

Giới thiệu Em Là Của Tôi - Hương Dương

Thế nào là "con trai cưng của mẹ"?!! Chính là nói về Minh Phúc cùng mẹ của hắn. Được yêu thương dĩ nhiên rất hạnh phúc, nhưng sự cưng chiều thái quá sẽ khiến người khác cảm thấy,...chịu không nổi...

***

- Minh Phúc của mẹ, con trai cưng bé nhỏ của mẹ, mẹ nhớ con quá. Cho mẹ hôn con cái nào.

Hắn trợn mắt 3 vạch đen, nhăn nhó khó chịu.

- Mẹ à, con có phải con nít nữa đâu, con 18 tuổi rồi đó.

- Con 18 hay 180 hay 1800 tuổi gì cũng là cục cưng bé nhỏ của mẹ thôi.

- Mẹ, mẹ còn vậy là con tắt máy đó nghe.

- Á, khoan khoan, mẹ xin lỗi mà.

Hắn vẫn nhăn nhó.

- Mẹ gọi con có gì không. Cuộc này nữa là 12 cuộc trong ngày rồi đó.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hương Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

- Minh Phúc của mẹ, con trai cưng bé nhỏ của mẹ, mẹ nhớ con quá. Cho mẹ hôn con cái nào.

Hắn trợn mắt 3 vạch đen, nhăn nhó khó chịu.

- Mẹ à, con có phải con nít nữa đâu, con 18 tuổi rồi đó.

- Con 18 hay 180 hay 1800 tuổi gì cũng là cục cưng bé nhỏ của mẹ thôi.

- Mẹ, mẹ còn vậy là con tắt máy đó nghe.

- Á, khoan khoan, mẹ xin lỗi mà.

Hắn vẫn nhăn nhó.

- Mẹ gọi con có gì không. Cuộc này nữa là 12 cuộc trong ngày rồi đó.

- Mẹ nhớ con mà, với lại một đám giỗ ông ngoại ở quê, mẹ không về được, con về giỗ ông giúp mẹ nha nha nha...

- Rồi, rồi được rồi, con về là được chứ gì, vậy ha, con ngủ tiếp đây.

- Nè nè....

Màn hình điện thoại tắt, hắn vứt điện thoại vào 1 góc, nằm úp mặt nghiêng gối. Đối với hắn hôm nay thật tồi tệ, người mà hắn thích, người ta từ chối hắn rồi.

.....

Quê mẹ hắn đường vào đầy bụi, nghèo xơ nghèo xác, không hiểu sao mà mẹ hắn vẫn không chịu bỏ nơi này đi. Nhà thì cũng không cho xây to ra, chỉnh sửa lại, cứ là gian nhà cấp 4, đồ được 1 tấm là may lắm rồi. Mẹ hắn nói ông ngoại hắn thích cổ xưa, cho nên chết cũng ở làng quê yên tĩnh này. Ba hắn hồi đó bị ông nội bắt đi từ thiện bắt đết đi, nên mới gặp mẹ hắn ở đây, đúng là duyên số mà.

Đường hắn đi có ai đó đang cãi nhau, người lôi người kéo, kẻ khóc người dọa. Âm ỉ, chắn ngang đường hắn, chủ lái xe phải xuống giải quyết. Chiếc xe chạy ngang, hắn liếc qua cửa sổ thấy có con bé lem lức, khóc lóc, nhìn cũng thấy... hơi tội, không khác gì con chó nhà hắn lúc bị hắn phạt.

- Quay lại.
- Thưa cậu...
- Tôi nói quay lại.
- Dạ.

Chú lái xe cũng hơi ngạc nhiên, có bao giờ cậu chủ của chú quan tâm tới việc gì đâu.

Hắn bước xuống xe, mặc quần áo thanh tú, mang đồ đơn giản nhưng có lẽ là rất mắc tiền.

Hắn tháo kính mắt nhìn bọn người hùng hổ kia.

- Máy người làm gì mà lòi lòi kéo kéo người già với con nít vậy.
- Máy là ai, đừng xía vào chuyện của bọn tao.
- Tôi là ai mấy người cũng ko đủ tư cách hỏi. Nói, có chuyện gì.

Người phụ nữ chạy lại níu chân hắn, quỳ lạy hắn.

- Xin cậu xin cậu cứu con gái tôi với, ba nó nhậu nhẹt bài bạc, rồi nợ tiền người ta, không có tiền giờ họ đòi bắt con gái tôi đi.

Hắn hừ 1 tiếng lạnh lùng.

- Đồ đàn ông vô dụng.

Người đàn bà lại tiếp tục quỳ lạy, khóc lóc.

Hắn ghét nhất ai khóc lóc trước mặt hắn, phiền chết được.

- Tôi xin cậu, xin cậu cứu nó.

Hắn lơ đãng người đàn bà mà nói chuyện với bọn người kia.

- Họ nợ mấy người bao nhiêu.

Một tên bậm trợn trong đó lên giọng.

- Nó thiếu bọn tao 20 triệu, tiền lãi 30 triệu là 50 triệu.
- Lãi cắt cổ hả.
- Máy không trả được thì biến, để tao bắt con bé bán lấy tiền.

Hắn thở dài, cho 2 tay vào túi quần.

- Thôi được rồi. Chú Hoàng lấy cho tôi cái vali.
- Dạ thưa cậu.

Chú Hoàng lái xe mở cửa chiếc xe xin lấy ra 1 cái vali đưa cho hắn. Hắn lấy đi 1 cục tiền đô, ko biết là bao nhiêu, ném xuống đất.

- Đó, tiền mấy người đó, lấy đi. Thế này đủ chưa

Tên bậm trợn chạy tới nhặt cục tiền lên, cười cười hớn hở.

- Đủ rồi, đủ rồi.
- Đủ thì rút.

Lũ bậm trợn chạy đi, người đàn bà chạy lại kéo con bé lem luốc tới quỳ trước chân hắn, lạy như tể.

- Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu, xin cậu nhận con bé này dùm, cho nó theo cậu, chứ ở nhà ba nó suốt ngày đánh nó, đòi đem nó đi bán.

Hắn nhìn nó, nó nhìn hắn. Hắn giúp nó vì thấy nó giống chó của hắn chứ hắn đâu muốn ôm cục nợ này.

- Thôi tôi không cần.

Hắn bỏ vào xe đi mất, hắn không quan tâm.

.....

- Minh Phúc à, vào đi cháu, vào đi, đi đường có mệt không cháu.

Mấy đi mấy dựng đơn đã ra đón hắn, ai cũng coi hắn là ông trời con. Bà ngoại hắn thấy hắn cũng mỉm cười.

- Về rồi hả cháu.

- Dạ, chào bà ngoại, cháu mới về.

- Ồi, về là tốt rồi, vô trong nghỉ ngơi đi cháu.

- Dạ.

Nói là nghỉ ngơi mà biết chỗ nào đâu mà nghỉ, nhà thì đông, chỗ lại nhỏ, cái gian nhà ăn chừng to hơn phòng hắn 1 chút. Hắn liếc ra sau vườn có cái vồng cột chỗ 2 cây dừa, điểm đáp lý tưởng.

Đúng là gió trời mát thật, ngay sau hắn là vườn rau, và hắn vô tình nghe câu chuyện của 2 bà đi hái rau.

- Nè con Mận nó tội ha, suốt ngày mẹ con nó bị đánh đập suốt.

- Ồi mà thằng cha nó cũng thật là, không yêu thương gì mẹ con nó thì bỏ đi, tội.

- Ôi, cái gì cũng có lý do hết đó. Hồi xưa nhà mẹ nó mang ơn nhà ba nó nên mẹ nó phải lấy ba nó đó chứ, nghe đâu hồi ông biết ông không sinh được nên bê tha lun tới giờ.

- Ủa, con Mận không phải con ruột hả.

- Không, nó là được mẹ nó lượm về nuôi. Hồi đó họ bỏ nó ở ngoài chợ.

- Vậy hả, tội quá. Ờ mà mẹ con nó tới kìa, đừng nói gì nó buồn, tội lắm.

- Biết rồi thương không hết đây mà.

Hắn liếc qua thì thấy mẹ con hồi sớm đi vào chỗ bếp. Người mẹ thì bung bung dọn dọn, còn nó thì chiến đấu với đồng chén. Nó hết lem luốc rồi, nhìn nó sạch sẽ rồi, cũng... tạm, nhưng hắn không quan tâm.

.....

Xong đâu đó họ gọi hắn vào ăn, hắn bây giờ chỉ muốn bay vào xe phi về Sài gòn. Sinh ra là công tử như hắn thật không hợp với chỗ nóng nực này chút nào, nước cũng không muốn uống chứ đừng nói ăn. Nhưng vì mẹ hắn, hắn phải cố gắng đến cùng. Hắn ngồi vào bàn ăn thì thấy mẹ con nó đi ra, hắn cũng không quan tâm.

Cuối cùng hắn cũng được về, mệt chết, hắn muốn ngủ 1 chút quá, hắn liếc mắt ra cửa sổ. Gì đây lại ồn ào gì đây, lại là nhỏ đó, lại bị đánh, kệ đi hắn không quan tâm.

- Quay lại.

- Lại quay lại hả cậu.

- Quay lại.

Nói là quay lại chứ thực ra là đi lùi lại chứ đường này làm gì có chỗ mà quay.

Hắn nắm tay lão già đang đánh nó hất ra. Lão ta say xin ngã nhào. Hắn nhìn nó, người bao nhiêu vết bầm, mặt cũng vậy, vậy mà không khóc, lý. Mẹ nó lại ôm nó.

Hắn nhìn lão già say sấn hỏi

- Sao đánh nó.

Lão say xin đứng lên, giọng lè nhè.

- Thằng nhãi, mày là ai, con tao, tao có quyền dạy.

- Đó mà là dạy à.

Người phụ nữ chạy lại quỳ xin hấn.

- Tôi ngàn lần xin cậu, xin cậu mang con bé đi, cái khổ này mình tôi chịu đủ rồi.

Lần này nó mới lên tiếng, giọng nói như chim non, thánh thót.

- Mẹ, con không đi, con đi ai bảo vệ mẹ.

Hấn nhìn nó rồi thầm nghĩ "Cái này mà bảo vệ, mày chịu đánh thay mẹ thì có."

Xong bà lại quay qua xin hấn.

- Tôi xin cậu mà, xin hãy cứu lấy con bé, chứ ko nó lại bị bán đi, coi như cậu mua nó làm người hầu cho cậu đi cậu.

Hấn trán lại nổi 3 vạch đen, tự dưng lại rước rắc rối. Hấn nhìn nó ra lệnh.

- Theo tao.

Hấn vào xe, nó ko chịu đi, mẹ nó lại đẩy nó lên xe. Nó nhìn ngoái ra sau, ba nó lại đánh mẹ nó.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hướng Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(châm)Net**.

Chương 2

Hấn nhìn nó bầm dập, trầy xước đủ nơi, nhưng răng vẫn cắn chặt, mặt mày nhăn đó.

- Đau ko?

- Đau.

- Sao ko khóc?

- Ko dám.

- Lý do.

- Sợ bị ghét.

- Ai?

- Anh.

- Tao? Sao tao phải ghét.

- Mỗi lần em bị đánh đau, em khóc, ba nói ghét em nên sẽ đánh mẹ, em ko dám khóc. Nếu bây giờ em mà khóc, anh sẽ ghét em, đuổi em đi.

Hấn quay qua cười nhếch mép. Trên đời này lại có người ngốc vậy hả.

- Cho khóc đó, khóc đi.

- Không khóc được.

- Vì sao.

- Mẹ nói khi nào đau đến tận cùng mới khóc, còn chịu được thì không được khóc.

- Thua.

.....

Chiếc xe dừng lại trước tòa biệt thự kiên cố, to lớn. Cánh cổng sắt mở ra nuốt chửng chiếc xe vào trong. Nó thì vẫn còn ngủ ngon lắm, hấn bỏ nó đó đi vào. Bà vú già chạy ra đón đã đón hấn.

- Cậu chủ của tôi ơi, cậu về rồi, cậu làm già này lo quá, bà chủ gọi cho cậu mãi ko được nên gọi cho tôi đó. Cậu có sao ko.

Vú già ngó tới ngó lui quanh người hấn, hấn khó chịu lắm.

- Tôi không sao, trong xe có con chó hoang, vú mang nó đi tắm cho ăn dùm tôi.

- Chó.... chó hoang sao.

Hấn mở cửa phòng, chú chó alaska nâu chạy ra mừng hấn, nhảy vào người hấn, hấn ngồi xuống vuốt lông nó, giỡn với nó. Hấn vốn dĩ ko thích động vật, nhưng vì con chó này của Cẩm Tiên - người hấn thích nên hấn mới nuôi đến giờ.

.....

Hấn đi xuống để ăn tối, vú già dắt nó ra, nó có vẻ sạch sẽ hơn nhiều. Quần áo thì rộng thùng thình vì nhà này đâu có người làm nào tuổi nó, nhưng nhìn nó đen đúa ốm yếu... giống chó hoang thật.

Hấn nhìn nó lên giọng.

- Tên gì?

- Em tên Mận.

- Tên khác.

- Cẩm Tú.

Hấn nói với vú nuôi.

- Mua cho nó đồ đạc, áo quần cần dùng, muốn sai gì thì sai.

Rồi liếc qua nhìn nó.

- Tao cứu mày, mày nợ tao, tao bảo gì làm đó, dù phải chết nghe không.

Nó nghiêm chỉnh lắm.

- Dạ.

Hấn bước đi, hình như quên điều gì nên ngoáy đầu lại.

- Tuổi?

- Dạ em 15 tuổi.

.....

Ting...ting...ting...ting...ting...

Hấn ngái ngủ, lò mò mò điện thoại lên.

- Mẹ à, mới mấy giờ mà gọi cho con rồi..

- Ôi bảo bối của mẹ ơi, trước khi đi ngủ mẹ muốn được nhìn thấy con 1 lát..

- Nhìn rồi đó, con ngủ tiếp đây.

- Khoan... khoan nào.

- Gì nữa mẹ.

- Vừa rồi con đưa về 1 cô gái hả.

- Ko có, nó mà con gái gì, chó hoang thôi.

- Mẹ nghe nói con cứu người ta hả? Oa, bảo bối của mẹ từ bao giờ biết động lòng trắc ẩn vậy chứ.

- Thôi thôi con ngủ đây... bye mẹ.

Hắn cúp máy, lại không để mẹ hắn nói thêm được câu gì. Nhiều khi hắn nghĩ có phải mẹ hắn được sinh ra ở quê không vậy? Hắn tiếp tục ngủ, nhưng nằm gần 1/2 giờ mà ko ngủ lại được, bực bội ngồi dậy, mò vào nhà tắm.

Vệ sinh cá nhân xong hắn xuống bàn ăn. Nó đã đứng đó sẵn. Hắn ngồi vào bàn, tay bấm điện thoại.

- Cafe.

- Dạ, sáng nay anh ăn gì.

- Opla, mà nè gọi tao là cậu chủ, nhớ chưa.

- Dạ nhớ.

Bỏ điện thoại hắn lại reo.

- Alo.

Bên kia đầu dây là bạn hắn

- Ra quán cafe họp mặt nha

- Ok.

Hắn cắt điện thoại nhìn nó.

- Tao ko ăn nữa.

- Dạ cậu chủ.

.....

Quán cafe Z nằm ở quận 1, sang trọng, hắn vô quán là thấy bạn hắn ngồi đó rồi, và có cả người hắn thích - Cẩm Tiên.

Hung 3D nhìn hắn lên tiếng.

- Đến trễ vậy ba, làm chờ hoài, lâu oi là lâu zay nè.

- Oi, tắt đường, chuyện gì mà rù cafe sớm vậy.

Con Ngân lên tiếng.

- 10h rồi mà còn sớm hả ông nội, ngủ ghê vậy.

- Rảnh mà làm gì.

Cẩm Tiên giọng nhẹ nhàng trong trẻo.

- Phúc nè, tuần sau sinh nhật Cẩm Tiên định rủ mọi người ra Đà Nẵng chơi đó, Phúc đi cùng luôn nha.

- Ok luôn.

- Vậy tốt quá, để rù thêm con Thảo, với Tâm nữa.

- Tâm???

- Um, có sao ko Phúc.

- À, ko sao.

Tâm là tên đáng ghét, vì hắn đang chiếm ưu thế lớn trong lòng Cẩm Tiên, sao lại rù hắn theo ko biết.

.....

Hắn đi lên phòng liền nghe tiếng la hét thật to, là tiếng con nhỏ đó hắn chạy vào.

- Ui mẹ ơi, cứu con với, con sư tử này sắp ăn thịt con rồi... huhu.

Cảnh tượng kinh hoàng mà hấn thấy là con chó Bee của hấn đang đè lên nó, liếm láp nó. Hấn bật cười.

- Làm gì trong phòng tao vậy.

- Vú kêu em lên dọn phòng cho cậu chủ, em vừa bước vào con sư tử này nhảy vào em, nó định ăn thịt em. cậu chủ cứu em... huhu.

Hấn tiến lại chỗ nó ngồi xếp bằng trên sàn gỗ.

- Yên tâm giờ nó không ăn thịt mày đâu, lúc này tao cho nó ăn no rồi. Lần sau vào phòng phải hỏi tao nghe chưa.

- Dạ... huhu.

Lần đầu tiên hấn thấy nó khóc vì... sợ 1 con chó, nước mắt nước mũi tèm lem. 2 lần trước bị đánh bầm dập mà nó ko chảy giọt nước mắt, con này đúng là trên trời rơi xuống, à ko dưới đất chui lên thì đúng hơn.

Hấn búng tay.

- Bee về chỗ.

Con chó ngoan chạy về chỗ nằm của nó ở cuối phòng. Phòng hấn rộng lắm, có cả phòng khách với bộ ghế sofa siêu xịn.

Nó lò mò bò dậy.

- Cậu chủ ơi sao mà cậu liều quá vậy, nuôi con sư tử to vậy trong phòng, ko sợ nó ăn thịt cậu sao.

Hấn nhú mày.

- Sư tử?

Nó ngây ngô chỉ tay về phía con chó Bee đang nằm.

- Nó đó, mà sao sư tử mà lông lạ vậy cậu, em nhớ sư tử lông phải màu vàng chứ.

- Ồ, nó là sư tử hiếm mà. Mày dọn phòng đi, sắp xếp lại mấy quyển sách lên kệ cho tao.

- Dạ.

Hấn vô phòng tắm, ngâm mình trong bồn nước nóng suy nghĩ. Hấn có nên đi du lịch với Cẩm Tiên ko. Nếu ko đi thì ai biết được tên kia sẽ làm gì. Vô thức hấn bấm máy gọi mẹ.

- Ôi bảo bối của mẹ, con gọi mẹ sao, mẹ mừng sắp khóc rồi đây...

- Lại nữa rồi, con tắt máy đây.

- Ko,ko, mẹ xin lỗi, con có chuyện gì à.

- À... chuyện là.. bạn thân của con có thích 1 cô gái, nhưng vừa rồi hấn tỏ tình nhưng cô ta từ chối với lý do ôn thi, nay sắp sinh nhật cô gái ấy, cô gái ấy rủ cả nhóm đi du lịch. Mà... mà.. vấn đề là có tình địch của thằng bạn thân con nữa, vậy... vậy... hấn có nên đi ko mẹ.

- Có, phải đi chứ con, người mình thích mình phải nỗ lực thể hiện tình cảm cho người ta biết, khi nào thật sự biết người ta ko có mình trong lòng mới rút lui. Mẹ nghĩ con nên đi con à.

- Mẹ.... là bạn của con.

- À, mẹ xin lỗi, con nói bạn con nên đi nhé. Mà con ở trong buồn tắm sao, cho mẹ xem con họa mi lớn chưa nào.

- Mẹ, biến thái quá rồi đó. Con cúp máy đây.

Đầu dây bên kia cũng đập máy, nói chuyện với người bên cạnh.

- Sao rồi em

- Con trai mình nó biết yêu rồi ông xã à.

- Vậy sao, vậy chúng ta cũng nên làm gì đó chúc mừng nào.

- Ông xã này, muốn ăn em suốt ngày thôi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hướng Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Cốc... cốc... cốc.

- Cậu chủ ơi, cậu dậy chưa.

Nó chờ 15p ko nghe tiếng trả lời, nó lại đi xuống dưới. 15p sau nó đi lên lại.

Cốc... cốc... cốc...

- Cậu chủ ơi, dậy chưa cậu, trời sáng rồi.

Vẫn ko ai trả lời nó, nó lại chờ 15p, nó đi xuống dưới. 15p sau nó lại đi lên.

Cốc... cốc... cốc.

- Cậu chủ ơi, cậu...

Trong phòng vang lên tiếng bực mình.

- Tao dậy rồi..

Được lệnh nó mới dám bước vào phòng hắn, nếu ko nó sẽ bị con sư tử nâu ăn thịt mất. Mở cửa phòng, đèn vàng mờ ảo khiến nó ko thấy đường, nó cố gắng đi chậm.

Bóp...rầm...

Nó va vào kệ sách, làm rơi hết mấy thứ đồ trên kệ xuống sàn. Nó cuối xuống lom khom lượm được cái gì thì lượm, rồi để lại.

Nó lại đi chậm rãi, chậm rãi.

Chip....

Nó lại dẫm phải đồ chơi của con sư tử nâu rồi. Lúc này con "sư tử" thật sự trên giường mới lên tiếng.

- Đủ rồi, tao dậy rồi.

- Dạ, em chào cậu chủ.

Nó cười méo xẹo. Nó tiến đến cửa sổ kéo rèm ra, nắng chói vào phòng. Cậu chủ nó vẫn còn nằm trên giường.

- Cậu ơi, cậu dậy đi, sáng lắm rồi, cậu bảo em gọi cậu dậy, mà em cố gắng lắm cũng gọi được cậu đó. Thấy em giỏi ko cậu.

- Mày giỏi, mấy giờ rồi.

- Hơn 9h rồi cậu.

Hắn bật dậy như lò xo.

- Tao kêu mày gọi tao 8h mà sao giờ mày mới gọi hà Mạn.

- Em có gọi mà cậu có dậy đâu. Này nhé đúng 8h em gõ cửa phòng cậu, em đợi cậu cậu 15p ko thấy cậu trả lời, sau em đi xuống. 15p sau em lại gọi cậu, cậu ko trả lời, em...

- Mày lại đi xuống rồi lại đi lên hả?

Mắt nó sáng hoắc, sao cậu chủ nó thông minh vậy.

- Sao cậu biết vậy, cậu giỏi quá.
- Mà dài dòng văn tự quá rồi đấy. Lấy giấy bút trên bàn ra, tao bảo gì thì ghi cái đó, nhanh..
- Cậu ơi... em... em...

Hắn nói rồi phóng vào nhà tắm, để nó ngẩn ngơ đó. Trong phòng tắm vang ra câu nói đầy mệnh lệnh.

- Xong chưa Mận, ghi nè: 7 quần chip, 5 quần đùi, 4 quần jean, 3 quần lửng. xong chưa tiếp nè.
- Cậu ơi.. cậu... em..
- Mà ghi nhanh lên, tao ko có thời gian: 5 áo pull, 2 áo sơ mi, 3 áo khoác, 3 mũ, 2 giày, kem bôi, kem chống nắng, nước hoa, khăn mặt 4 cái.

Hắn đọc 1 hồi dài ngoằn, xong nhiệm vụ trong nhà vệ sinh, hắn chỉ mặc quần cộc, để trần. Dáng trai 18 săn chắc, nước trên tóc nhỏ xuống vuron trên bờ ngực, body cậu chưa chuẩn lắm nhưng cũng làm nó mờ mắt, chảy nước miếng.

- Mận, mận... mà viết xong chưa, mà nhìn gì đó.
- Hả? Ồ, dạ... em nhìn cậu.
- Nhìn gì?

- Tại trên đời này chưa thấy ai đẹp trai như cậu.
- Khởi nịnh, đưa giấy tao xem còn thiếu gì ko.

Nó tiến đến, tay cầm tờ giấy chặt cứng, mặt xám xịt, ko muốn đưa. Hắn phải giựt trên tay nó.

- Trời, sao ko có chữ nào vậy Mận, tao đọc nghe ko kịp mà phải hỏi lại chứ.

Hắn cầm tờ giấy giữ giữ, mặt cau có.

- Hay mà mù chữ hả.

Nó chỉ dám liếc nhìn hắn, mặt bí xị rồi gật gật.

Vẫn thái độ đó, hắn quay qua 1 bên cười nhếch mép.

- Sao mà ko nói tao là mà ko biết chữ.
- Cậu có cho em nói đâu, cậu dành nói ko ấy.
- Mà còn cãi hả.

Hắn giơ tờ giấy lên định oánh nó, nó né. Hắn tức giận.

- Sao mà đến chữ cũng ko biết là sao hả Mận, ngu vừa thôi.

Nó gân cổ lên cãi.

- Em đâu có ngu, tại tiền mẹ định cho em đi học, ba em lấy đi đánh bài với uống rượu chứ bộ.
- Ồi, mà ko ngu, chứ mà biết gì rồi.
- Em biết đếm tiền, bao nhiêu tiền bán hàng cho mẹ, em đếm được hết. Em còn biết viết số nữa đó.

Hắn vỗ tay, chế giễu.

- Hoan hô con Mận, mà giỏi quá. Xong thay bộ đồ đẹp nhất rồi theo tao.
- Đi đâu cậu chủ.
- Đi xách đồ cho tao.
- Dạ.

.....

Trong Store thời trang hàng hiệu, hấn đi trước, nó tiếp bước theo sau. Ai nhìn vào cũng cười hết, hấn khó chịu, hấn bao nó thay bộ đồ đẹp nhất mà hóa ra nó đồ nào cũng như đồ nào.

Hấn dẫn nó quẹo qua đồ nữ, lựa cho nó vài bộ. Nó thì hoa hết cả mắt lên, váy áo xinh lung linh đắt tiền, chưa bao giờ nó nhìn thấy. Nó cầm 1 miếng của góc váy sờ sờ rồi để lên mặt nó, ui cha, mịn mà còn thơm nữa chứ.

- Mận, lại đây.

- Dạ, cậu gọi em.

- Mày thử cái này đi.

- Cái này ạ cậu.

- Ừ.

Mắt nó sáng lên rực rỡ, ui mẹ ơi, có cho mơ nó cũng ko dám là, nó đang cầm trên tay cái váy hoa màu hồng nó thích.

Nó vào trong phòng thử đồ, loay hoay mãi 10p nó mới bước ra. Hấn nhìn mặt, đầy vẻ thất vọng, hấn lại lấy cho nó thêm vài cái váy khác. Nhưng rồi hấn cũng thất vọng ko kém. Thôi ko hợp váy thì mang quần vậy. Hấn lựa cho nó mấy cái pull và quần jean lửng. Nó nhìn nhỏ, nó thích váy lắm mà cậu lại ko mua cho nó, nhưng nó có dám cãi cậu đâu. Nó mang đồ cậu chọn, lần này thì cậu tạm hài lòng. Cậu mua cho nó 3 bộ như thế, trong lúc cậu tính tiền nó loanh quanh xem giá.

- Đơn vị, chục, trăm... triệu...

Nó hoảng quá, nó chạy lại kéo tay hấn ra riêng. Nhỏ to thì thầm.

- Cậu ơi, cái này mắc lắm, những hơn 2 triệu, bằng 1/2 tháng lương của em rồi còn gì.

- Ko phải đâu. Ở đây họ thấy mày nhà quê quá, nên họ thương, họ từ thiện cho mày, lấy 25 ngàn thôi. Cái này tao cho mày mượn, sau có tiền lương trả lại cho tao.

- Cậu.. cậu...

- Gì nữa?.

- Vậy cậu cho em vay em mua cái váy hoa đi cậu, em thích quá mà lương em gửi về cho mẹ hết rồi.

- Họ nói mày ốm yếu, đen đúa, mang vào xấu đồ họ, họ ko bán cho mày, khi nào mày đẹp thiệt đẹp họ mới bán cho mày.

- À, ra vậy.

Hấn đi tính tiền, còn nó vẫn đứng đó chắc mắt mờ hấn nói là đúng, vì hấn là cậu chủ vĩ đại của nó mà.

Ko phải hấn thương yêu gì nó đâu, mà hấn chỉ muốn người xách đồ cho hấn cũng ko quá tệ hại.

Hấn xoay nó như chong chóng, hấn hết mua cái này rồi đến cái nọ, mua tùm lum, nó phải xách đã là 7 túi đồ rồi. Chắc cậu chủ nó sẽ ko dừng lại cho đến khi.

- Cẩm Tiên, sao cậu ở đây.

- À, mình mua ít đồ ấy mà, cậu cũng đi mua đồ sao.

- Um.

- Ai kia.

Cẩm Tiên nhú mày chỉ về phía nó.

- À, con bé làm ở nhà, gọi nó theo xách đồ dùm ấy mà.

- Vậy à, nhìn nó bé quá.

- Um.

Họ say sưa nói chuyện với nhau, quên mất sự hiện diện của nó. Nó ngồi chồm hổm đó mà chỉ biết nhìn họ. Cẩm Tiên đi về, hấn vẫn cứ nhìn theo. Lúc

này nó mới chạy lại bên cậu chủ nó.

- Cậu, chị gái kia đẹp quá ha, lại trắng nữa

- Ủ.

- Cậu, chị gái kia nhìn dịu dàng quá ha.

- Ủ.

- Cậu, cậu yêu chị gái kia hả.

- Ủ... ko.. mày biết gì mà yêu với đương, nít ranh.

Cậu chủ nó hay thật, chưa bao giờ dịu dàng với nó.

- Thật mà cậu, em thấy trên tivi nè ha, anh trai kia yêu chị gái kia nhá, mắt sáng rực lên, vẻ mặt hơn hờ vậy đó.

Mặt hắn trở nên xám xịt, tưởng rằng sấm chớp sẽ nổ đầu đây.

- Mày xem ở đâu.

- Tivi trong phòng em đó, tối nào cũng xem nhé.

- Cất tivi phòng mày. Về...

- Cậu chủ... cậu chủ...

Tội nghiệp con nhỏ, nó chỉ biết xách đồ chạy theo thôi. Mà nó có làm gì nên tội đâu, nó chỉ nói những gì nó thấy trên tivi thôi mà, sao nỡ lòng nào cất tivi của nó chứ.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hướng Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Cậu chủ nó vậy mà ác thật đó, làm nó vỡ mộng rồi, cất tivi của nó 1 tuần luôn. Nó làm 1 ly nước cam mát lạnh mang lên phòng cho cậu chủ nó.

- Cậu ơi, cậu nghỉ tay uống nước cam cho mát.

- Ủ

Nó lấy cái tờ báo quạt quạt cho cậu chủ nó.

- Cậu ơi, cậu mát ko cậu.

- Khỏi nịnh, phòng tao có điều hòa.

Nó tiêu ngủ ngồi 1 góc. Hắn sắp xếp rồi kiểm đi kiểm lại xem đã bỏ đủ vào vali chưa.

- Quần nè, áo, giày... ok đủ rồi.

Xong hắn ngã người ra giường nghỉ ngơi, thở phào.

- Cậu ơi, cậu mệt lắm à.

- Ờ, nhờ con ngốc như mày mà tao phải tự làm mọi việc.

- Do cậu ko nhờ em chứ bộ.

- Tao ko dám nhờ mày.

- Mà cậu ơi, cậu đi đâu mà chuẩn bị nhiều đồ vậy.

- Tao đi du lịch, vì sinh nhật bạn tao.

- Dạ..

Như quên đi điều gì, hấn ngồi bật dậy. Chết cha quà sinh nhật đâu???

- Mận, lại tao biểu.

- Dạ.

Nó mừng lắm, chạy lại ngồi bên như chó ngoắc đuôi, cuối cùng thì cậu chủ nó cũng trưng dụng nó.

- Cậu gọi em hả.

- Nè, con gái thích tặng gì trong ngày sinh nhật.

Mặt nó tiu ngủ lại, thoáng buồn.

- Em làm gì có sinh nhật mà cậu hỏi em.

- Ví dụ là con gái thì mày thích tặng gì?

Mặt nó hớn hờ, mắt nó sáng rực.

- Em á, váy, giày, mũ, túi xách nhé, màu hồng và có hoa nhé.

Hấn thật ko thể nhịn cười khi tưởng tượng nó rướn hết chừng đó lên người, ko khác gì cây hoa di động.

- Sao cậu cười em.

- Ồi, đợi sinh nhật mày tao tặng mày nguyên bộ.

- Thật á, em biết cậu chủ tuyệt vời nhất trên đời mà.

- Khỏi nịnh, giờ thì cho nó ăn với tắm nó đi.

- Nó ăn thịt em sao.

- Mày ngốc lắm, thịt mày nó chê, với lại nó là chó ko phải sư tử.

- Há????

.....

Vật vả ngoài sân bay gần 2h thì bọn họ cũng đáp đến máy bay đà nẵng. Họ chọn ở lại resort F, 1 nơi cũng khá có tiếng ở Đà nẵng. Bình thường thì có lẽ 1 người, 1 phòng nhưng đi theo nhóm nên họ chọn 2 phòng lớn, nam 1 bên, nữ 1 bên. Nhưng Tâm và hấn thì ko thể chung phòng được nên thành 3 phòng.

Họ nghỉ ngơi tầm 2 tiếng và bắt xe đi lên chùa Linh Ứng, 1 điểm tham quan ko thể thiếu của Đà Nẵng. Ngôi chùa rộng lớn lại nằm trên núi cao, nhìn ra biển, phong cảnh hữu tình. Đi đã xong họ bắt xe về đường biển ăn hải sản. Tối lại là chạy quanh phố, tìm đến các điểm ăn hàng.

Ngày thứ 2, hôm nay sinh nhật Cẩm Tiên nên họ muốn tạo bất ngờ cho cô ấy.

- Ê, tụi tao thèm ốc quá, mày với thằng Phúc đi mua về ăn Tiên ơi.

- Thèm thì bắt xe đi luôn, sinh nhật tao, tao bao.

- Thôi lười lắm, đi mua về ăn xong tập trung đánh bài nè.

- Mà mua ở đâu.

- Mua bên ông ích khiêm nha, tao mới hỏi rồi, 2 đứa mày đi đi.

- Biết rồi.

Hấn bắt 1 chiếc taxi và đưa Cẩm Tiên đi mua đồ, trên xe họ nói rất nhiều chuyện phím.

.....

Cánh cửa mở ra phòng tối thui, Cẩm Tiên khó hiểu.

- Ủa Phúc ơi tụi nó đi đâu hết rồi nè.

- Vào trong bật điện xem sao.

Chưa kịp bật điện Cẩm Tiên thật bất ngờ. Hưng 3d mang bánh sinh nhật ra cùng mọi người, họ hát bài mừng sinh nhật. Xung quanh còn nhiều bong bóng bay và hoa nữa. Cẩm Tiên đưa 2 tay lên che miệng, để đầu đi sự bất ngờ.

- Tặng Tiên nè, chúc sinh nhật vui về nha.

- Oa, yêu tụi bay quá đi mất.

Ai cũng tặng quà cho Cẩm Tiên và phúc cũng vậy.

- Tặng Tiên nè, sinh nhật vui về.

Hắn đeo lên cổ Cẩm Tiên sợi dây chuyền mà hắn cất công đi lựa. 1 sợi dây chuyền có găng kim cương.

Vì hắn sinh ra đã ngậm thìa vàng trong miệng. Ngày xưa ông cố nội hắn là phú hộ giàu có nhất vùng, ruộng vườn cò bay thẳng cánh, gia sản kết xù, đất đai cho nông dân thuê nhiều ko biết bao nhiêu mà kể. Rồi được truyền cho ông nội hắn, rồi đến bố hắn. Bởi vậy ko có gì lạ khi ba hắn nghiêm nhiên sở hữu vài dự án 1000 đô, vài nhà hàng trên thế giới. Và vài chục bất động sản có giá trị khổng lồ.

.....

Ngày thứ 3 điểm đến kế tiếp là Hội An, khu phố cổ đẹp xinh. Bọn họ đi tham quan xung quanh rồi vô tình lạc nhau. Được dịp hắn và Cẩm Tiên đi riêng lẻ, họ ko nói là yêu nhau nhưng vẫn nắm tay nhau đi đây đi đó, nhìn vào ai cũng tưởng họ là 1 cặp.

- Cẩm Tiên, mấy hôm nay vui ko.

- Vui lắm, cảm ơn mọi người nhiều.

- Còn... còn...câu hỏi hôm qua của Phúc, Tiên nghĩ sao.

- Um, Tiên biết Phúc dành tình cảm cho Tiên rất nhiều, nhưng đợt thi xong đi nha, Tiên sẽ trả lời câu hỏi của Phúc.

- Nhất trí.

Xong họ lại đi tiếp và hợp mặt lại với đám bạn của họ.

.....

Ngày thứ 4, ngày của Bà nà hill. Cũng như bao người khác, họ phải xếp hàng từ sớm, lâu lắm mới lên được cáp. Tâm chạy đi mua nước và nón che cho Cẩm Tiên nữa, định làm le trước mặt Cẩm Tiên đây mà. Cả hắn và Tâm đều ra sức galang cho Cẩm Tiên, nhưng cả 2 ko biết điều đó khiến Cẩm Tiên thấy mất tự nhiên và còn cảm thấy phiền phức nữa. Cẩm Tiên phải cố tình đi kẹp chung với Hưng 3d.

Ở đây còn nhiều cảnh đẹp và nhiều khu vui chơi nữa. Có lẽ họ thỏa mình hết tuổi trẻ ở đây, họ còn chụp chung nhiều tấm. Hắn cũng vậy, ko có tấm nào chụp chung được với Cẩm Tiên nên chỉ dám chụp lén. Yêu đơn phương 1 người, khổ thật đó.

Họ ăn tối với nhau 1 bữa cuối nữa, mai lại về Sài gòn và vui đầu học thi.

- Tiên xin cảm ơn tất cả mọi người đi chơi cùng Tiên, hi vọng sau này chúng ta còn nhiều dịp vậy nua. Còn Phúc và Tâm, Tiên biết 2 người dành nhiều tình cảm cho Tiên, Tiên cảm ơn lắm, nhưng bây giờ tập trung thi đã, chuyện đó sau thi sẽ nói tiếp nha.

Cái Cẩm Tiên nói là 1 chuyện, nhưng cái Cẩm Tiên ko biết là đã gieo cho hắn 1 tia hi vọng to bự.

.....

Chiếc taxi dừng lại trước khu biệt thự, hắn kéo vali đi vào. 2 con chó chạy ra mừng hắn, 1 là con chó của hắn, và 1 nữa là "con chó hoang" hắn nhặt về.

- Cậu ơi, cậu về rồi sao, em xách vali cho cậu nhá.

- Ừ

- Cậu ơi cậu đi chơi có vui ko.

- Ừ

- Cậu ơi cậu có mệt ko, em nhớ cậu quá. Ở nhà ko có cậu lại ko có tivi em buồn quá cậu à.

- Ừ

- Cậu ơi, em...

- Mà có thể im lặng 5p cho tao nghĩ ngơi ko.

- Dạ.

5p sau....

- Cậu ơi, em làm nước cam cho cậu nha, hay cậu muốn ăn gì ko.

- Mà đi xuống xem tivi đi để tao ngủ. À, máy nay có lo cho con Bee đầy đủ ko.

- Có chứ, tốt lắm luôn ấy.

- Rồi, rồi, máy lượn dùm tao.

- Dạ.

Nó hí hửng chạy ngay về phòng xem tiếp phim tình yêu mà nó đang bỏ dở. Còn hấn thì lăn lóc trên giường.

.....

- Mận lại tao biểu.

Nó bỏ dở việc lau sàn chạy lại.

- Cậu gọi em ạ.

- Sắp tới tao học thi nên ko có thời gian lo chuyện bao đồng của mày đâu. Tí tao đi nhà sách tao dẫn mày đi mua vở, tao bày mày viết chữ.

- Thật á.

- Thật.

Nó ôm chầm lấy hấn hôn hít.

- ôi, cậu ơi em yêu cậu nhất trên đời, cậu tốt bụng nhất trên đời, cậu đẹp trai nhất trên đời.

Hấn nôi cái lên, đẩy nó ra.

- Tránh ra, khỏi nịnh.

.....

Nhà sách A rộng lớn lắm, rất nhiều thứ mới mẻ, nó cũng là lần thứ 2 hấn cho đi ra ngoài. Ko phải yêu thương gì nó, nhưng có nó đi cùng, ko khí cũng bớt nhàm chán.

- Cậu, cậu, ở đây to đẹp thật cậu ơi.

- Ừ.

- Cậu, cậu bên kia bán nhiều đồ thật cậu.

- Ừ.

- Cậu, cậu....

- Con này, sao mày nói nhiều vậy hả, hồi mới rước mày về mày im ắng lắm mà.

Nó xì mặt xuống, chỉ dám liếc con mắt lên nhìn hấn nôi cái.

- Cho qua kia chơi, tao mua mấy quyển sách rồi tao gọi về. Cầm ko chạy lung tung.

- Dạ.

Nó vui mừng nhảy chân sáo, đi đâu nó cũng ngó tí, đi đâu nó cũng sờ tí. Hấn ngoao ngán lắc đầu, có lẽ ko phải hấn đem về "con chó hoang" mà hấn đem phải "con vẹt nhiều chuyện" rồi.

Tầm hơn 1h trôi qua, hấn đi lại chỗ nhiều đồ đẹp mà nó nói, nhưng được cái ko thấy nó đâu. Hấn cũng hoảng lên đi tìm, hấn chạy tới chạy lui vẫn ko thấy, có khi nào nó lạc đâu rồi ngồi khóc rồi ko. Phải chi có cái điện thoại thì hay quá.

Hấn chạy bộ từ tầng 5 xuống tới tầng 1 ngõ nghiêng dốc dốc, hấn thấy nó đi với 1 người đàn ông lạ. Hấn chạy lại kéo tay nó ra, nó thấy hấn mừng lắm, khóc tu tu.

- Cậu, cậu ơi, em thấy cậu rồi... huhu...

- Sao mà đi với người này.

- Chú ấy bảo biết cậu, dẫn em đi tìm cậu.

- Mà ngu vừa thôi, ko lẽ giờ tao đánh mày.

Hấn định dẫn cho gã đàn ông kia 1 trận ra trò, nhưng hấn đã lùi đi từ lúc nào.

- Ủa mà cậu ơi, sao cậu nhiều mồ hôi vậy.

Nó lấy tay lau lau trên trán hấn, hấn bực tức quát nó.

- Nhờ mày đó, đi về.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hướng Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

1 bàn đầy sách vở, 1 chủ 1 tớ ngồi đối diện nhau. Người ngoài nhìn vào nghĩ chắc là có gì nghiêm trọng lắm đây.

- Mận.

- Dạ cậu chủ.

- Nay tao sẽ bày mày viết và đọc chữ. Mày phải học nghiêm túc nghe chưa.

- Dạ.

- Kéo ghế qua đây.

Nó kéo ghế ngồi sát vào người hấn.

- Xa tí.

- Dạ.

- Đây là chữ A hoa, và đây là chữ a thường. Sẽ viết thế này này. Rõ chưa.

- Rõ rồi.

- Viết tao xem.

Nó đưa bút ngoáy lên vở theo chữ mà hấn dạy.

- Oi, đúng rồi, mang qua kia viết cho tao học thi. Viết hết 4 trang này nghĩ, vừa đọc thầm vừa viết nghe chưa.

- Dạ.

Chủ tớ nhà hấn, mỗi người 1 bàn, việc ai nấy làm. Thời gian thì cứ chạy thôi, nó viết xong trước nên chạy về phòng xem tivi, còn hấn thì vẫn tập trung học hành.

.....

Cốc... cốc...

- Cậu ơi, cậu dậy chưa.

Nó đứng đó đợi 5p, ko thấy trả lời nó lại tiếp tục gõ cửa.

Cốc... cốc...

- Dậy đi cậu ơi.

Nó lại đợi 5p, ko thấy phản ứng gì, nó đẩy cửa đi vào. Cậu chủ nó nằm ngủ luôn trên bàn học, nó thương cậu lắm, chắc hôm qua đã học rất khuya.

Reng...

Nó phản xạ nhanh như chớp chụp lấy cái điện thoại bấm đại. Điện thoại vẫn kêu, nó đem điện thoại chui vào chăn của hấn, lại bấm đại, ai ngờ thành nút nghe. Bên kia là giọng nữ.

- Cục cưng à, con khỏe ko, sao tối thui vậy.

- Suyt, cô gì ơi, cậu chủ đang ngủ, cô nhỏ tiếng thôi nhé.

- Ô, cậu chủ làm gì mà giờ vẫn ngủ vậy con.

- Dạ, cậu chủ nói là học bài thi gì đó, chăm chỉ lắm. Ngủ luôn trên bàn rồi.

- Vậy à, con là cô bé mà Minh Phúc đem về à, con phải chăm sóc Minh Phúc tốt vào nhé.

- Dạ, tất nhiên rồi ạ. Sáng nào...

Nó chưa kịp nói hết câu, cái chăn được gỡ ra, mặt hấn đầy nhăn nhó. Chia tay ra phía nó, nó ngại thơ đưa tay mình cho hấn.

- Điện thoại.

- Ồ, dạ.

Hấn nằm lăn lên giường, còn nó đi dọn dẹp. Lấy khăn mặt và kem đánh răng cho hấn.

- Bảo bối à, cục cưng à, con vất vả lắm phải ko, nghỉ ngơi đi con.

- Mẹ điện thoại con có chuyện gì vậy.

- Mẹ buồn, ba của con ấy mà, ông ấy hôm nay về trễ, hôm nay sinh nhật mẹ mà ông ấy ko nhớ

- Rồi, rồi, ông ấy sẽ về thôi nha, vậy ha.

- Ông ấy hứa đưa mẹ đi chơi mà giờ vậy đó.

Mẹ hấn luyên thuyên đủ thứ chuyện về ba hấn, giống như độc thoại vậy, hấn cứ để điện thoại đó mà vào nhà tắm. 15p sau đi ra mẹ hấn vẫn độc thoại.

- Con đi ăn đây, chúc mẹ sinh nhật vui vẻ nha, con yêu mẹ.

- Cảm ơn con trai của mẹ. Hùn cái nào. Chútttt.

Hấn tắt máy, vứt điện thoại lên giường xong mới la nó.

- Mận, ai cho mày nghe điện thoại của tao.

- Em có nghe đâu, em định tắt cho cậu ngủ mà em ko tắt được nên mới thành ra thế.

- Lanh chanh, ai mượn mày. Xuống làm đồ ăn cho tao.

.....

2 chủ tớ nó, hơn 1 tháng nay kẻ học thi còn kẻ thi học chữ. Hấn lúc nào vào bàn học là nó cũng phải học theo.

Rồi kỳ thi cũng đến, rồi thi hấn cũng thi. Rồi kết quả mỹ mãn trả công cho hấn cày cuốc, khi đậu vào trường ĐH quốc tế. Nhưng điều khiến hấn vui nhất là Cẩm Tiên, cô ấy đã thực hiện được ước mơ của mình, là trường sân khấu điện ảnh Hà Nội.

- Mận nè, mày hay xem phim ấy, mày thấy người ta làm thế nào để tỏ tình ko thất bại.

Nó bỏ đồ lau bàn, chạy lại ngồi bên cạnh hấn.

- Cậu tỏ tình với chị đẹp hả.

- Ừ

Nó vỗ đùi vào vai hấn.

- Vậy là cậu hỏi đúng chuyên gia rồi nhá.

- Oii, mày chuyên gia rồi, nít ranh mũi chảy chưa sạch.

- Cậu này.

- Rồi rồi, mày nói đi.

- Này nhá, cậu phải chọn ko gian lãng mạn có nến và bóng bay nhá. Xong cậu mua hoa nhá, xong cậu hẹn người ta tới nhá, xong cậu tỏ tình nhá.

Hấn gật gù, có vẻ nó nói đúng.

- Mà em thấy trên tivi là người ta có nhảy nhót nữa nhá. Mà thôi cậu đừng thuê nhảy nhót làm gì, lỡ người ta từ chối đỡ quê.

Cốc...

- Ui da, sao cậu đánh em.

- Tao chưa tỏ tình sao mày trù tao.

- Em có trù đâu em nói thật mà.

- Tắm cho con Bee đi, tao đi có việc.

Hấn dùng dùng bỏ đi, con này mới bao nhiêu tuổi mà chuyện yêu đương gì nó cũng biết, chắc nó xem ti vi nhiều quá rồi. Mà nó nói cũng đúng chứ có sai đâu, vậy có nên cắt tivi của nó nữa ko đây???

.....

Hấn cũng nghe lời nó, tìm 1 ko gian lãng mạn, thiết kế nến, hoa và bóng bay. Hấn tắm rửa sạch sẽ, súc nước hoa thơm lừng. Đúng hẹn hấn đến chờ Cẩm Tiên tới nơi, hấn che mắt Cẩm Tiên lại dắt lên nơi lãng mạn.

- Oa sao mà đẹp quá vậy nè.

Cẩm Tiên lại sờ bong bóng, rồi xem xung quanh.

- Tớ...bây giờ muốn nghe câu trả lời của cậu.

- À, um... cậu biết đó, tớ mới đậu vào trường điện ảnh, ước mơ của tớ nằm ở đó, nên chúng ta... hãy cứ là bạn.

- Um..

Sau câu nói ấy, cả 2 đều ngại ngùng, lườm lự.

- À, tớ có hẹn trà sữa với tụi nó, cậu đi ko?

- À, ko cậu đi đi.

Cẩm Tiên ra về, hấn ngồi đó, ngó nhìn thành quả mà hấn cất công tự tay làm ra, thậm chí hoa cũng chưa kịp tặng, người ta đã đi rồi. Thôi thì cậu thực hiện lời hứa với mẹ vậy.

.....

Sau hơn 3 tháng bày vẽ, nó cũng đã đọc và viết được.

- Tao mua cho mày cái này nè, có gì mày cứ nhắn tin cho tao. Nên nhớ là chỉ nhắn chứ ko được gọi, rõ chưa.

- Em rõ rồi. Mà ko lẽ cậu ở tầng trên, em ở tầng dưới, em nhắn tin gọi cậu à?

- Ko, tao sắp đi xa rồi.

- Cậu đi đâu, ko ở đây với em nữa à.

- Tao đi du học, 3 năm sau tao về.

Nó khóc to lên, mà sao nó nhanh nước mắt thật ko biết.

- Huhu... cậu ơi, sao cậu nỡ ra đi vậy cậu, sao cậu nỡ xa em vậy cậu.

- Tao đi học chứ có đi chết đâu mà mày khóc như đũa đâm vậy hả.

- Nhưng cậu đi lâu quá em phải làm sao.

- Mày yên tâm, tao có việc cho mày. Mày hãy đọc hết đồng kia đi, đọc thuốc cho đến khi tao về.

- Nhưng cậu à, nhiều quá.

- Mày lo đọc đi, bớt xem phim tình yêu của mày lại đi. Nghe lời tao dặn: ko đi với người lạ, ko được yêu đương nhắn nhít, con trai bây giờ ghê lắm, mày để tin nó bán mày sang Trung Quốc rửa chén nghe ko. Khi nào mày lớn tao cho phép mới được yêu nghe ko, lo học đi.

- Ủa, khi nào em lớn cậu? Em muốn được yêu như trên phim ấy.

- Nít ranh, lo học cái chữ đi, ở đó mà yêu đương, tao đập chết giờ.

Nó né người, nó sợ hấn giận lắm, hấn mà giận thì thôi rồi. Xong rồi hấn bày cho nó dùng điện thoại để nhắn tin cấp báo cho hấn.

Ngày hấn đi, cả nó và con Bee đều buồn thiu, nó khóc nhiều lắm, cũng thấy tội.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hương Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

4 năm sau...

Chiếc xe siêu xịn, đèn bảy óng mượt dừng bánh trong khu biệt thự. Cánh cửa xe mở ra, 1 nam thanh niên cao to đẹp trai, tóc undercut, đeo kính đen, áo sơ mi buông thả, quần âu, thân hình đã thay đổi nhiều hơn, to cao và săn chắc hơn. Đứng là cậu chủ của nó rồi, nó nhanh chân chạy lại ôm chăm lấy, khóc lóc.

- Cậu ơi, cậu cuối cùng cũng chịu về rồi, em nhớ cậu quá cậu ơi... huhu...

- Con kia, ai là chủ mày cũng ko nhận ra hả?

Nó ngưng khóc, ngoáy cổ qua 1 bên, 1 thanh niên khác đang đứng ngay cửa xe, mặt mày thanh tú bị mây đen quần vũ. Nó ngược lên nhìn người nó đang ôm, người thanh niên đó nhìn nó, cười với nó. Bất giác nó thả ra, chạy lại thanh niên ngay gần xe, ôm chăm lấy, tiếp tục khóc lóc.

- Cậu ơi, cậu ơi, sao cậu đi có mấy năm mà lại mọc thêm ra 1 người vậy cậu ơi.

Cốc...

- Ui da, cậu ơi, sao mới về cậu lại đánh em rồi... huhu...

- Đó là anh trai sinh đôi của tao, Minh Hoàng, anh ấy qua Mỹ trước 2 tháng khi tao "lượn" được mày.

- Ồ dạ, mà cậu ơi, nhưng có cần cắt tóc giống nhau ko ạ?

- Thích. Mày hỏi xong chưa, mày thả tao ra được chưa.

- Ồ dạ, cậu đưa em xách đồ cho.

Lúc này người phụ nữ trên xe mới xuống sau, bà tầm hơn 40 tuổi, nhưng ko ai nghĩ bà tuổi ấy vì bà rất là trẻ trung lại ăn mặc hiện đại.

- Mận, đây là mẹ tao, chào bà chủ đi.

- Dạ, con chào bà chủ.

Người phụ nữ tháo kính nhìn nó 1 lượt, mỉm cười.

- Ta là mẹ Minh Phúc, ta tên Đoan Trang. Con là người hầu của Minh Phúc hả, xinh quá, da trắng quá, tóc đen quá, vòng nào ra vòng nấy nha. Cười cái nào.

- Hi

- Có kún đồng tiền nữa sao, xinh lắm, làm người hầu uống quá à. Hay là...

Hắn nhăn nhó.

- Mẹ, nó là người hầu của con mà.

- Ủ thì mẹ có nói gì đâu bảo bối à.

Người phụ nữ cùng Minh Hoàng đi vào trước, để hắn lại đi sau. Bây giờ hắn mới để ý lời mẹ hắn nói, con Mận nó lớn rồi, khác hẳn nhiều quá. Mà sao nó nhanh lớn vậy nhỉ, chắc ở nhà nó chỉ chăm chăm lo ăn thôi đây mà.

.....

Bao nhiêu năm rồi căn phòng hắn vẫn vậy, ko thay đổi gì hết, sạch sẽ quá, mà hình như thiếu gì đó.

- Mận, con Bee đâu?

Nó bung cho cậu nó cốc nước mát lạnh.

- Cậu ko đọc tin nhắn của em sao. Con Bee bị bệnh chết rồi.

- Sao mày ko cho nó đi bác sĩ.

- Em có cho đi mà ko chữa được.

- Thôi mày đi xuống cho tao nghỉ ngơi.

- Dạ.

Nó đi ra cửa, xong ngoáy đầu vô.

- Cậu ơi, tối nay cậu ăn gì.

- Gì cũng được.

- Dạ.

Hắn nằm đó, nhìn lên trần nhà. 3 năm hắn định về, nhưng về rồi lại phải qua lại làm đề án tốt nghiệp, nên thôi hắn ráng ở lại làm lun.

Hắn lúc đầu có đọc tin nhắn của nó, nhưng sau vì học hành, công việc nên hắn quên lãng mất, vứt cái điện thoại đó vào góc, hắn dùng điện thoại khác. Nay hắn mới lòi ra xem, tin nhắn nhảy tới mấy hắn ào ào, biết bao nhiêu cuộc gọi của nó nữa.

Ngày...tháng...năm

- Cậu ơi, mấy nay sao cậu ko nhắn cho em. Em đọc được mấy bộ sách cậu đưa rồi.

Ngày...tháng... năm

- Cậu ơi, cậu nhớ mặc ấm nhé, em thấy trên phim bên đó lạnh lắm. Ko có em, ko ai nấu nước gừng cho cậu đâu.

Ngày...tháng... năm

- Cậu ơi, con Bee bị ốm rồi, em phải làm sao đây, nó bỏ ăn rồi.

Ngày... tháng... năm

- Cậu ơi, sao em gọi cho cậu ko được vậy, con Bee mất rồi.

Ngày... tháng.... năm

- Cậu ơi, cậu về đi cậu, ko có con Bee, ko có cậu, em buồn. Em nhớ cậu nhiều lắm.

Rồi còn ko biết bao nhiêu cái ngày...tháng...năm như thế nữa, để lúc rảnh hán sẽ đọc hết. Hán trách oan nó về vụ con Bee rồi.

.....

Nó mang đồ ăn ra để trên bàn, nó để riêng 1 đĩa nhỏ cá kho đã lấy hết xương và ớt xanh xắt lát, theo đúng sở thích của cậu nó, tôm nó cũng bóc vỏ sẵn.

- Cậu, cậu ơi em làm sẵn cho cậu rồi nhá, cậu hết mệt chưa, em bóp vai cho cậu nha.

- Ờ...

Nó nhanh nhẩu bóp vai

- Cậu ơi, bên đó cậu có ăn uống đàng hoàng ko đấy, có nghe lời em dặn là ko bỏ bữa ko. Cậu ơi, em thấy anh của cậu nhé, giống cậu thật ý, em nhầm luôn. Cậu ơi..

- Tao đây..

Hán vòng tay đứng ngay gần chỗ nó. Nó lại nhìn Minh Hoàng, nó lại nhầm nữa sao. Nó nhanh chóng thả tay mà chạy lại kéo tay cậu nó.

- Cậu ơi,cậu đừng giận mà, 2 cậu giống nhau quá em ko nhận ra được. Đây cậu ngồi đây đi, em bóp vai cho cậu.

Nó nhanh nhẩu lấy đĩa thức ăn lại đặt bên cạnh hán.

Minh Hoàng cười.

- Phúc à, em kiếm đâu ra cô hầu dễ thương vậy.

- Em vô tình "lượm" được đó mà.

- "Lượm" ở đâu chỉ chỗ cho anh lượm với.

- Thôi, anh sẽ nhưc đầu với nó, nó nói nhiều lắm.

Nó cũng chen ngang.

- Em có nói nhiều đâu, em sợ cậu buồn nên phải thường xuyên tâm sự với cậu đó chứ.

- Ờì, cảm ơn mày.

Minh Hoàng thích vẽ ngây ngô con nít của nó.

- Em là Mận à, anh là Minh Hoàng, khoảng thời gian ở đây anh cũng nhờ em chăm sóc và tâm sự với anh nhé.

- Ko được đâu ạ, cậu chủ em dặn rồi, ko được nói chuyện với người lạ nếu ko sẽ bị bắt sang Trung Quốc rửa chén, em ko muốn đâu. Cậu tự tìm người khác đi ạ.

Minh Hoàng lại cười to hơn. Mẹ của bọn họ cũng đi xuống.

- Có gì vui vậy mấy đứa.

- Mẹ à, con muốn mượn em Mận chăm sóc nhưng em ấy ko chịu, con đành nhờ người khác vậy.

Nó chạy lại chỗ bà chủ, nịnh nịnh.

- Bà chủ ơi, bà chủ ngồi đây nhé, con cảm ơn bà chủ nhiều nhé.

- Sao lại cảm ơn ta.

- Vì bà sinh cậu chủ của con đẹp trai hết nấc, phong thái ngời ngời thế kia còn gì.

- Vậy sao.

Bà chủ Đoàn Trang và Minh Hoàng nhìn hấn cười chế giễu. Mặt hấn đổi sang màu đỏ tía.

- Mận, lượn xuống kia.

- Dạ.

Bà Đoàn Trang chống tay lên cằm nhìn Minh Phúc.

- Mẹ nhìn gì.

- Nhìn độ đẹp trai của con.

- Bên cạnh mẹ cũng có mà.

- Nhưng mẹ thích nhìn con. Mà nè, con bé đáng yêu quá, lại hiền nữa. Sau này kiếm chỗ nào được được gả nó đi, cho nó có chỗ trao gởi tâm thân phải ko con.

- Ko ai thèm nó đâu.

.....

Cốc... cốc...

- Cậu ơi, cậu dậy chưa.

Ko nghe tiếng trả lời, nó chờ 15p. Sau nó gõ cửa lại, vẫn là thói quen cũ.

Cốc...cốc...

- Cậu ơi, cậu dậy...

- Tao dậy rồi, vào đi.

Nó đẩy cửa vào, hấn mới trong nhà tắm bước ra. Nước còn vurun trên tóc, bờ ngực săn chắc, body 6 múi. Hấn khác trước rồi, hấn bây giờ ra dáng vẻ đàn ông lăm, men lăm. Nó cứ nhìn ngẩn ngơ, mắt ko chớp lại được. Hấn cứ quơ quơ tay trước mặt nó.

Cốc...

- Đau, sao cậu đánh em.

- Mày nhìn gì vậy Mận, mày muốn nhìn cho tao tan chảy lun hả.

- Tại cậu đẹp trai quá mà.

- Rồi sau này có người đẹp hơn tao thì sao.

- Thì em nhìn người đó.

Cốc...

- Sao đánh em nữa.

- Ai biểu mày mê trai.

Nó hứ lên, rồi đi qua dọn giường cho hấn.

Reng...reng...

- Tao nghe đây.

- Về rồi thì cfe với tui tao này.

- ok.

.....

Vẫn là quán cafe cũ, vẫn là bạn cũ, nhưng sắc diện họ đã thay đổi hết. Nhất là Cẩm Tiên, cô ấy đẹp hơn đi rất nhiều nữa, tóc cắt ngắn rất thời trang.

Con Ngân lạnh nhạt hỏi.

- Ê Phúc, mày ngoài đời đẹp trai hơn trong hình luôn đó.
- Đó là điều bình thường mà, mà tụi bay rù cafe rồi đi đâu nữa ko.
- Chảnh gúm ba, đi xem phim, đi ko?
- Đi.
- Ngồi đây, tụi tao đi mua vé.

Chờ tụi nó đi khỏi, Cẩm Tiên mới nói chuyện với Minh Phúc.

- Cậu khỏe ko.
- Tớ khỏe, công việc cậu sao rồi.
- Tớ được nhận vài vai diễn nhỏ. Cậu thì sao?
- Tớ thì đang tập làm thực tập công ty ba tớ.
- Anh cậu... anh cậu có về ko?
- Có, anh tớ đang ở nhà.
- Thật à.
- Ừ

Họ nói huyền thuyên 1 hồi rồi cũng đi chơi cùng lũ bạn.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hương Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Minh Hoàng dậy sớm lắm, đó là thói quen của anh từ xưa đến giờ, chứ ko phải trù ngụ nường như Minh Phúc. Anh muốn đi dạo hít thở ko khí trong lành, anh nhìn thấy Mận đang tưới cây, nước văng tung tóe, nắng chiếu qua hạt nước, khiến Mận thật xinh. Nụ cười ấy khiến chân anh dừng lại, Mận quay qua thấy anh, Mận nghiêng lại ko cười nữa.

- Em chào cậu Hoàng.
- M.Hoàng tiến lại gần chỗ Mận.
- Sao em biết anh ko phải là Phúc.
  - Cậu chủ em á, ngủ dậy trễ lắm nhé, gọi cả tiếng còn chưa ra khỏi chăn lun đấy.
  - Vậy à. Mận bao nhiêu tuổi rồi.
  - Em 19 tuổi rồi.

Xong Mận kéo M.Hoàng lại, ngó quanh rồi nói nhỏ vào tai M.Hoàng.

- Em kể cậu nghe cái này cậu ko được nói ai nhé. Sắp tới sinh nhật em rồi, cậu chủ em hứa sẽ mua váy hoa màu hồng cho em đó.
- Vậy à, thích quá ha, chúc mừng em nhé.

Nó cười khoái chí lắm.

- Mà nè cậu ơi, cậu có thể nào làm cái gì đó khác khác chút ko.
- Vì sao.
- Vì cậu em đẹp trai nhất rồi, giờ lại thêm 1 người nữa thì em khổ lắm, suốt ngày nhàm lẫn thôi ấy

M.Hoàng nhú mày kiêu bị ép buộc.

- Vì cậu của em bắt anh làm thế, anh cũng khổ lắm chứ, ko được là chính mình.
- Vậy á? Tội cậu quá, em thương.

Nó vừa nói vừa xoa đầu M.Hoàng, giống như mẹ xoa đầu của con vậy. M. Hoàng thấy nó thật ngây ngô quá.

- Mận nè, em học lớp mấy rồi.

Nó lại né ra rồi đi tưới nước cho hoa.

- Em ko có đi học, nhưng cậu chủ bày chữ cho em đó, còn mua bao nhiêu là truyện cho em đọc nữa đó.

M.Hoàng lại ngồi bên cạnh nó, tưới cây với nó.

- Cậu chủ em tốt quá ta.
- Tất nhiên, cậu chủ em tốt nhất trên đời mà.
- Mận, ngồi im.
- Sao ạ.

M.Hoàng lấy nhánh cây nhỏ quẹt đi con sâu vuron trên tóc nó rồi đưa nó xem.

- Sâu ạ.

Thường như những đứa con gái khác thì đã nhảy lên rồi, nhưng nó thì ko, có lẽ nó sinh ra là dân nông nên mấy việc đó là bình thường, chỉ tiếc. M.Hoàng ko được làm anh hùng bắt đắc đi rồi.

....

- Cậu chủ ơi dậy, dậy nhanh lên nào.
- Im cho tao ngủ coi.
- Chị đẹp tới kìa, đang ở dưới nhà đó.

Hắn bật dậy cực nhanh

- Sao mày ko gọi tao sớm.
- Thì em đang gọi cậu đây.

Hắn bay nhanh vô phòng tắm, thủ tục nhanh lắm chứ ko rề rà như mấy bữa nữa. Hắn chạy nhanh xuống dưới, cái hắn thấy là Cẩm Tiên đang cười nói vui vẻ với M.Hoàng.

- À, M.Phúc xuống rồi, cậu nói chuyện với M.Phúc đi, tớ đi mua đồ tí.
- À... tớ...

Chưa kịp để Cẩm Tiên nói gì thêm, M.Hoàng đã đứng lên nhường chỗ cho M.Phúc. Nhưng vẫn ko quên ngoái lại.

- Cho anh mượn em Mận chút, đi xách đồ dùm anh được ko Phúc?

Nó thì lắc đầu nguầy nguậy, còn hắn thì nhanh nhanh đuổi 2 người kia đi.

- Ok anh 2.

Nó rống lên.

- Cậu, cậu ko thương em nữa à, cậu ko sợ em bị bán đi Trung Quốc rửa chén à.
- Mày nói anh tao bán mày được bao nhiêu tao cho thêm anh 2 tao gấp đôi. Lượn đi.

Nó bất mãn ghê lắm nhưng cũng phải đi theo M. Hoàng.

.....

Mấy hôm nay nó ko thèm nói chuyện với hần nhiều như trước nữa, nó hỏi thì hần nói, ko hỏi thì nó ko thèm nói lun.

- Mận, sao dạo này mày thùy mị thế, ít nói thế?
- Em sợ cậu chê em nói nhiều.
- Mận, mày ko nói với tao, tao buồn lắm đó.
- Ko có em cậu vẫn vui lắm mà.
- Vui đâu, mày ko nói tao buồn lắm đó, mày cứ nói đi.

Nó đợi được thế chạy ngay đến chỗ hần đang ngồi chơi điện tử, bóp vai nịnh nịnh.

- Cậu, cậu đẹp trai oi...
- Nịnh gì?
- Nịnh gì đâu. Chẳng là sắp sinh nhật em rồi, cậu nhớ hứa gì với em ko.
- Ko nhớ.
- Cậu, cậu hứa mua váy hoa cho em mà, sao cậu quên rồi.
- Khi nào sinh nhật mày?
- 2 hôm nữa ấy cậu.
- Được rồi, bữa đó tao sẽ dành cho mày 1 ngày luôn, dẫn mày đi ăn kem, dẫn mày đi mua váy hoa.

Mắt nó sáng rực.

- Thật luôn à cậu?
- Thật luôn.
- Oh yeah, cậu ơi, em yêu cậu nhất trên đời.

Nó vui vẻ đi làm việc, còn hần thì tiếp tục chơi điện tử, mà ko biết hần có nhớ những gì nó nói ko.

.....

Hôm nay sinh nhật nó, nó vui vẻ lắm. Mới 8h sáng nó đã chuẩn bị xong mọi việc rồi. M.Hoàng đi thể dục về, thấy nó ăn mặc khác mọi ngày, tóc còn cột nữa hờn nữa thả, dễ thương lắm, liền hỏi.

- Mận, em định đi đâu à.
- Em chào cậu Hoàng, hôm nay sinh nhật em, em đi gọi cậu chủ em đây. Cậu chủ hứa hôm nay dành 1 ngày dẫn em đi chơi.
- Ồ, chúc mừng sinh nhật em nhé. Em có muốn mời ai đi cùng ko, ví dụ như anh chẳng hạn.
- Dạ thôi, ko cần đâu.

Nó bỏ lên lầu, để M.Hoàng đó hơi buồn tí.

Nó xông thẳng vào phòng hần, ko cần gõ cửa, nó kéo rèm cho ánh nắng chói vào. Hần vẫn ngủ say lắm, nó ngồi chồm hờm ngay dưới đất, đối diện với gương mặt thiên thần đang ngủ.

Nó thầm nghĩ sao cậu nó đẹp trai vậy nhỉ, ko đi làm diễn viên thì phí quá. Lông mày rậm, lông mi dài, mũi còn cao nữa, đẹp trai chết người thật ấy. Bất giác hần mở mắt, hần thấy nó mặt còn mơ màng lắm. Giọng hần ngái ngủ.

- Mận... mày làm gì ngồi đây.

Mãi ngắm trai đẹp mà nó quên mất nhiệm vụ quan trọng là lôi hần ra khỏi giường. Nó ngồi dậy lay hần, kéo chăn của hần.

- Cậu, cậu dậy đi cậu, hôm nay sinh nhật em mà.

- Um, chúc mừng sinh nhật mày.

- Cậu, cậu hứa hôm nay dẫn em đi chơi cả ngày mà. Dậy đi cậu.

- Máy giờ rồi...

- Hơn 8h sáng rồi đó cậu.

- Cho tao ngủ thêm 10p đi

- Thôi mà, em năn nỉ cậu mà. Cậu dậy dùm em.

- Đây tao dậy đây.

Nó chống nạnh nhìn hần đi vào nhà tắm mà lắc đầu. Hình như nó dành cả thanh xuân để gọi hần dậy hay sao ấy chứ.

.....

Lần quần mãi rồi hơn 10h họ mới rời khỏi nhà. Bộ đồ đẹp nhất của nó là áo pull, quần jean lửng, vì cậu nó nói chỉ hợp với mấy đồ này. Khi nào lớn cậu nó sẽ mua váy cho nó. Nó vẫn đợi cậu nó mua cho cái váy đầu tiên, và nó muốn mang cái váy đó khoe cậu nó.

Chiếc xe con chạy ra khỏi cổng biệt thự 1 tí, thì điện thoại hần reo lên.

- Cẩm Tiên, tớ nghe đây.

- Tớ đang ở bệnh viện, cậu đến được ko

- Ok, tớ tới liền.

Hần quay sang nói với nó.

- Mận mày xuống đây chờ tao lát, tầm 1h tao qua chở mày nghe, tao đi công việc tí.

Nó tiu ngiu nhưng cũng đành xuống xe.

- Mận, chờ lâu quá thì tự về nghe, ko được đợi ở đây.

- Dạ.

Chiếc xe phóng đi nhanh như gió Còn nó thì lại bên đường tìm bóng cây mát mà ngồi.

.....

Hần hốt hoảng chạy vào bệnh viện, thấy Mỹ Tiên đang ngồi ngoài ghế chờ.

- Cậu ko sao chứ.

- Tớ ko sao, tớ đi khám sức khỏe, mà có 1 mình nên tớ sợ, mà cũng hơi buồn, nên tớ gọi cậu. Tớ có làm phiền cậu ko?

- À, hiện tại thì ko sao cả.

- Um, cảm ơn cậu đã đến.

Hần mà gặp Cẩm Tiên là quên hết mọi thứ trên đời, quên luôn có con nhỏ ngốc đang đợi hần.

Con nhỏ ngốc đúng là ngốc thật, từ đó về nhà đi bộ mất tầm 20p. Vậy mà nó vẫn cứ ngồi đó, nó sợ nó về cậu nó đến tìm nó thì sao, bởi vậy nó ko dám đi, mà nó cũng ko dám gọi cho cậu nó nữa.

1h, rồi 2h trôi qua, cậu nó vẫn chưa đến đón nó, nó vẫn chờ. Còn hấn, sau khi ở bệnh viện xong còn dẫn Cẩm Tiên đi ăn, đi cafe nữa.

Bụng nó đói lắm nhưng nó lại ko dám về, nó cứ chờ mãi đến khi trời đổ mưa. Mưa Sài Gòn buổi chiều chỉ là mưa bóng mây, nhưng mưa to lắm, mưa cứ tấp vào nó, đau đặng. Nó ko biết trốn đâu, cứ chui vô gốc cây mà núp. Nó ướt nhẹp, giống như chó con bị bỏ rơi, trông tội nghiệp lắm.

Rồi chiếc xe xin lúc sáng dừng lại chỗ nó, nó vui mừng hớn hở lắm, nó chạy lại ngay. Nhưng người bước xuống xe lại ko phải người mà nó chờ đợi.

- Mận, em làm gì vậy, về mau ướt hết rồi nè.

- Cậu M. Hoàng về đi, em đang chờ cậu chủ em đến đón.

- Sao em ko gọi cho nó hả?

- Em ko dám gọi.

M.Hoàng lấy máy gọi cho hấn, nhiều cuộc lắm nhưng ko bắt máy.

- Anh gọi cũng ko được, về đi ốm bây giờ.

- Ko, cậu em sẽ đến đón mà.

M.Hoàng bức tức vì thái độ của nó, nên ầm nó lên vút vào xe. Người nó ướt nhẹp hết, áo pull trắng ôm vào người nó, hé mở hờ hờ nét đẹp thanh xuân căng mọng. Nó thì ko biết đề ý đâu, chỉ có ai đó dầm mưa nhưng mặt vẫn nóng lắm, vẫn đỏ lắm. M.Hoàng lấy áo khoác sau xe, khoác lên cho nó, phần vì cho nó đỡ lạnh, phần vì che bớt đi cảm xúc của anh.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hướng Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Giang nắng rồi lại dầm mưa, 1 phần vì đói nên nó lả đi, nó ho, nó sốt lên. Vú nuôi ko biết phải làm sao đành lên gọi M.Hoàng.

- Cậu 2 ơi cậu 2, con Mận.. con Mận nó sốt rồi mà nó ho nữa tôi ko biết làm sao.

M.Hoàng chạy qua phòng nó, thấy nó nằm co ro, đắp chăn nhiều lần, trán thì vã mồ hôi. Anh mới mở chăn nó ra, nó kéo lại.

- Em lạnh.

- Nhưng sốt thế kia ko được đắp chăn đâu.

- Em lạnh thật mà.

Anh mới quay qua hỏi vú nuôi.

- Vú cho Mận uống thuốc chưa, Mận ăn gì chưa vú?

- Chưa cậu 2 ơi.

- Vú nấu cho con tô cháo nhiều hành, nén, và tía tô nha.

- Dạ.

Vú nuôi chạy đi, anh mới lấy thuốc hạ sốt cho nó uống. Lấy khăn lau mồ hôi cho nó, nó sốt, anh giặt khăn ấm cho nó, hơn 1h rồi nó cũng hạ sốt. Anh dứt cháo cho nó ăn, nó nhìn anh cảm động khóc òa.

- Mận sao vậy, còn đau ở đâu sao?

- Em thấy cậu, em nhớ mẹ em quá, mẹ em cũng hay dứt cháo cho em thế này.

- Ồ, vậy giờ cho em xem anh như mẹ nha. Ngoan nào ăn thêm chút.

Nó chùi nước mắt, gật lia lia.

.....

M.Phúc đi cùng Cẩm Tiên bước ra từ rạp phim, hấn mới để ý nền đường ướt, cây cũng đầy nước. Mưa sao? Giờ này hấn mới nhớ ra có người đang đợi hấn. Hấn cũng cảm thấy nóng ruột, nhưng hấn phải đưa Cẩm Tiên về mới chạy ra chỗ hẹn.

Chạy tới nơi hấn ko thấy nó nữa, hấn nghĩ, con nhỏ này cũng biết nghe lời, thôi chạy ra mua cho nó cái bánh kem vậy.

- Mận ơi, mày ngủ à?

Nó trùm chăn kín mít.

- Em ngủ rồi.

- Mày ngủ rồi thì ai mới trả lời tao?

- Em thức dậy 1 tí để trả lời cậu.

- Mày giận tao à, ko thèm nhìn tao nữa à?

- Vâng, em giận cậu thật rồi.

Hấn lại bên giường kéo chăn nó ra.

- Thôi mày đừng giận, tao có mua bánh sinh nhật cho mày nè.

- Đâu, bánh đâu cậu.

Tuy bị ốm nhưng nghe tới bánh sinh nhật là nó vui lắm.

- Nè, chúc mừng sinh nhật mày nghe Mận. Ít bữa mày hết ốm tao bù cho mày nha.

Hấn tháo bánh đưa cho nó, là bánh công chúa mang váy hồng, nó thích lắm, lần đầu tiên nó được tặng bánh sinh nhật, nó chồm tới ôm hấn, hun chụt lên má hấn. Nhưng hấn ko nghĩ gì, vì trong lòng hấn chỉ có Cẩm Tiên thôi.

- Em cảm ơn cậu, em yêu cậu nhất trên đời.

Chỉ tội ai đó đứng ngoài cửa, tay cũng cầm bánh sinh nhật.

.....

Với lời hứa với nó thì hôm nay hấn dẫn nó đi chơi bù sinh nhật, hấn dự định dẫn nó đi hết ngày, cho nó ăn chơi thoải mái lun.

Hấn đang chờ nó thay đồ, thì điện thoại hấn lại reo. Lại là Cẩm Tiên, hấn có bất máy ko đây?

- Tớ nghe đây.

- Tớ đang đợi, cậu tới chưa

- Um, chờ tí tớ đang đến đây.

Chết rồi, bây giờ hấn phải làm sao đây chứ, phải làm sao đây. Hấn thấy M.Hoàng trên gác đi xuống, hấn bay lại liền.

- Anh 2 ơi, giúp em

- Có chuyện gì vậy Phúc?

- Hôm nay em hứa dẫn con Mận đi chơi bù sinh nhật nó, mà giờ Cẩm Tiên rủ em đi Vũng Tàu chơi với nhóm bạn, anh giúp em dẫn con Mận đi chơi.

- À, được rồi. Em đi đi.

- Nhưng anh phải vào vai của em mới được, ko nó lại nghĩ em là cậu chủ mà lại nói dối nó.

- Vậy phải làm sao.

- Trước mắt là đổi đồ, sau đó anh nói chuyện với nó phải hung hăng lên 1 chút. Vậy nha, cảm ơn anh 2.

Hắn chạy ra ngoài lại chạy vào.

- Đòi chìa khóa xe anh 2 ời.

.....

Con Mận thay đồ xong xuống thấy "cậu chủ" nó ngồi đó. Hôm nay cậu đòi xì tai lít hay sao mà đọc báo vậy nè, bình thường chỉ cầm điện thoại thôi mà.

- Cậu ời, em xong rồi ta đi thôi.

- Um.

Nó chạy lại khoác lấy tay "cậu chủ" nó rất tự nhiên, nếu là hắn thì hắn cũng bình thường thôi, vì hắn luôn xem nó là con đĩa. Còn với M.Hoàng thì lại thấy khác.

Nơi đến đầu tiên là 1 store nữ, "cậu chủ" dắt nó vào đó, vào chỗ bán thật nhiều váy.

- Em...à, mầy lựa váy mầy thích đi, tao mua cho mầy.

- Thật à cậu.

- Thật.

Nó chạy lại, xem váy nọ rồi lựa váy kia, cũng được vài cái nó thích, nhưng toàn màu hồng. Nó vào thử váy, 1 lúc bước ra.

Đó ko phải là Mận mọi khi nữa, nó khác lắm, mặc váy nhìn nó dịu dàng đằm thắm biết bao nhiêu.

- Cậu ời, cậu đẹp ko cậu.

"Cậu chủ" chỉ lo nhìn sững mà thôi, ko để ý nó nói gì, nó phải hét lên.

- Cậu... ời... đẹp... ko.

- À...đẹp lắm.

- Váy em lấy cái này nha cậu.

- Um, cứ lấy những gì em thích, anh sẽ mua hết.

Nó nhíu mày, đi lại sờ trán "cậu chủ" nó, rồi lại sờ trán nó.

- Cậu bị ốm à, sao hôm nay cậu dịu dàng thế.

- À ko, riêng hôm nay sẽ được đặc ân, sẽ dịu dàng với em.

- À, vậy à. Em lựa xong rồi, chờ em đi thay đồ.

- Ko cần đâu, cứ mang váy đi.

- Được ko cậu.

- Được. Bây giờ đi mua giày nha.

Mắt nó long lanh lấp lánh, nó kiễng chân hôn chụt lên má

"cậu chủ", "cậu chủ" lại thấy long thể bất an rồi.

.....

Mua sắm đã đòi, "cậu chủ" dẫn nó đi ăn kem cho mát.

- Giờ em muốn đi đâu chơi ko.

- Em muốn đi công viên trò chơi, chơi tàu lượn, chơi nhiều trò trong đó.

- Nhất trí.

"Cậu chủ" nhìn nó cười, nó lớn rồi mà giống con nít thật đó. "Cậu chủ" chỉ chăm chăm nhìn nó ăn thôi cũng nó.

- cậu ơi, aaaa...

- Aaa...

Nó ăn 1 miếng, nó dứt "cậu chủ" 1 miếng. Đó.. đó.. chẳng phải là hôn gián tiếp sao?

.....

M.Phúc đi chơi về trễ, người lại có chút hơi men, chắc con Mận ngủ rồi, hấn đi lên phòng.

- Ủa, cậu M. Hoàng cậu đi chơi về trễ à.

- À, ừm...

- Cậu đói ko, em đang định ăn mì gói.

- Làm cho tao... à, anh 1 tô lun nha, anh thay đồ xuống sau.

- Cậu ăn với gì.

- Bò bằm, trứng thả, ớt xanh.

Nó lác đầu đi xuống bếp, anh em mà có cần ăn uống giống nhau vậy ko chứ.

Hấn chạy ngay vô phòng M.Hoàng, lay anh hấn dậy.

- Anh 2, dậy xuống ăn mì gói.

- Máy giờ rồi mà còn ăn chứ.

- Em đói nhưng lỡ mạo nhận anh rồi, em nói con Mận làm đồ ăn, giờ phải xuống thôi anh.

- Biết rồi.

M.Hoàng đi xuống trước, thấy Mận đang lui cui bung mì.

- Để đó anh bung cho.

- Thôi em bung được, mà cậu là cậu Hoàng hay cậu Phúc vậy.

- Anh là Hoàng.

- À, mì của cậu nè.

M.Hoàng nhìn tô mì mà ngó người. Anh đâu ăn những thứ này chứ. Lúc này M.Phúc cũng vừa xuống.

- Mì tao xong chưa, tao đói quá.

- Ủa cậu có nói em đâu.

- Giờ tao nói nè.

- Em làm đây.

- Thôi khỏi, mày làm cái khác cho anh 2 đi, tao ăn trước.

- Dạ.

M.Hoàng biết M.Phúc cứu nguy nên cũng nhanh đưa ra ý kiến.

- À, anh là trứng luộc thôi với thịt xông khói.

- Ủa, cậu thay đổi khẩu vị nhanh vậy.

- À, cho lạ miệng á mà, ko cho ớt nha.

3 con người họ xì xụp mì gói ngon lành cái cỡ mà hơn 1h sáng ấy.

- Cậu M.Hoàng biết ko, hôm nay em được cậu chủ dẫn đi chơi nhiều nơi lắm nhé, còn ăn kem, còn mua váy nữa nhé.
- Thích quá ha. Sao ko rủ anh đi với.
- Tại lúc đó ko có cậu ở nhà mà. Cậu chủ của em là tốt nhất trên đời này đó, cậu ha.

Hắn nuốt mì mà cổ họng nghẹn lại.

- Ờ.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hương Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

- Cậu chủ ơi dậy gấp, dậy gấp, chị đẹp tới kia.

Hắn phản xạ cực nhanh, bay vào nhà vệ sinh cực nhanh, rồi bay xuống dưới nhà cũng cực nhanh.

Xuống tới nơi hắn lại thấy Cẩm Tiên nói chuyện vui vẻ với M.Hoàng.

- Cậu mới đến à?
- Um.
- Hôm nay cậu đến có việc gì ko?
- À, tớ đến chơi thôi. Tuần sau sinh nhật tớ, tớ mời 2 cậu đến tham gia nhé.
- Ok.

M.Hoàng từ chối.

- Có lẽ hôm đó tớ ko đi được, tớ bận với lại cũng ko quen ai lắm.

Cẩm Tiên nóng ruột.

- Có bạn bè cũ của mình nhiều mà, cậu dẫn bạn theo cũng được, mình ko ngại đâu.
- À, vậy tớ đi.
- Thật sao, cảm ơn cậu nha.
- Ko có gì đâu. 2 người ngồi nói chuyện nha, tớ có chút việc.
- À, vậy tớ cũng về.

2 người họ, 1 kẻ đi về, 1 kẻ lên lầu, để lại hắn bơ vơ ngồi đó, chưa kịp nói gì với Cẩm Tiên.

- Mặn lại tao biểu.

Nó chạy te te từ dưới bếp lên.

- Em đây cậu.
- Vậy là sao chứ, tao chưa kịp nói gì đã về rồi sao.

Nó tiến lại ngồi bên cạnh hắn, mặt đưa sát mặt hắn, nhìn chăm chăm.

- Gì vậy Mặn?
- Cậu yêu chị đẹp rồi phải ko?

Hắn quát to.

- Ủ, yêu rất nhiều, nhiều lắm, và yêu từ lâu lắm.

- Vậy thì cậu phải nói yêu chị đẹp đi, chị ấy mới biết, chứ cậu ko nói thì ai mà biết được. Như em nhé, em rất là yêu cậu nhé, em yêu cậu nhất trên đời nhé.

- Thôi cảm ơn, tao ko dám nhận tình yêu của mày đâu.

- Cậu cứ dám đi, mà cậu ơi, em lớn chưa cậu, em được yêu chưa cậu.

- Chưa.

Nó vùng vằng đứng dậy.

- Sao chưa ạ, em thấy chỗ nào cũng to ra rồi mà. Này nhé, ngực cũng to, mông cũng to, tay chân cũng dài, tóc cũng dài rồi. Vậy mà chưa lớn ạ.

- Oí mày lớn rồi, nhưng tao chưa cho phép yêu, nít ranh.

Nó hứ dài rồi nó cũng bu vô hắn.

- Mà nè cậu ơi, nếu sau này ai đẹp trai hơn cậu, tốt bụng hơn cậu, thương em hơn cậu thì em yêu người đó cậu nhé.

- Oí, tao cũng lạy trời ai bị ngu nó rước mày hộ.

- Cậu....

- Nè, dạo này tao thấy mày hay mang váy lắm nhá.

Nó đi gần tới bếp cũng nói với ra.

- Váy cậu tặng thì em phải mang chứ.

Nó đi rồi hắn trầm ngâm, ủa, mình có tặng váy cho nó à.

.....

Ngày mốt là sinh nhật của Cẩm Tiên rồi nên M.Hoàng cũng tranh thủ đi mua quà cho cô ấy, nhưng lại ko biết mua gì.

- Mận, đi công việc với anh chút.

- Đi đâu cậu M.Hoàng, em đang bận lau nhà rồi. Với cậu em ko cho đâu, đúng ko cậu?

Hắn nằm dài trên ghế sofa chơi điện tử.

- Cứ đem nó đi đi anh 2.

- Cậu, sao dạo này cậu hay giao em cho người lạ vậy.

- Anh tao mà, nói nhiều.

Trên ô tô, nó được ngồi trước với M.Hoàng, M.Hoàng với tay qua người nó, cài dây an toàn cho nó. Mùi thơm nam tính của anh chui vào mũi nó, nó đưa mũi theo hít hít, sát vào người M.Hoàng vậy đó.

- Gì..gì.. vậy Mận.

- Cậu ơi, cậu thơm quá, em thích mùi này lắm đó.

- Vậy còn cậu chủ của em?

- Còn phải nói, cậu chủ em thì mùi nào em cũng thích hết, mà dạo này cậu em biết yêu rồi hay sao ấy, lúc nào cũng thơm lừng luôn. Nhiều lúc giật đồ cho cậu chủ xong mà vẫn thơm.

- Em đã yêu ai chưa Mận mà sao em nói rành quá vậy.

- Ngoài cậu chủ của em ra thì em chưa yêu ai, cậu chủ em bảo cậu chủ cho phép mới được yêu. Mà em xem phim tình yêu trên tivi nên mới biết đó cậu. Này nhé, gặp người yêu á, thơm phức nhé, nói năng lấp bắp nhé, mà mặt đỏ lên nhé... giống mặt cậu bây giờ lắm đó.

M. Hoàng bối rối

- À, ko do trong này nóng quá nên mặt anh vậy đó.

- Vậy à cậu.

- Um..

.....

Bọn họ đi vòng quanh cái siêu thị, cuối cùng cũng mua được quà cho Cẩm Tiên. Đó là 1 cái charm rất đẹp, rồi M.Hoàng dẫn nó đi uống trà sữa nữa.

Rột...rột...

- Ngon ghê cậu ơi, sao cậu chủ của em ko mua cho em vậy ha.

- Em thích ngày nào anh cũng mua.

- Em cảm ơn cậu nhiều nhiều, em yêu cậu lắm á.

EM YÊU CẬU nó nói hồn nhiên lắm, ai tốt với nó nó cũng yêu hết, nhưng có người sao mà cảm thấy âm lòng quá.

- Mận, ít bữa đi sinh nhật Cẩm Tiên đi với anh nha.

- Thôi cậu ạ, cậu chủ em ko cho đâu.

- Anh xin cho, ở đó nhiều đồ chơi lắm, lại đẹp mà lại nhiều đồ ăn ngon nữa, em ko đi được tiếc quá.

Nó thả ly trà sữa xuống, ngồi sát lại bên M.Hoàng nín nín.

- Cậu, vậy cậu xin cho em đi với, em chưa bao giờ được đi tiệc bao giờ.

- Nhất trí.

.....

Resort J, to lớn rộng rãi, sang trọng. Tiệc của Cẩm Tiên được tổ chức bên bãi cỏ, có nhiều bong bóng, ruy băng, đèn chiếu lấp lánh. Nhiều người ăn mặc sang chảnh,

M.Hoàng khoác tay Mận đi vào, rồi cũng thấy M.Phúc đứng cùng đám bạn. Nó thấy cậu nó, nó mừng lắm, nó réo to lên, còn vẫy tay chào.

- Cậu ơi, em ở đây nè.

Hắn ngó qua, nó như lọt lem bước ra từ trong truyện cổ tích vậy. Tóc búi kiểu cô dâu nhẹ, váy trễ ngang vai, nhưng ko hở hang sexy lắm, bên dưới xòe ra, có voan phủ nữa, hắn nhìn ko chớp mắt, vì nó còn được trang điểm nhẹ. Hắn liền đi tới.

- Mận, cái này ở đâu ra vậy?

- Cậu M.Hoàng tặng em váy đó, cậu bảo đi tiệc phải đẹp nên cậu còn dẫn em đi make up nữa. Cậu thấy em đẹp ko cậu?

- Xấu xí.

Nó buồn lắm, sao 1 người khen đẹp, còn 1 người lại bảo là xấu nhỉ.

- Vậy, em về, khỏi mất mặt cậu.

Hắn níu tay nó lại.

- Cũng được, ko mất mặt tao.

- Vậy ạ, em cảm ơn cậu nha.

Nhưng người buồn hơn ai hết là M.Hoàng, váy, giày, phụ kiện... tất cả đều do anh cất công đi mua và chọn lựa, nhưng nó lại ko mừng bằng lời khen của hắn. Thôi chắc anh phải cố gắng từ từ.

Rồi chủ nhân của bữa tiệc cũng xuất hiện, váy quây ôm body màu đỏ lấp lánh, nói chung bao nhiêu cái kiêu sa của đêm nay đều bao trọn trên người Cẩm Tiên hết. Cẩm Tiên muốn xinh đẹp cho ai đó thấy.

- Xin chào mọi người, Cẩm Tiên hôm nay muốn gửi lời cảm ơn đến mọi người vì đã đến dự sinh nhật của Cẩm Tiên.

Bên dưới vỗ tay hò reo hết mực.

- Và Cẩm Tiên xin thông báo 1 tin vui là sắp tới Cẩm Tiên được nhận 1 vai trong bộ phim TÌNH YÊU CỦA EM của đạo diễn Minh Trí ạ, xin mọi người chung vui cùng Cẩm Tiên ạ.

Bên dưới hò reo to hơn nữa, chiếc bánh sinh nhật được đưa ra, nến được thắp lên, pháo hoa được bắn lên, lung linh huyền ảo. Với thể lực nhà Cẩm Tiên thì mấy chuyện đó là chuyện nhỏ.

Mc cất cao giọng.

- Bây giờ nhân vật chính của chúng ta sẽ muốn nhảy với ai nào, có ai muốn nhảy với cô ấy đầu tiên ko ạ.

Bên dưới hô hào to lắm.

- Tôi, tôi..

MC lại tiếp.

- Ấy dà, nhiều người quá, thôi để chủ nhân bữa tiệc hôm nay tự chọn vậy.

Cẩm Tiên rời khỏi khán đài, tiến về phía của anh em bọn họ, nắm tay 1 chàng trai và kéo đi, dưới sự ngỡ ngàng của con Mận và người còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hướng Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Con Mận nó ngờ ngác nhìn theo, nó lay lay tay cậu chủ nó.

- Ủa cậu, chị đẹp nhầm người rồi phải ko cậu?

- Mà y hỏi vậy sao tao biết mà trả lời mà y.

- O, dạ.. mà cậu ơi, cậu nói yêu chị đẹp chưa?

- Im mồm vào cho tao.

Hắn tức tối nhìn cặp đôi đang nhảy đó. Cẩm Tiên đưa mình theo từng bước đi của M.Hoàng, cô cứ nhìn anh suốt thôi, lúc này đây, cô hạnh phúc lắm.

- Có phải cậu vừa nhầm người ko?

- Ko phải, là cậu, người mình chọn M. Hoàng.

M.Hoàng ngạc nhiên lắm.

- Sao cậu biết đó là mình, trong khi em Mận luôn nhầm lẫn?

- Vì, vì.. mình thích cậu, rất là thích cậu. Mình thích cậu khi học cấp 3 ấy, cậu học giỏi, cậu điềm tĩnh cậu ôn hòa, mình rất thích.

- Nhưng mình ko thích cậu.

- Mình biết, bây giờ, sau này mình sẽ khiến cho cậu thích mình mà.

- Vậy à. Nhưng.....

Bảng nhạc hết, điệu nhảy cũng hết, họ ngưng nhảy, ai về chỗ nấy. Lúc này Cẩm Tiên mới đến chỗ của bọn họ để cùng uống rượu, Cẩm Tiên khá là ngạc nhiên khi Mận cũng ở đây.

- Mận, em xinh quá. Em đến với M.Phúc hả?

- Dạ ko chị, em đến với cậu M.Hoàng. Cậu M.Hoàng rủ em còn mua váy cho em, giày nè, còn dẫn em đi trang điểm nữa đó chị.

Mặt Cẩm Tiên biến sắc đi, vẻ khó chịu nổi lên trên trán cô ấy.

- Minh...Minh Hoàng sao?.

- Dạ. Chị.. chị có sao ko?

- Ko sao, mọi người chơi vui vẻ nhé.

Cẩm Tiên bỏ đi, M.Phúc chạy theo.

- Cậu sao vậy, ko khỏe ở đâu sao?

- À, mình ko sao. Cảm ơn cậu.

Từ lúc đó M.Phúc luôn sánh bước bên cạnh Cẩm Tiên trong suốt buổi tiệc. Anh Mc vui tính lại lên tiếng rồi.

- Mọi người ơi, mình vui chưa ạ?

Bên dưới đồng thanh.

- Vui rồi.

Anh Mc lại tiếp tục.

- Vậy giờ mình cùng chơi 1 trò chơi nha. Bây giờ hãy xen kẽ 1 nam 1 nữ nào, xếp thành 4 hàng nha mọi người.

Rất nhanh là Cẩm Tiên đứng đối diện M.Hoàng. M. Phúc đứng bên cạnh Cẩm Tiên, còn Mận lại đứng đối diện M.Phúc và tất nhiên là bên cạnh M.Hoàng rồi.

- Mọi người xong rồi phải ko, trò chơi này có tên là CẶP ĐÔI TRỜI BAN, tôi sẽ tắt điện 10s và mọi người sẽ chạy nha, chạy xung quanh nha, và hãy chu miệng ra hôn. Nếu thấy môi mình chạm vào môi ai thì hãy ôm người đó lại nha mọi người. Chuẩn bị 1, 2, 3 bắt đầu.

Không khí xung quanh nháo nhào lắm. M. Hoàng cố gắng thật nhanh chụp lấy tay Mận, nhưng anh lại bị ai đó ôm mất rồi. Còn M.Phúc cũng bị ai đó ôm, nên cũng đặt môi lên hôn.

Điện bật lại, thật bất ngờ. Chỉ có 2 cô gái là niềm vui tràn đầy, còn 2 chàng song sinh lại thất vọng vô cùng.

- Mận, sao lại là mày hả.

- Ô, có phải em muốn đâu, lúc nãy cũng có ai kéo tay em, nhưng cậu mạnh hơn nên lôi em ra đây còn gì.

- Mày...

M.Hoàng bỏ đi để nó đứng đó lạc lõng.

Cẩm Tiên mặt đỏ bừng, e thẹn, vì nụ hôn đầu cô đã trao đúng người.

- Cẩm Tiên, tớ xin lỗi, lúc nãy chỉ là sự cố cậu đừng để ý nhé.

Cẩm Tiên đơ đi, tim đang đập nhanh hồi hộp lại chuyển nhanh thành con nhói.

- Sự.. sự cố.

- Cậu chơi vui nhé, tớ về trước. Mận... Mận ơi, em đâu rồi..

Cẩm Tiên khóc, nụ hôn đầu tiên cô dành cho anh, thì anh xem là sự cố. Có phải trong lòng anh ko có cô?

.....

Con Mận cả tuần nay cứ ngồi thần thờ rồi che miệng cười 1 mình, ai ko biết cứ tưởng nó bị điên.

- Mận, mày làm gì mà cười hoài vậy hả.

Nó nghe thấy giọng cậu nó, nó chạy lại ngay, như con thiêu thân lao vào lửa.

- Cậu, cậu ơi, em với cậu là cặp đôi trời ban nhé, cậu còn hôn em nhé.

Cốc...

Nó xoa đầu nhăn nhó.

- Đau. Cậu đánh em mãi thế em bị ngu sao.
- Ồi, giờ mày khôn quá mà. Chuyện bữa đó mày quen đi đó chỉ là trò chơi thôi, hiểu chưa.
- À, vậy hả cậu. Ko biết lúc yêu nhau, nụ hôn thế nào ha, tim có đập nhanh khó thở, mặt nóng lên giống bữa tham gia trò chơi ko cậu.

Hắn khựng lại khi nghe những điều đó.

- Mày yêu ai rồi hả Mạn, tao chưa hôn người tao yêu, sao tao biết được.
- Em yêu cậu chứ ai nữa.
- Đây, tao nói cho mày biết nha. Mày yêu tao chỉ là tình yêu chủ tớ, tình yêu on nghĩa thôi. Tình yêu trai gái là khác hiểu chưa.
- Tình yêu trai gái là sao hả cậu?
- Là cả 2 cùng yêu đối phương, gọi là tình yêu. Còn tình yêu mà chỉ 1 người yêu tha thiết, yêu da diết, mà người còn lại thì ko biết, mặc dù biết mà cũng ko quan tâm gọi là yêu đơn phương, hiểu chưa.
- Nhưng thế nào mới biết là 2 người cùng yêu hả cậu.
- Thì là bên cạnh người đó mày thấy vui vẻ, hạnh phúc. Còn người đó bên cạnh người khác thì mày sẽ cảm thấy chỗ này sẽ đau.

Hắn nói rồi hắn chỉ về phía con tim ngực trái.

.....

Cầm Tiên ngồi ngẩn ngơ, thả hồn đi đâu mất. Cứ nghĩ về đêm sinh nhật vừa rồi của cô. Tại sao M.Hoàng lại từ chối cô, tại sao M. Hoàng lại dẫn Mạn theo. Chỉ là dẫn đi cho vui hay có gì khác ko. Nhất định cô phải thử mới được.

- Cầm Tiên... Cầm Tiên... đạo diễn gọi em kia.

Chị quản lý đưa tay quơ quơ trước mặt Cầm Tiên.

- Dạ chú gọi con.
- Làm gì mà chú, gọi anh thôi.
- Dạ...chú.. anh gọi em
- Phải vậy chứ, nè, em diễn tốt lắm, anh thấy được đó.
- Dạ, em cảm ơn, nhờ đạo diễn thôi ạ.
- Bữa nào đi ăn với anh nghe không.
- Ồ, dạ.
- Em ngoan, anh giới thiệu cho em vài show thời trang lớn nữa đó.
- Dạ, em cảm ơn ạ.

Cầm Tiên đi, còn lão đạo diễn cười đầy vẻ thích thú.

Cầm Tiên đi đến được đây là đều nhờ vào năng lực bản thân cô, chứ ko hề nhờ vào thế lực của nhà cô. Mấy ai biết cha cô là ông trùm dầu mỏ và sau lưng là cả 1 đội quân tay sai, bởi vậy vẻ đẹp của đứa con lai như cô thật khiến nhiều người phải siêu lòng.

.....

Cầm Tiên đã nhận show thời trang, đối với cô đó là chuyện nhỏ, bây giờ cô chỉ muốn xem trái tim của M.Hoàng chỉ là vì thương hại, hay thương thật con Mạn mà thôi.

- Chị đẹp em tới rồi nè.

Mận từ xa đã vẫy tay chào cô, còn có cả M.Hoàng và M.Phúc nữa. Cẩm Tiên nở miệng cười, và chào lại.

- Mọi người đến rồi sao.

M.Phúc kéo ghế ngồi gần Cẩm Tiên.

- Cậu gọi bọn tớ ra đây có việc gì.

- Mời mọi người uống cafe và có chút việc nhờ em Mận.

Nó liền lên tiếng.

- Nhờ em? Mà chị ko nhờ em được đâu, cậu chủ em toàn nói em vô dụng thôi.

- Mà vô dụng thật mà.

Cẩm Tiên lại cười, nụ cười luôn khiến M.Phúc mê mẩn.

- Ko sao đâu, sắp tới có 1 show thời trang để làm từ thiện, có em là chính rồi, ko nhiều nhân vật nổi tiếng đâu, chỉ có nhà thiết kế nổi tiếng thôi, còn thiếu 1 người nên em muốn nhờ Mận.

Nó gục đầu lia lịa, vì nó thấy trên tivi mấy chị diễn thời trang mang đồ rất đẹp, chỉ cần đi qua đi lại là người ta vỗ tay rần rần.

- Được chị à, em chịu liền.

- Con kia, nín. Mà có mà đi phá show của họ thì có.

Hắn quát ngay lập tức, còn M.Hoàng lúc này mới lên tiếng.

- Cứ cho em ấy thử đi, biết đâu hợp nghề này thì sao, phải ko Mận?

Nó hào hứng lắm, M.Hoàng luôn che chở nó, còn M.Phúc lúc nào cũng la nó.

- Dạ, đúng đó, em cảm ơn cậu. Em yêu cậu.

Ánh mắt M.Hoàng dành cho nó thật khiến Cẩm Tiên khó chịu.

- Mận nè, khi nào em yêu ai thật nhiều thật nhiều mới nên nói câu đó, vì câu đó chỉ dành cho 2 người yêu nhau thôi, ko bao quát được nha em.

- Ồ dạ.

- Vậy thôi, em chỉ cảm ơn cậu, em ko yêu cậu nhé.

Cẩm Tiên lại thấy trong ánh mắt M.Hoàng thoáng lên 1 chút buồn.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cửa Tôi - Hương Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Để chuẩn bị cho show thời trang sắp tới, nên lúc rảnh là Cẩm Tiên chạy qua, bày cho Mận cách đi đứng, cách mang giày cao gót. Đúng là làm khó cho nó mà, dân quê đi dép lê là sao cũng được, biểu đi giày cao gót khác nào đi cà khêu chứ.

Nó đang vật vã với giày cao gót, té lên té xuống, 1 kẻ cười khoái chí, còn 1 kẻ xót hết cả ruột gan.

- Hôm nay tập đến đây thôi, chị phải đi công việc rồi.

- Dạ, chị đẹp.

- Gọi chị là Cẩm Tiên.

- Em tên là Cẩm Tú, tên chị giống tên em ghê vậy đó.

Nó cười vui khoái chí, Cẩm Tiên đi rồi, lại ko cho M.Phúc theo đưa về, hất bỏ lên phòng. Còn nó thì lết ra bệ cửa ngồi, tháo giày ra xoa xoa chân. Chân nó đỏ hết lên, trầy xước, đau rất nữa. M.Hoàng đi lấy đá chườm chân cho nó.

- Thôi cậu để em, cậu đi nghỉ đi.

- Ko sao để anh làm cho.

- Thôi kỳ lắm, ai thấy lại mắng em cho, nhất là cậu chủ của em.

- Anh là anh 2 M.Phúc mà, ko sợ nhé. Đau không.

M.Hoàng chườm đá nhẹ nhàng rồi thổi thổi cho nó, cái cảm giác được chăm sóc thú vị hơn là chăm sóc người khác mà.

- Mận nè, nếu em ko muốn có thể ko làm mà.

- Em phải làm chứ, nếu cậu em vui là được.

- Em quan tâm M.Phúc vậy sao?

- Vì cậu là ân nhân của em mà, nên em mang ơn lắm, cậu ấy bảo có phải chết thì em cũng chết.

- Ngoài mang ơn ra em còn cảm giác gì với M.Phúc nữa ko?

- Em ko biết cậu à.

.....

Nơi tổ chức show diễn là 1 resort khác, cũng rộng lớn và sang trọng ko kém. Ánh đèn sân khấu chói lòa, 2 bên là dãy ghế dài dành cho khách mời. Mọi người ai nấy đều ngồi vào chỗ, trong sân khấu thì thật là chộn rộn.

- Ê, con nhỏ nào mà được diễn sân khấu này vậy này.

- Nghe bảo em chị Cẩm Tiên đó.

- Đúng là dựa hơi mà, tao mà còn phải lên giường....

1 cô gái khác bịt miệng cô gái đang chế giễu nó lại.

- Im đi, lắm mồm.

Nó nghe những lời đó khiến nó mất bình tĩnh hơn hết, chân nó run lên, ko đứng lên nổi.

- Mận, ko sao đâu em, đừng sợ.

- Chị ơi em run quá.

- Ko sao, có chị đây.

Nói rồi Cẩm Tiên vuốt má nó, an ủi nó.

2 anh em song sinh được ngồi ghế đầu, nơi mà có thể nhìn thấy người mẫu diễn nhất.

- Phúc nè, anh 2 có chuyện muốn hỏi.

- Gì anh 2???

- Em... em với Mận... em có thích Mận ko?

- Con nhỏ đó hả? Ai bị ngu mới thích nó.

- Anh thích.

M.Phúc quay qua nhanh chóng nhìn M.Hoàng.

- Anh 2 nói thật ko đó? Anh bị nó cho ăn gì rồi phải ko?

- Thằng này, anh nói thật, rất thật. Anh ko biết từ bao giờ lại thích Mận nữa. Rất thích.
- Ko sao anh 2, say nắng 1 chút là hết à. Chữa được mà.
- Anh nói thật, nếu em với Mận ko có gì, vậy thì anh yên tâm rồi.
- Tùy anh, thương anh quá, ở với nó riết rồi bị cái ngốc của nó làm cho mê muội.

Tiếng nhạc trôi lên, tiếng Mc cũng trôi lên.

- Xin chào quý vị, buổi diễn hôm nay sẽ có tên là Thiên Thần Cửa Hoa, và toàn bộ tiền thu được hôm nay sẽ quyên góp hết cho hội từ thiện ạ. Xin mời các thiên thần bước ra sân khấu nào.

Ko có gì phải nói khi hàng trăm tiếng vỗ tay reo lên khi người bước ra đầu tiên trong sắc phục của hoa hồng, cao quý xinh đẹp là Cẩm Tiên. Rồi những người mẫu khác cũng ra, cho đến người thứ 10. Đó mà Mận, sắc phục của nó là hoa bướm bướm, 1 loại hoa chỉ có ở cánh đồng quê, nhẹ nhàng thanh thoát, ai nấy đều nhìn nó, rồi họ vỗ tay cho nó rất nhiều, to hơn tiếng vỗ tay cho Cẩm Tiên nữa. Có lẽ nó đã lấy đi ko phải 1 nhịp đập lỡ của trái tim M.Hoàng, mà còn cả M.Phúc nữa. Cẩm Tiên bên trong sân khấu cười nhếch mép như chờ điều gì xảy ra, nó xảy ra thật.

Bạch...

Mận ngã nhào trên sân khấu, bên dưới được mùa cười no bụng, chỉ chích lên nó, người mẫu gì đầu ngốc quá, té mà cũng ko tự đứng lên được sao, rồi nhiều điều nữa. M.Hoàng nhanh chóng nhảy lên sân khấu, cuối người đưa tay đến phía trước cho nó, giống như chàng hoàng tử đưa tay về phía lọ lem. Nó nắm tay M.Hoàng đứng dậy, nhưng ko may giày nó bị gãy gót rồi, nếu đi cà nhấc vào trong thật là mất mặt lắm. M.Hoàng biết ý, bế nó đi vào trong dưới sự cổ vũ nhiệt tình của bên dưới.

Cẩm Tiên nắm chặt váy diễn, tay bấu chặt, người run run lên. Ko thể như thế, ko thể để con Mận cướp M.Hoàng như thế được, Cẩm Tiên bỏ về trước.

.....

Có những tờ báo đưa thông tin về nó sau buổi diễn đó. M.Hoàng vui lắm, vội đưa nó xem.

- Mận, Mận ơi, em được lên báo nè.

Nó vút luôn cây tưới nước, chạy lại chùi tay vào áo quần mà nhận lấy tờ báo từ tay M.Hoàng.

- Em, là em nè cậu ơi, em được lên báo nè, em phải báo cho cậu em biết đã.

Nó xách tờ báo chạy đi tìm M.Phúc, anh bị hụt hẫng, anh muốn nó chia sẻ cái vui đó với anh, muốn nó sẽ ríu rít lên khoe với anh, nhưng....

- Cậu ơi, cậu ơi, em được lên báo nè cậu.

- Im cho tao ngủ coi nào.

- Cậu, cậu dậy đi, xem em đẹp lắm nè, báo chí đưa tin em nè cậu..

- Ời, biết rồi.

Hắn quần vào chăn cứng ngắt, nó kéo mãi ko ra, lúi thúi quay về lại chỗ cũ, M.Hoàng vẫn ngồi đó.

- Sao vậy Mận?

- Cậu chủ em ngủ gọi ko dậy, vậy mà em đã muốn khoe cho cậu em thấy chứ, để gì em đẹp thế này.

- Mận nè, em có thể khoe với anh mà. Anh là anh trai của M.Phúc, anh rất giống M.Phúc, ko phải sao. Anh có thể nghe em tâm sự mọi thứ, anh cũng có thể đi cùng với em tới nơi em thích, anh sẽ luôn luôn bên cạnh em.

Nó nhìn M.Hoàng với ánh mắt đầy ngưỡng mộ, trên đời này ngoài cậu có ra thì thật sự có người khác tốt hơn cậu nó thật sao.

- Cậu ơi, sao cậu tốt với em quá vậy ạ?

- Vì... vì.. anh thích em, à ko... vì anh yêu em.

- Yêu á???

Nó lấy tay che 2 má nhìn M.Hoàng mắt chớp chớp rồi chạy đi mất. M.Hoàng miệng cười nhẹ, vì điều anh ấp ủ lâu nay cũng đã được thổ lộ ra rồi.

.....

Nó nằm gối đầu dài trên bàn, thần thờ, mãi cho đến khi hắn gọi.

- Mận, Mận mày bị sao vậy, làm đồ ăn cho tao chưa?

- À, cậu à...

- À oi gì đây hả, sao mày ngẩn ngơ vậy hả.

Nó nín tay M.Phúc ngồi xuống ghế sofa.

- Cậu, cậu oi, cậu cho em yêu chưa cậu?

- Mày yêu ai? Mà ai yêu mày?

- Cậu M.Hoàng đó.

- Hà? Nhanh vậy sao?

- Nhanh là sao cậu?

- À, ko có gì. Ý mày sao hả?

Nó quay ra ngồi bệt ra nền nhà.

- Em ko biết nữa cậu à?

- Thì mày thấy chỗ này của mày thế nào?

Hắn nói với nó rồi lấy tay chỉ vào vị trí con tim.

- Em thấy vui, hạnh phúc, tim đập mạnh.. nhưng... nhưng... sao nó lại ko bằng lúc cậu hôn em vậy cậu.

Hắn đứng hình, ko lẽ, ko lẽ con Mận yêu hắn mất rồi sao. Hắn cố gắng nói điều gì đó để cứu vớt đi.

- Khi mày thấy trái tim mày hướng về ai thì mày hãy nói cho người đó biết, hiểu ko?

- Dạ cậu. Mà cậu oi...

- Gì nữa.

- À thôi cậu ạ.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hướng Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Hắn cứ nằm trần trọc suốt đêm, ko tài nào ngủ được, trong đầu hắn bây giờ con Mận cứ chạy quanh, đáng lẽ phải là Cẩm Tiên chứ, thật là đau đầu mà. Hắn nằm nghiêng đầu qua bên, thấy cái điện thoại cũ của hắn, trong đó rất nhiều tin nhắn của con Mận. Hắn bật dậy, lấy điện thoại rồi mở nguồn lên.

Ngày...tháng...năm

Cậu oi, cậu ở bên đó nhớ giữ sức khỏe nha, trời lạnh là cậu hay bị ho lắm đó.

Ngày...tháng...năm

Cậu oi, hôm nay em xem phim tình yêu, mà nhân vật nam kia giống cậu quá, em nhớ cậu thật nhiều.

Ngày...tháng... năm

Cậu oi, em sắp chết rồi, em bị ra máu nhiều quá, cậu về gặp em lần cuối đi cậu.

Ngày... tháng... năm

Cậu ơi, em ko chết nữa rồi, vú bảo e dậy thì cậu à, em mừng quá, cứ sợ ko gặp lại cậu nữa, em nhớ cậu lắm cậu ơi.

Ngày...tháng...năm

Cậu ơi, bà vú bảo em xinh mà em ko tin, cậu về đi, cậu về xem em thế nào.

Ngày...tháng...năm

Cậu ơi, em nhớ cậu.

Ngày...tháng...năm

Cậu ơi, em nhớ cậu.

Và những tin nhắn sau chỉ là 3 chữ EM NHỚ CẬU. Chắc đọc xong mấy tin nhắn này hẳn mới nhận ra tình cảm mà con Mận dành cho hẳn.

.....

Cầm Tiên bước vào nhà hàng sang trọng, có người dẫn cô vào phòng ăn vip, ở đó có vị đạo diễn chờ sẵn.

- Em chào đạo diễn.

- À, ngồi đi em.

- Dạ.

- Em uống gì, ăn gì cứ gọi món.

- Dạ, em sao cũng được ạ. Mà hôm nay anh gọi em đến có gì ko?

Lão đạo diễn tháo mắt kính, chống 2 tay đan vào nhau kê cằm, nhìn về phía Cầm Tiên.

- À, sắp tới anh có bộ phim mới, muốn mời em làm vai chính.

Cầm Tiên mừng lắm, nghĩ rằng mình thật sự có năng lực nên mới được đạo diễn ưu ái vậy.

- Thật à, em cảm ơn đạo diễn.

- À, ko có gì, còn cho em 1 show thời trang lớn nữa. Nhưng bù lại, em phải có gì đó cho tôi chứ.

- Cho cái gì ạ?

- Ví dụ lên giường với anh chẳng hạn.

Cầm Tiên tức giận đứng lên.

- Tôi ko cần.

Lão đạo diễn cũng đứng lên.

- Em nghĩ cái ngành này dễ nổi tiếng lắm hả? Em nghĩ đời này ai cho không ai cái gì hả? Tôi đã ưu ái em lắm rồi.

- Đề tiện.

Cầm Tiên định bỏ đi, bỗng thấy đầu óc quay cuồng, chắc có lẽ ly rượu cô vừa uống lúc nãy đã có vấn đề, cô ngã xuống và lão đã đỡ lấy cô.

.....

Cầm Tiên tỉnh lại thấy mình đang nằm trong xe, nhìn ra ngoài là 1 nơi hoang vắng. Cô đưa tay lên xoa xoa trán, cô mở cửa bước ra khỏi xe. Cô tiến đến chỗ lão đạo diễn đang bị trời tay quỷ ở đó.

Chát...

Cái tát thật mạnh giáng vào mặt lão.

- Ông tưởng ông là ai hả, đồ đạo diễn thói tha. Ông tưởng tôi sẽ bị mắc bẫy ông sao? Ông có biết tôi là ai ko hả?

- Mày... mày mau thả tao ra, con khốn kiếp.

- Im miệng đi. Ông có biết thế lực nhà tôi cũng đủ chìm gia phả nhà ông xuống sông ko hả. Đánh, kéo hết tên tuổi của hần xuống cho tôi.

Mấy người mặt vest đen cúi người rầm rập.

- Dạ, thưa tiểu thư.

Thật may khi cô đoán được ý đồ tồi tệ của lão, nên cô dẫn vệ sĩ theo, cho nguy trang ở vòng ngoài. Khi thấy hần diu cô ra là bị tóm ngay, may mà cô dự liệu đúng, nếu ko thì...

Cô nhìn lên bầu trời đầy sao qua khung cửa xe, mặc kệ tiếng la hét của lão đạo diễn. Cô chỉ đang nghĩ làm thế nào để kéo M.Hoàng về với cô. Nếu để cho Mận yêu M.Phúc thì M.Hoàng sẽ bỏ cuộc. Hay là làm thế nào để cho Mận ko ở đó nữa. 2 cách đó, cách nào ổn thỏa hơn đây.

.....

- Cậu ơi, bây giờ thì em biết rồi cậu à.

Nó xộc vào phòng hần trong lúc hần mới đi ra từ phòng tắm, thân dưới chỉ quấn mỗi khăn tắm, hần vội vàng vơ vội cái gối che lại.

- Mận...Mận.. sao vào phòng tao ko gõ cửa hả?

- Cậu sao vậy, lúc trước em cũng có gõ đâu.

- Mày.. mày ko thấy ngượng hả?

- Sao em phải ngượng?

- Thì tao mặc thế kia.

- Lúc nhỏ giờ em cũng thấy cậu mặc vậy mỗi khi tắm xong mà.

- Nhưng... tao... tao..

- Cậu ơi, em thấy cậu lạ lắm nha.

- Kệ tao. Mày vào có chuyện gì.

Nó chạy lại kéo tay hần ra ghế sofa, hần thì vẫn giữ khư khư cái gối ngay vị trí cũ.

- Cậu này, mấy hôm nay em nghĩ kỹ lắm, em... em chỉ yêu mỗi 1 mình cậu thôi, những cảm giác mà cậu nói ấy, nó chỉ xuất hiện khi gần cậu, khi nghĩ về cậu.

- Tao... tao... Mận nè, mày biết là tao chỉ yêu Cẩm Tiên thôi phải không, nên tao... tao ko thể yêu mày. Mày nên cho ai đó 1 cơ hội, ví dụ... ví dụ anh 2 tao chẳng hạn.

- Nhưng ở gần cậu M.Hoàng, hay nghĩ về cậu M.Hoàng lại ko xuất hiện những cảm xúc mà cậu nói.

Nó giữ 2 tay của nó, nhìn vào mắt nó.

- Mày cứ bên cạnh anh 2 rồi những cảm xúc đó sẽ xuất hiện thôi. Vì anh 2 rất tốt, rất quan tâm mày, rất yêu thương mày, rồi mày sẽ yêu anh 2 thôi.

- Vậy giờ cậu cho em yêu rồi à.

- Um... tao... tao cho mày yêu đó.

- Em biết rồi.

Nó bắt đầu dọn dẹp xung quanh, thái độ của nó ko giống những gì hần nghĩ. Hần cứ nghĩ là hần cho nó được yêu, nó sẽ vui lắm, sẽ hạnh phúc mà nhảy lên, sẽ vui vẻ mà cười suốt, nhưng ko phải...

.....

Cốc...cốc...

- Cậu ơi, cậu dậy đi, có chị Cẩm Tiên đến tìm

- Um, tao biết rồi. Mày xuống nói Cẩm Tiên chờ tao chút.

Nó mở cửa vào phòng hấn, hấn đã dậy rồi, hấn đã đi vào phòng tắm. Nó dọn dẹp giường cho hấn, đang loay hoay xếp chăn thì có tin nhắn báo đến điện thoại hấn, hình nền là Cẩm Tiên, nó thoáng buồn, rồi nó cũng cố lờ đi.

Nó mang cho Cẩm Tiên ly nước mát.

- Em chào chị, chị uống nước chờ cậu chủ em chút.

- Chị cảm ơn em. M.Hoàng đâu em?

- À, em ko biết nữa.

- Vậy à, em tên gì ngoài tên Mận.

- Em tên Cẩm Tú.

- Hèn gì mà M.Phúc tốt với em vậy.

Mắt nó sáng rỡ.

- Vì sao vậy chị?

- Vì tên em giống tên chị, Cẩm Tú - Cẩm Tiên. Nên M.Hoàng thấy thích đó mà.

- Ra là vậy?

Mặt nó ỉu xù đi, Cẩm Tiên nhìn mà thỏa mãn lắm.

- Cẩm Tiên cậu tới rồi sao?

- Um, mình mới tới.

- Có việc gì ko?

- Mình định rủ cậu đi mua đồ với mình, với lại hôm nay rạp chiếu phim mới nên mình rủ cậu đi xem.

- Ok, chờ mình lấy đồ.

- Um.

M.Phúc đi lên cầu thang, Cẩm Tiên mỉm cười theo, rồi cầm ly nước nhấp 1 ngụm.

- Em biết không, hồi trước tới nay M.Phúc đều đối với chị rất tốt, chỉ cần chị có việc gì là cậu ấy đều chạy tới mà ko ngần ngại.

Nó chỉ biết ngồi đó nghe Cẩm Tiên huyền thuyên kể về M.Phúc, kể về sự quan tâm của M.Phúc dành cho cô. Có lẽ nó đã biết, nó yêu đơn phương cậu nó, tình yêu đơn phương giống như cậu nó nói.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cửa Tôi - Hướng Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Nó đứng ngay trước cửa phòng M.Hoàng, định gõ cửa rồi lại thôi. Nó bước đi, rồi dừng lại, và định gõ cửa lần 2. Bất ngờ cánh cửa mở ra.

- Ủa Mận, em tìm anh à?

- Em...em... cậu.

- Em có chuyện gì muốn nói với anh sao.

Nó hít hơi thật dài, dùng hết dũng khí mà hét to.

- Em sẽ yêu cậu..
- Thật ko Mận.
- Thật, cậu em nói, khi bên nhau thì cảm xúc yêu thương sẽ xuất hiện nên... nên em sẽ thử yêu cậu.

M.Hoàng trong lòng rộn ràng lắm, tim anh nhảy múa lung tung, anh kéo tay ôm Mận vào lòng.

- Cảm ơn em, cảm ơn em rất nhiều. Nhất định, nhất định anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em.

Nó cũng đưa tay ôm lấy M.Hoàng. Hắn thấy hết cảnh đó, nhưng sao hắn lại ko có chút vui.

.....

Hắn định đi ra ngoài, hắn thấy nó đang ngồi dựa lưng nơi cái cổng thêm nhà, tay bấm bấm điện thoại.

- Mà làm gì đó Mận.
- A, chào cậu. Em đang tập dùng điện thoại mới.
- Điện thoại mới?
- Dạ, cậu M.Hoàng mới mua cho em nè. Cậu ấy bảo em tập dùng rồi nhắn tin với gọi facetime cho cậu ấy.

Nó đưa điện thoại lên khoe với hắn.

- Vậy điện thoại tao mua cho mày đâu.
- Em cất rồi cậu ạ, cái gì mới thì nên mới luôn, với lại cậu M.Hoàng nói là cái gì của mình thì tự khắc sẽ là của mình, cái gì ko phải của mình thì có dành dứt cũng ko phải của mình.

Ko gian có sự im lặng, có 1 chút không khí khó chịu, khó diễn tả bằng lời.

- Em... em đã nói với cậu M.Hoàng rồi, em nói sẽ thử yêu cậu ấy đó cậu à. Em ko muốn vì em mà cậu khó xử, với lại cậu M.Hoàng tốt như vậy em sẽ ko thiệt thòi phải ko cậu.

- À... um..

.....

Chuyến bay kéo dài khiến cho người phụ nữ bước vào nhà thật sự mệt mỏi, bà ta ngã người ra ghế sofa.

- Bà chủ, bà về rồi à, bà mệt ko ạ?
- Ta hơi mệt, 2 đứa con của ta đâu rồi?
- Dạ trên lầu, bà có cần con gọi xuống ko ạ.
- Um, gọi cho ta.
- Dạ.

Mận đi lên lầu, bà Đoàn Trang với tay uống nước, bà thấy quyển tạp chí trên bàn. Mắt bà tròn lên, vì trang nhất là hình của Mận.

2 chàng trai đều chạy xuống, M.Hoàng lên tiếng.

- Mẹ về rồi a, sao ko gọi con ra đón.
- Thôi, mẹ tự về được. Đây có phải là Mận ko?

Bà Đoàn Trang chỉ vào hình trên tạp chí. Nó ngoái cổ nhìn theo.

- Dạ là con đó bà, vừa rồi nè con làm người mẫu cho tờ thiện nè, sau đó có người còn mời con làm người mẫu nữa đó.
- Ai chà, con bé này lớn rồi lại xinh thế này đây. Hay ta kiếm chỗ tốt gã chồng cho con nè.
- Không được đâu mẹ.

Cả M.Hoàng và M.Phúc đều đồng thanh.

- Ấy chà, có cần 2 đứa có cần căng thẳng vậy ko?

M.Phúc nhăn mặt.

- Mẹ về có gì ko?

- Ấy chết, ta sắp quên chuyện chính rồi.

Bà Đoàn Trang lấy trong túi ra 1 cái hộp nhỏ, trong cái hộp nhỏ là 1 cái nhẫn.

- Gì vậy mẹ.

- À, giờ ta kể chuyện cho các con nghe nha. Ngày xưa ấy, cái thời chiến tranh loạn lạc, ông nội của các con bị án oan, xém mất mạng, mất hết tài sản, thì có 1 vị đã đứng ra giải cứu cho ông nội của con, minh oan cho ông nội con. Ông nội con mang ơn vị quan gia kia nên đã hứa rằng sau này bên nào sinh con trai hay con gái sẽ định hôn cho các con. Đây là nhẫn định hôn, nhưng có cái khổ là nhà người ta có 1 thiên kim duy nhất, nhà chúng ta lại là 2 chàng trai, vậy ai sẽ nhận vụ này đây.

- Ko phải con.

Cả 2 chàng trai lại đồng thanh, khiến người làm mẹ như bà thật khó xử.

- 2 đứa có cần phải như vậy ko?

M.Hoàng lên tiếng.

- Mẹ ơi, con có người yêu rồi, con ko thể.

M.Phúc cũng chen vào.

- Con cũng có người để thương rồi, con cũng ko thể.

- Như vậy có phải 2 đứa làm khó mẹ ko? Hai đứa tự bàn bạc đi, nói chứ đến lúc đó con gái người ta từ chối thì 2 đứa cũng chịu thôi, mà con gái người ta chọn 1 trong 2 cũng ráng chịu vì ông bà tổ tiên nhé. Mẹ đi nghỉ đây.

- Mẹ..

M.Phúc nói với theo.

.....

Cuộc nói chuyện của 2 thằng đàn ông coi ra khá là căng thẳng, giờ có ai chịu nhường ai đây.

- Phúc nè, anh biết là sẽ rất khó cho em, nhưng... nhưng anh đã có Mận rồi.

- Em thì có Cẩm Tiên rồi, em cũng ko thể được.

- Vậy, thì tùy cơ ứng biến thôi, anh cũng ko hiểu thời đại nào rồi còn định hôn kiểu này.

- Ko sao anh 2, đến lúc đó chúng ta cứ từ chối là được mà.

- Em ko nghe mẹ nói là hi sinh vì ông bà tổ tiên sao hả.

Hắn gác chân lên bàn, ngã người ra sofa.

- Mệt thật đó.

.....

Nó khoác áo, đi ra sau hồ bơi, nó tiến lại nơi có người đang chờ nó.

- Cậu ơi, sao giờ này cậu chưa ngủ vậy.

M.Hoàng lại ôm chầm lấy Mận, hít hà mùi thơm trên tóc nó.

- Anh nhớ em nên anh chưa ngủ được

- Nhớ.. nhớ... em sao.

Được ai đó nhớ thương, tim nó cũng biết rung rinh chuyển động.

- Um, chuyện hồi chiều em cũng nghe rõ rồi phải ko?

- Dạ, nghe rồi.

- Em đừng suy nghĩ gì nha, anh nhất định sẽ chỉ yêu em thôi, nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho em, em tin anh nha.

- Em tin cậu.

- Mà nè, gọi anh là anh, ko được xưng là cậu nữa xa cách lắm.

- Ồ, dạ.

Tuy là nói yêu M.Hoàng, nhưng nó lại lo cho M.Phúc, lỡ như cậu nó lấy người ko iu thì sao, cậu nó nhất định sẽ buồn và đau khổ lắm.

.....

Rồi cái ngày đi xem nết, M.Hoàng ăn mặc lịch sự, vest màu xanh kiểu Hàn quốc, còn M.Phúc thì khác.

- Em ăn mặc kiểu gì vậy?

- Em phải ăn mặc kiểu dân giang hồ thế này họ mới sợ, mới ko chú ý đến em. Nè, anh nhìn xem, em còn dán cả hình xăm đây này.

Nói rồi M.Phúc đưa cái tay ra cho M.Hoàng xem. Nghe M.Phúc nói thật là có lý, anh xông vào M.Phúc.

- Cởi ra ngay, đưa cho anh.

Miệng thì nói tay thì lột đồ.

- Anh 2, buông ra nào, buông ra, em còn, em còn.

Con Mận đi lên phòng gọi M.Phúc thì thấy bọn họ trông rất dữ tợn.

- 2... 2 cậu định đi đánh nhau ở đâu à.

- ko phải đâu, Mận lại giúp anh gỡ cái này, M.Phúc này giờ gỡ mãi ko ra.

- Gỡ gì hả cậu... anh.

- Cái dán hình xăm nè.

- Đây đây để em.

Nó ngồi tỉ mỉ gỡ hình xăm cho M.Hoàng, còn M.Hoàng nhìn nó rất tình. Chỉ là M.Phúc phải cố nhìn đi chỗ khác thôi.

Sau tầm hơn 1 giờ sửa soạn, nhìn 2 chàng ngẫu số zach, giang hồ mà có cần đẹp trai vậy ko chứ.

- Mận... Mận.. em nhìn gì vậy.

- Cậu đẹp trai quá ạ.

- Phải gọi là anh chứ, anh đi chút anh về, ngoan ở nhà chờ anh nha.

Nói rồi M.Hoàng hôn lên trán nó, mặt nó nóng lên, đỏ bừng.

Còn M.Phúc thấy hơi khó chấp nhận vì câu đó nó luôn dành cho hân.

.....

Nhà hàng sang trọng kiểu Pháp, nhạc nhẹ du dương, cô tiểu thư kiều sa trong váy 2 dây màu xanh nhạt, đang chưng ra bộ mặt cau có khó chịu.

- Mẹ à, con có thể nào về được ko, con có người con yêu rồi mà.

Bà Thu Thảo nhẹ nhàng nói với cô con gái cưng.

- Con gái cung à, chúng ta đến đây để hoàn thành xong sứ mệnh này, lúc gặp người ta xong rồi con hãy từ chối thẳng, để hủy bỏ cái hôn nhân này mới được.

- Vậy thì sao ko để con hủy ngay từ đầu luôn mẹ.

- Chưa gặp mặt sao mà nói hủy là hủy hả con.

Cô gái ngã người ra sau.

- Thật là bực bội chết mà.

Cánh cửa phòng VIP mở ra, đi đầu là mama nhà người ta, bà Đoan Trang, đáng vẻ thần thái đúng theo tên gọi. Tất nhiên đi sau là cặp sinh đôi đẹp trai khó cưỡng rồi.

- Xin chào mọi người, xin lỗi vì mẹ con tôi đến trễ rồi.

- Ko sao, ko sao, do mẹ con tôi đến sớm thôi mà. Cẩm Tiên đây là...

Khi bà Thu Thảo nhìn qua đã thấy Cẩm Tiên mồm há hốc to lắm, và cả cặp sinh đôi kia cũng vậy.

- Máy đưa làm gì mà ngạc nhiên vậy, biết nhau sao?

Cả 3 cùng gật đầu.

- Biết nhau là tốt rồi, dễ nói chuyện rồi.

.....

2 bà bạn ngồi nói chuyện với nhau, còn 3 con người họ thì cứ nhìn nhau trân trân, cho đến khi bà Thu Thảo lên tiếng.

- Cẩm Tiên, vậy con chọn ai trong anh em này?

Cẩm Tiên e ngại, thẹn thùng.

- Con... con chọn M.Hoàng ạ.

- Ko được..

M.Hoàng phản ứng ngay, M.Phúc thì đá chân M.Hoàng, ra ý là bình tĩnh có gì sẽ bàn bạc.

Bà Đoan Trang khó hiểu.

- M.Hoàng, sao vậy con.

- Con... con... thấy ko khỏe, con xin phép về trước.

M.Hoàng bỏ về, còn Cẩm Tiên cứ réo gọi theo.

- M.Hoàng, M.Hoàng..

M.Phúc cũng đã thấy tình hình nên cũng đứng lên về luôn. Cẩm Tiên cũng ko chịu ngồi lại đó

Bà Đoan Trang thật khó xử, khi bị 2 thằng con đẩy vào cảnh này.

- À.. 2 đứa nó chắc chưa chấp nhận được tin vui này á mà, ko sao chị ha.

- Ồ, tôi cũng vậy. Thôi kệ bọn trẻ, tội mình cứ ngồi hàn huyên, tuổi trẻ nông nổi, hơi đâu mà mình lo.

- Chị nói phải.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hương Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Hai thằng đàn ông nhìn nhau, rồi thờ dài. Rồi lại nhìn nhau và thờ dài...

- Anh 2 tính sao đây? Người ta chọn anh rồi.
- Anh ko biết, anh ko yêu Cẩm Tiên, anh chỉ yêu Mận thôi.
- Nhưng bây giờ bị hôn ước ràng buộc rồi đó. Còn em thì thua rồi. Tô tình bao nhiêu lần đều bị từ chối, thì ra cô ấy yêu anh.

Nói rồi M.Phúc nốc 1 hơi rượu. M.Hoàng cũng nốc 1 hơi rượu, rồi lại đổ rượu vào ly.

- Hay là, hay là em thế vị trí của anh, giả làm M.Hoàng để cưới Cẩm Tiên, còn anh thì sẽ yêu Mận.
- Anh giả danh như thế rồi ko sợ phát hiện à.

M.Hoàng thấy đúng là như thế kết quả sẽ tồi tệ lắm đây. Nhưng biết tính thế nào được.

.....

Cẩm Tiên vui vẻ lắm, chọn cho mình 1 váy màu kem nhẹ nhàng đơn giản, tô lên 1 chút son thôi. Chạy siêu xe đến chỗ hẹn, đó là 1 đồi nhỏ gió mát mẻ.

Cẩm Tiên xuống xe chạy lại ôm eo người đang quay lưng lại với cô, người đó gỡ tay cô ra.

- M.Hoàng, mình rất vui vì cậu đã hẹn mình.
- Um, mình có chuyện muốn nói với cậu.
- Về chuyện đám cưới sao?

Cẩm Tiên hứng khởi lắm, nhưng niềm vui của cô bị dập tắt rất nhanh.

- Đúng rồi, mình ko thể lấy cậu được, mình ko yêu cậu.
- Ko sao M.Hoàng à. Chúng ta có thể từ từ vun vén tình yêu được mà. Mình sẽ cố hết sức để cậu yêu mình mà.
- Nhưng mình đã yêu người khác rồi.
- Mình biết cậu yêu ai mà, nhưng ko sao, chỉ cần chúng ta bên cạnh nhau là sẽ có tình yêu thôi.

M.Hoàng nắm tay Cẩm Tiên chắc lắm, trán anh cũng đã nhúu lại rồi.

- Sao cậu cố chấp vậy hả, ko có tình yêu thì cả đời sẽ ko có cậu hiểu ko?

Cẩm Tiên hất tay ra, hét lên, tim đau đốn.

- Tớ ko hiểu, tớ cũng ko muốn hiểu. Tớ đã yêu cậu rất nhiều và rất lâu, lúc đó tớ đã muốn tỏ tình với cậu, nhưng cậu đã đi Mỹ và ko thông báo gì, tớ biết cậu sẽ quay trở về. Bao năm tớ đã cố gắng rất nhiều, để có được vị trí ngày hôm nay, tớ muốn chứng minh cho thế giới biết, người yêu cậu thật sự nổi tiếng. Tớ đã cố gắng hết sức vì cậu mà.
- Tớ ko cần mấy thứ đó, trái tim nó khó nói lắm, khi gặp người yêu thì nó sẽ tự biết rung động, chứ ko hẳn là người đó phải xinh đẹp, phải nổi tiếng, cậu hiểu ko?
- Cậu nói đi, tớ thua gì con Mận chứ, tớ danh giá, tớ giàu có, tớ giỏi giang, tớ thua gì nó chứ?
- Cậu thua cô ấy là vì tớ ko yêu cậu. Tớ về trước đây.
- M.Hoàng, cậu chờ xem, với hôn ước này cậu chạy đâu cho thoát.

Chiếc xe M.Hoàng phóng đi, Cẩm Tiên ngồi bệt xuống đó, khóc lóc, tức giận và đau khổ.

.....

Bữa ăn của gia đình này hôm nay sao cứ như sắp tận thế vậy, ai cũng ủ rũ.

- Các con sao vậy, ko muốn ăn sao?

- Ko, mẹ à.
- Chuyện hôn sự 2 đứa bàn xong chưa, đứa nào hi sinh vì ông bà tổ tiên đây.
- Người ta chọn anh 2 rồi mẹ à.
- M.Hoàng? Con tính sao.

M.Hoàng thả nĩa khi đang gấp dở món mỳ ý.

- Con nói với Cẩm Tiên rồi, con ko yêu cô ấy, con yêu người khác rồi.
- Con có người yêu rồi à? Là ai vậy, sao ko dẫn về ra mắt mẹ hả?

M.Phúc chỉ tay ra phía sau của bà Đoan Trang.

- Nó sau lưng mẹ đó kìa.

Bà Đoan Trang quay ra sau.

- Mận sao?
- Dạ mẹ.

Bà kéo ghế, gọi Mận ngồi lại bên cạnh bà.

- Mận năm nay bao nhiêu rồi con.

Nó ngồi cạnh bà đoan trang, thỏ thẻ.

- Dạ con gần 20 rồi ạ.
- Ày chà, hồi xưa ở tuổi ta là đã có chồng có con rồi đó.
- Dạ bà.
- Con bé mà là con dâu ta thì thích quá.

M.Hoàng mặt đầy hào quang.

- Được ko mẹ.
- Chứ làm gì mà ko được chứ, bọn con yêu ai, thương ai ta đều đồng ý hết, miễn sao con ta hạnh phúc là được.

Nó liếc nhìn xem thái độ của hấn như thế nào, nhưng hấn vẫn đứng đưng ăn uống ngon lành.

.....

Nó lại ra cái cột ngay cửa mà ngồi, mà nhìn thần thờ. Tình yêu sao rắc rối quá, ko đơn giản như nó nghĩ là chỉ cần bên nhau là vui vẻ. Biết vậy nó ko yêu rồi, nó muốn như trước kia, vui vẻ bên cậu chủ là được. Nhưng nó chỉ là con hầu, người ở, có người để ý đến nó là nó vui rồi.

- Mận, con đang nghĩ gì đó.
- Dạ, ko bà chủ.
- Ngồi đây mát quá ha.
- Dạ.
- Mận nè, 2 đứa con trai ta, con yêu ai?
- Con... con...
- Ta cho phép con nói.
- Cậu M.Phúc ạ.
- Đúng ngay ta dự đoán mà, nhưng M.Hoàng yêu con, con tính sao.

- Con... con ko biết nữa.

- Vậy sao con ko bên cạnh M.Phúc?

- Vì cậu chủ có chị Cẩm Tiên rồi, con ko muốn chen ngang vào giữa họ, con cũng ko muốn làm cậu chủ con phiền lòng. Nên con yêu cậu M.Hoàng, vì cậu chủ con bảo là bên cạnh họ thì tình yêu cũng xuất hiện thôi.

- Con bé này ngốc quá rồi.

.....

Cẩm Tiên đưa ly trà ngang mũi người người, đúng là trà thượng hạng.

- Ủa, chị Cẩm Tiên mới đến ạ?

- Um, M.Hoàng đâu em.

- Dạ anh M.Hoàng trong phòng còn cậu...

Ko đợi nghe hết câu Cẩm Tiên đã chen ngang vào.

- Đáng ghét thật, giờ này mà còn ngủ sao, chồng lười.

- Chồng???

- Em ko biết gì sao? M.Hoàng ko kể cho em à, chị và cậu ấy có hôn ước đó, đúng là duyên phận mà.

Đúng lúc đó M.Hoàng đi xuống.

- Cậu im đi, ai cho cậu nói bậy ở đây.

- Nói bậy? Sao là nói bậy được chứ, sự thật quá rõ ràng mà.

- Cậu về đi, tôi ko muốn gặp cậu.

Nói rồi M.Hoàng kéo tay nó lên lầu.

- M.Hoàng, cậu đứng lại cho tôi, cậu trốn được bao lâu hả.

M.Hoàng kéo nó vào phòng anh, anh ôm lấy nó, ôm thật chặt.

- Em đừng nghe cô ấy, em chỉ cần nghe anh là được, anh sẽ tìm cách giải quyết chuyện này ôn hòa mà.

- Um.

Bao nhiêu lần trong vòng tay M.Hoàng nhưng nó ko thấy ấm áp, nghe tin M.Hoàng và Cẩm Tiên, nó lại thấy vui.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cửa Tôi - Hướng Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

M.Hoàng lơ mơ ngủ, mở mắt ra thấy Cẩm Tiên đang ngồi nhìn anh, anh giật mình, anh bật dậy.

- Sao.. sao cậu lại vào phòng tôi.

- Cậu ngủ ngon ko? À, chồng à, anh ngủ ngon không?

- Cậu đừng nói bừa.

- Sao mà nói bừa được chứ, chúng ta có hôn ước mà, cậu phải nhớ chứ?

- Tại sao cậu cứ lời cái hôn ước chết tiệt đó ra vậy chứ. Bên cạnh người ko yêu mình cậu hạnh phúc ko?
- Có, chỉ cần là cậu tớ sẽ hạnh phúc.
- Ấu trĩ, cứng đầu.

M.Hoàng bỏ đi, bên ngoài cửa M.Phúc đã nghe thấy, hắn cũng đã hiểu rằng trong trái tim Cẩm Tiên chưa hề có hắn. Tình yêu ko ép buộc được, hắn bỏ cuộc thôi.

.....

Cốc... cốc...

- Mận ơi, em xong chưa?

Nó mở cửa đi ra.

- Em xong rồi đây.

M.Hoàng cúi người hôn lên má nó.

- Em xinh quá.
- Um, hôm nay mình đi đâu vậy anh.
- Bí mật, theo anh.

M.Hoàng chở nó đi vũng tàu, vào 1 resort lớn, hắn đưa nó vào 1 căn phòng, căn phòng hướng ra biển.

- Em ngồi đây đi.
- Làm gì vậy ạ?

M.Hoàng cúi xuống tháo giày cho Mận, xong lấy 1 cái khăn nhỏ bịt mắt Mận lại.

- Vùi gì đây anh?
- Nào, leo lên anh công.

Nó ôm vào người M.Hoàng, anh công nó ra ngoài biển. Ngoài kia nền cát mát lạnh, có nền xếp thành hình trái tim, bên trong có bánh kem và rượu nữa.

- Ủa, hôm nay đâu phải sinh nhật em?
- Um, ko phải sinh nhật em, là sinh nhật anh.
- Vậy ạ, sao anh ko nói sớm để em tặng quà cho anh.
- Anh ko cần, anh chỉ cần em là được.

M.Hoàng và nó bước vào trong đó, nó đốt nến sinh nhật lên.

- Nào, nào chúc anh sinh nhật vui vẻ, hãy ước và thổi nến đi nào.

M.Hoàng nhắm mắt 1 lúc rồi thổi nến. Họ nâng ly chúc mừng sinh nhật.

- Mận nè, em có biết anh ước gì ko?
- Ko anh ạ.
- Anh ước, em sẽ là cô dâu của anh.

Nó ngập ngừng, cầm ly rượu xoay xoay.

- Còn chị Cẩm Tiên thì sao? Anh định trái ý của mẹ anh à?
- Lại là Cẩm Tiên, anh ko yêu cô ấy.
- Nhưng cô ấy yêu anh.

- Vậy em có yêu anh ko?

- Em..

- Anh muốn nghe em nói, em có yêu anh ko?

Nó đặt ky rượu xuống, hít hơi thật sâu, vì những lúc quan trọng nó ko hít hơi thật sâu nó ko thể vững tin mà nói được.

- Em.. em xin lỗi anh, em..

- Anh đang nghe em nói.

- Em ko yêu anh, em đã cố gắng để yêu anh nhưng ko thể. Máy tháng nay bên cạnh anh, em thấy rất vui, rất hạnh phúc, vì giống như có 1 anh trai vậy. Thứ tình cảm mà cậu em nói, bên cạnh anh nó ko xuất hiện. Em xin lỗi, nhưng em ko muốn lừa dối anh nữa, cũng ko muốn lừa dối bản thân mình nữa... Em.. em xin lỗi, em về trước...

Nó bước đi, bước ra khỏi vòng trái tim bằng nền, nền cũng đã tắt bớt. M.Hoàng tự rót cho mình thêm 1 ly rượu nữa, tự nâng ly tự chúc mừng "chúc mừng sinh nhật mày, M.Hoàng à".

.....

Nó chạy ngay về, ko quên ghé tiệm mua 1 cái bánh kem nhỏ, ghi lên đó dòng chữ dễ thương, "mừng sinh nhật cậu chủ".

Nó đứng lưỡng lự trước phòng của hắn, gõ cửa vài lần, nhưng ko ai trả lời, nó nghĩ chắc hắn đã đi rồi nên đành quay về. Hắn thỉnh thoảng ở đâu đứng sau lưng nó, nó giật bắn mình lên.

- Cậu, hết hồn à, bộ cậu là ma sao mà đi không nghe tiếng.

- Có mày là ma thì có.

- Sao đi chơi về sớm vậy, hay là làm sai gì bị anh tao đuổi về rồi.

- Ko có mà, làm như em hay mắc lỗi lắm ấy.

- Mày đứng đây làm gì, rình mò gì đây.

- Cậu... hôm nay cậu ko đi chơi à.

- Sao tao phải đi chơi?

- Sinh nhật cậu mà.

- À, tao nhác quá.

- Cậu, tặng cậu nè, chúc mừng sinh nhật cậu nhé.

- À, cảm ơn mày.

- Em về ngủ đây.

Nó bước xuống cầu thang được vài bước, tiếng nói vọng xuống làm nó phải xách váy chạy ngược lên.

- Mày định để tao ăn hết cái bánh này 1 mình à, mày định làm cho tao béo để tao hết đẹp trai phải ko con kia.

- Đây, đây em đây.

Rồi 2 chủ tớ nó xách bánh vào phòng hắn, cũng lại rượu và nền, nhưng ko gian lần này là ban công phòng hắn.

- Nè Mạn, mày keo kiệt lắm đó, có cần mua cái bánh bé tí thế này ko hả.

- Thôi cậu ăn đỡ đi, lần sau em bù, chứ lúc này đi em ko mang theo tiền.

- Nể tình mày mua nên tao ăn đó, cái bánh gì bé tí à.

- Rồi, rồi nể tình em cậu ăn đi.

Vừa nói nó vừa rót rượu vào ly. Mắt hắn cứ đưa theo từng động tác của nó.

- Ê, con kia. Mày uống rượu từ bao giờ đó.

- Cậu quan tâm em à?

- Tao....

Nó đưa cho hắn 1 ly, nó 1 ly.

- Nào, chúc mừng sinh nhật cậu. Cậu nhắm mắt lại và ước đi.

- Tao ko ước, tao ko tin vào những điều ước.

- À, vậy thôi cậu thôi nên đi, để em còn cắt bánh.

- Sinh nhật tao hay sinh nhật mày, con kia.

- Em cắt dùm cậu mà, với lại em đói, chưa ăn gì.

Hắn nhắm mắt lại cốc cho nó 1 cái.

- Con kia sao mày ko lo ăn đi, mấy giờ rồi hả.

Nó xoa đầu liếc nhìn hắn, ra vẻ hờn hăm. Hắn lấy muỗng múc ngay 1 miếng to bự đút cho nó.

- Hà to mồm ra..

- Aaa...

Hắn đút cho nó miếng, hắn 1 miếng. Ko mấy chốc cũng sạch cái bánh kem. Rồi bọn họ nhìn ra ban công cửa sổ, nơi có thể nhìn ra ngoài bể bơi. Bọn họ ko nói gì, chỉ uống và uống. Tửu lượng có cao ghê lắm, uống hết 2 ly là bắt đầu nói lảm nhảm rồi.

- Cậu biết ko, hôm nay là sinh nhật cậu M.Hoàng đó. Cậu ấy đã làm 1 buổi sinh nhật chỉ có em và cậu ấy.

Làm sao mà hắn ko biết được, vì hắn và M.Hoàng là sinh đôi mà. Nhưng hắn vẫn tiếp tục nghe nó lảm nhảm.

- Cậu ấy đã ước rằng em sau này sẽ là cô dâu của cậu ấy.

Rồi nó lườm hắn tầm 10s rồi cười với hắn, rồi nó giơ tay lên cao như chúc mừng vui vẻ.

- Em từ chối rồi.

Xong nó lại nhìn hắn về mặt tiu nghỉu.

- Em ko làm được cậu à, em đã cố đã cố và đã cố yêu thương cậu M.Hoàng. Nhưng chỗ này này, chỗ này... nó không có cảm xúc.

Nó nói rồi nó đấm tay bụp bụp vào con tim bé nhỏ của nó.

- Nó bị hỏng rồi cậu à, suốt bao nhiêu năm nó chứa đựng cậu trong đó, nó....

Nó im lặng gục mặt xuống 1 lúc, ngược mắt lên thì nước mắt nó cũng chảy.

- Cậu quá to lớn cậu à, nó ko thể đẩy cậu ra ngoài. Bây giờ thì em biết rồi, em yêu cậu, em yêu cậu rất nhiều...

Nó chồm tới ôm vào cổ hắn, chai rượu ngã đổ hết ra ban công, nó nhìn hắn 1 hồi lâu lắm.

- Tình yêu đơn phương của em. Và cậu sẽ ko bao giờ biết được em yêu cậu đâu..

Nó cười, nó gục vào vai hắn... Oí, chắc là hắn ko biết đâu, nó mới tỏ tình ra thế kia mà nó bảo hắn sẽ ko biết đâu. Bởi chính hắn hiểu yêu đơn phương đau khổ thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hương Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Nó thức dậy, đầu óc quay cuồng, mắt mở ko ra. Cổ lẩm nó mới hờ mắt ra được, nó đang nằm trên giường của hắn, vậy hắn đâu? Nó hoảng hồn leo xuống giường, nó giẫm phải đồ đạc trên sàn nhà, làm chân đau điếng. Sao cậu nó lộn xộn quá thế, văng xa lung tung rồi lại chạy đầu mắt. Nó thấy cái đầu gối dậy, mắt nó mở to ko dám thở. Cái đầu lắc lắc, rồi lại đưa tay lên vò đầu, rồi lại lắc lắc, cuối cùng 2 ánh mắt gặp nhau.

Cái điều nó thấy đầu tiên là, cậu nó mặt mày u tối, cứ như sắp có bão siêu cấp đổ vào đây, nó cười trừ.

- Em chào cậu, cậu ngủ ngon ko?

- Mày... con Mận, mày... từ giờ trở đi mày mà đụng vào 1 giọt rượu là mày chết với tao.

- Em... em có làm gì đâu?

- Làm gì đâu, làm gì đâu, mày nhìn phòng tao xem, mày nhìn giường tao xem, còn ban công nữa kìa..

Theo những gì cậu nó nói, nó nhìn theo thì đúng là 1 đồng lộn xộn.

- Cậu, sao mới có 1 đêm mà cậu bày bừa ghê vậy?

- Mày...mày.. chết tiệt. Đêm qua mày ko nhớ gì à?

- Nhớ gì ạ?

- Mày uống say, mày chạy lung tung, mày hát hết mọi thứ xuống sàn, mày còn ói ra đó nữa, mày dành giường tao. Tao rình mày về phòng thì mày cứ cuộn cứng trong chăn, báo hại tao nguyên đêm ngủ sofa, mày thì ngon giấc rồi.

Nó nhanh chân chạy lại bóp vai cho hắn, nịnh nịnh mong cứu vớt tội lỗi.

- Cậu ơi, cậu đẹp trai ơi, cậu đừng giận mà, em biết lỗi rồi, em bóp vai cho cậu nha.

- Chân tao, tay tao còn bị tê đây nè.

- Rồi, rồi em làm hết, sáng nay cậu muốn ăn gì.

- Mỳ.

- Rồi, rồi, em lấy bát cho cậu nha, cậu đừng giận chứ ko là ảnh hưởng đến độ đẹp trai của cậu đó.

- Tha cho mày.

Nó ra khỏi cửa, tìm cứ đập loạn hết lên, đêm hôm qua làm gì, nói gì, nó nhớ hết.

.....

- Nào tốt lắm, 1 2 3 xoay nào, tốt rồi... ok, mọi người nghỉ ngơi đi, 10p rồi vào tập tiếp.

Chị quản lý mạng cho Cẩm Tiên chai nước mát, còn đưa khăn cho cô lau nữa.

- Uống đi em.

- Em cảm ơn.

- Bên công ty giải trí K mời em qua đó làm người mẫu độc quyền, em thấy sao?

- Em muốn làm diễn viên hơn chị à, người mẫu chỉ là bắt đắ dĩ.

Reng... reng...

- Tổ nghe đây.

[...]

- Tổ biết rồi.

Cẩm Tiên vui vẻ chạy đi mất.

- Chị ơi em có việc quan trọng.
- Nè, nè.. còn đang tập mà nè.

Chị quản lý lác đầu, thờ dài.

Cầm Tiên chạy vào quán cafe nơi mà M.Hoàng hẹn với cô. Cô đến, anh đã ở đó, vẫn là vị trí anh thích, bàn gần cửa kính. Anh đẹp trai lắm, biết bao cô gái đang chìm đắm trong cái đẹp nam tính của anh. Cô lại ngồi bên cạnh, cô cũng nghe được tiếng xì xào của họ khi biết cô là ai.

- Xin lỗi, mình đến trễ, cậu chờ lâu không?
- Ko sao, mình cũng mới đến. Cậu uống gì?
- Mình uống cam.

Sau khi phục vụ mang đồ uống ra, M.Hoàng nghiêm mặt, vào thẳng vấn đề.

- Mình sẽ lấy cậu.
- Cậu, cậu nói thật sao?
- Thật. Cậu chọn ngày đi.

Cầm Tiên chạy qua ôm chầm lấy M.Hoàng. Đây là câu nói mà có lẽ cả đời này cô muốn nghe nhất, lấy được người cô yêu, có lẽ đó là điều hạnh phúc nhất.

.....

Có yêu nhau hay không thì 3 con người họ sống chung 1 mái nhà, đi ra đi vào ko lẽ ko gặp nhau.

- Em chào cậu.
- Sao lại gọi cậu rồi, cứ gọi là anh đi chứ.
- O, dạ... anh.
- Mận nè, em đừng ngại với anh, cứ vui vẻ như lúc trước là được, anh ko muốn ép em chỉ mong em tự nguyện. Nhưng anh rất buồn khi trái tim em lại tự nguyện hướng về người khác.
- Em... em... xin lỗi.
- Tình yêu ko có lỗi Mận à, anh cũng là tên ngốc rồi, tên ngốc yêu đơn phương em. Anh cũng đã cố gắng rất nhiều, chỉ mong 1 chút tình cảm từ nơi em nhưng ko được. Anh sắp lấy Cầm Tiên, anh chỉ mong em coi anh là anh trai, vì anh sẽ luôn xem em là em gái, sẽ luôn bên vực bảo vệ em.
- Anh... sao anh lại lấy chị Cầm Tiên, anh ko yêu chị ấy mà, như vậy anh có hạnh phúc không?
- Em cũng từng nói, bên cạnh họ thì tình yêu sẽ tự đến. Anh sẽ cố thử 1 lần, thử xem vận may số phận thế nào,hãy chúc anh hạnh phúc nha, em gái.

....

Bọn họ ko chụp album cưới, chỉ chụp vài ảnh mà thôi, vì M.Hoàng bảo là chụp nhiều về xem được vài bữa. Cái gì M.Hoàng nói, Cầm Tiên cũng đều thấy có lý hết, cô cũng rất vui khi khoác lên mình váy cô dâu.

1 tháng sau đó đám cưới của họ được tổ chức long trọng. Ko phải nói thì cũng biết họ đẹp thế nào. Cầm Tiên hồi hộp ngồi trong phòng chờ, chỉ vài tiếng nữa thôi, cô đã là cô dâu của anh, điều mơ ước duy nhất của cả cuộc đời cô. Chỉ có cái người sau lưng cô là nhí nhố ồn ào.

- Bà chủ à, váy có cần phải hở thế này ko ạ? Son gì mà đỏ quá, giống như mới bị ai đánh vậy? Giày này cao quá con....
- Con bé này, im coi. Phù dâu cũng phải xinh đẹp chứ, chứ có muốn làm M.Phúc mất mặt ko?

Chỉ cần đá động đến cậu nó là nó ngồi im re à để chị make up làm gì làm.

Bà Đoàn Trang nhìn nó mà cực kỳ hài lòng. M.Phúc và M.Hoàng cũng đẩy cửa đi vào báo là sắp đến giờ làm lễ.

M.Hoàng đi lướt qua nó để đến chỗ Cầm Tiên, còn M.Phúc thì đứng sau lưng nó mà nói chuyện với bà Đoàn Trang.

- Mẹ à, nhanh lên nào, chuẩn bị làm lễ rồi.

- Đây, đây qua mà nắm tay phù dâu của con đi. Haizzz, ước gì con bé này là con dâu ta, ta có 1 đứa con dâu xinh đẹp nổi tiếng rồi, ta lại còn muốn 1 đứa dễ thương thế này.

- Mẹ à, mẹ ko cần phải như thế đâu. Nó chỉ có vẻ quê lấy mấy thằng chăn heo chăn bò thôi, thành phố thì ko có tên điền nào mà lấy nó. Thằng nào lấy nó thì thằng đó IQ bằng 0.

- Thật nhá, sau này thằng nào mà lấy con bé là thằng đó bị điên nhá. Qua đây nắm tay con bé ra lễ đường nè, mẹ phải ra trước với ba con đây.

Hắn nghĩ mẹ hắn thật phiền phức, chỉ lo chuyện bao đồng, cho đến khi hắn thấy nó. Nó bây giờ thành thiếu nữ thật rồi, phổng phao, mẩy mẫm.

- Mận..mày...mày...

- Em sao hả cậu, xấu lắm ẹ.

- Từ bao giờ ai cho phép mày ăn mặc thế kia hả, hở hết cả ra, phơi bày da thịt.

- Đó, em nói rồi mà bà chủ cứ bảo em mặc thế này, bà chủ bảo đẹp là phải khoe.

- Đẹp gì mà đẹp chứ, mày mang thế, trai nó thêm chảy dãi ra sàn cho họ đi họ té sao. Mày định phá đám cưới bằng cách này à.

Nó tự nhiên lăm, nắm cái váy cúp ngực của nó kéo lên, nhưng khô, kéo mãi ko lên. Chuyển này nó ko thêm uống sữa đậu nành nữa, cứ nghe vú nuôi bảo uống cho to cho đẹp.

- Mận..mày..mày làm gì thế.

- Em kéo lên ẹ.

- Có đàn ông mày phải ý tứ chứ con kia. Tí nữa là ở gần tao thôi, đi lung tung thằng nào làm gì thì tao ko biết đâu. Lại đây

- Dạ.

Nó nắm tay hắn, vô tình bờ ngực tựa vào tay hắn, hắn đỏ mặt lên, có 1 chút nóng, sinh lý đàn ông báo cho hắn biết đó là "sự quyến rũ của con cái".

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hương Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Tuy là con gái 1 nhưng lấy chồng phải theo chồng, M.Hoàng ở đâu, Cẩm Tiên ở đó. Kết quả là họ lại vào chung 1 nhà.

Đám cưới cả ngày phải đi lại nhiều, khiến chân Cẩm Tiên nhức mỏi và sưng đỏ lên. Cẩm Tiên ở trong phòng M.Hoàng, còn M.Hoàng vẫn đang tiếp khách.

- Cô chủ, cô ăn chút mỳ đi, em mới nấu đó.

- Cảm ơn em. Em gọi là chị được rồi, đừng gọi là cô chủ.

- Dạ, chân chị đỏ rồi kìa, để em mang cho chị thuốc.

- Ko cần đâu Mận, chị có mang theo mà.

- À, em tháo giúp chị dây sau váy với.

- Dạ.

Da Cẩm Tiên rất đẹp và rất mịn nữa, khi tháo bỏ váy cô dâu, body cô lộ ra cực đẹp. Vì là người mẫu nên cô cũng ko ngại mang bikini trước mặt nó, chỉ có nó là mãi nhìn mê mẩn.

- Em sao vậy Mận.

- Chị đẹp quá chị à, đẹp cả người lại cả da nữa ý.

- Da em cũng đẹp mà.

- Thôi chị ơi, cậu chủ toàn chê em da trâu.

Cầm Tiên cười vì thái độ của nó.

- Thôi chị nghĩ đi, em ra đây.

- Um, cảm ơn em.

Cầm Tiên ăn vội miếng mỳ rồi bay vô phòng tắm, chuẩn bị cho đêm tân hôn.

Cô mang 1 cái váy ngủ ko quá sexy nhưng nó có thể khiến đàn ông khi nhìn thấy sẽ ham muốn. Cô muốn đêm nay sẽ khơi mào hết cảm xúc của anh lên, cho dù anh ko yêu cô rồi thì anh cũng sẽ phải yêu cô thôi.

Cô chờ anh, chờ anh lâu lắm, cuối cùng anh cũng vào phòng. Anh say khướt, say đến nỗi vừa bước chân vào phòng anh đã ngã lộn ra sàn.

- M.Hoàng, M.Hoàng sao mà anh say quá vậy nè.

- A... Cầm Tiên, là Cầm Tiên sao...

Cầm Tiên cúi người đỡ M.Hoàng vào giường, cô gỡ giày cho anh, nói áo cho anh. Anh lộn ra ngủ, ko còn nhớ đến đêm nay là đêm tân hôn của họ. Chỉ tội Cầm Tiên, cứ nghĩ sẽ có 1 đêm hạnh phúc, đầu gối lại nằm bên 1 gã say sìn ko biết gì.

.....

Anh thức dậy, đầu đau như búa bổ, anh ko nhớ hôm qua mình đã uống bao nhiêu nữa. Anh ko thấy Cầm Tiên bên cạnh, anh cũng ko buồn lo lắng, đi tìm.

Xuống nhà, anh thấy mọi người ngồi nói chuyện với nhau vui vẻ.

- Chào mọi người.

- Chồng à, anh mệt ko, anh muốn ăn gì ko.

- Um, tôi muốn ăn chút cháo.

Cầm Tiên quay sang nói Mận.

- Mận ơi, làm cho chị tô cháo thịt bò băm nhé.

M.Hoàng nhăn mặt.

- Sao em ko làm cho tôi.

- Em...em ko biết nấu.

- Vậy em hỏi làm gì?

- Em... em lo cho anh.

- Lo cho tôi sao ko tự mình làm. Làm vợ mà ko làm được những điều nhỏ nhặt đó sao?

- Em... em. xin lỗi.

Bà Đoan Trang rót ruột chen vào, chưa bao giờ bà thấy anh gắt như vậy cả.

- Con à, từ từ rồi con bé học mà. Với lại nhà chúng ta có người làm mà, ko cần phải...

- Mẹ à, đó là trách nhiệm của 1 người vợ.

- Ok, ok, bỏ qua chuyện ăn uống đi, 2 đứa con đình khi nào sẽ đi du lịch?

- Du lịch? Du lịch gì hả mẹ?

- Bọn con ko định đi tuần trăng mật sao?

Cầm Tiên nghe đến thế vui lắm, chỉ chờ vào thái độ của anh.

- Con có kế hoạch bên bệnh viện nên con ko đi được mẹ à. Con hơi mệt, con lên phòng trước. Mẹ à, nấu cho anh chút gì ăn nha, mang lên phòng cho anh.

Mẹ ngỡ ngàng, nhìn M.Phúc, liệu có nên nấu mang lên ko?

.....

Cầm Tiên này giờ nằm trên giường hết đọc báo lại xem điện thoại, chẳng qua là muốn tiêu tốn chút thời gian để chờ M.Hoàng đi ngủ. Nhưng anh vẫn cứ ngồi đó, bên bàn làm việc.

- M.Hoàng à, ngủ đi anh, đã trễ lắm rồi.

M.Hoàng nhìn đồng hồ, rời khỏi bàn làm việc, tắt đèn và lên giường. Nhưng anh lại ko dúi hời gì đến Cầm Tiên hết. Cả 1 tháng nay anh ko hề động vào cô, đúng hơn là gần 1 người đẹp và gọi cảm như cô, anh lại ko 1 chút động tình.

Cầm Tiên nằm sát lại anh, đưa tay qua ôm anh, nhưng anh lại quay qua 1 bên, ko quan tâm đến cô. Cô khóc, nước mắt cô âm thầm chảy, cô biết anh ko có tình cảm với cô, nhưng như thế này có quá đáng lắm ko. Nhưng cô đâu biết, anh đang nằm lắng nghe cô khóc, ko phải anh là con người tệ bạc, nhưng anh muốn cô tự từ bỏ anh.

.....

Tiếng cắt đồ của dao nện trên thân thót bập bập, con Mẹ nhìn mà cứ run run lo lắng.

- Chị Cầm Tiên có cần em giúp ko?

- Ko cần đâu em

Sau khi thái hành tây xong, nước mắt cô cũng chảy vì cay quá. Cô bắt chảo dầu, chảo chưa ráo nước gấp dầu lại văng lung tung ra. Nói chung cái bếp bây giờ như cái bãi chiến trường, còn cô thì ko ít vết thương từ chiến trường đó. Mẹ xót xa, lấy băng dán dán vết thương bị đứt tay cho cô.

- Chị có cần phải khổ vậy ko chứ.

Cầm Tiên thở dài.

- Chị phải cố em à, chị phải chứng minh cho anh M.Hoàng thấy vì anh ấy cái gì chị cũng làm được.

Nó nhìn Cầm Tiên mà chỉ biết lắc đầu.

.....

Cầm Tiên mang cho M.Hoàng 1 tô cháo, công sức cô tập nấu cả tuần nay, cô ko mong anh khen, cô chỉ mong anh ăn ngon miệng 1 chút để ko phí công cô đã học nấu.

- Anh ăn chút cho khỏe đi, em nấu đó.

M.Hoàng dùng bát, cắt gương. Lấy muỗng nếm vài muỗng cháo, rồi anh dừng lại ko ăn nữa vì điện thoại reo và anh lấy áo khoác đi ra ngoài. Tô cháo bỏ dở chổng chơ trên bàn, cô ngồi vào bàn ăn vục ăn vạo, ăn cố cho hết bao nhiêu công sức, tình cảm trong đó. Nhưng cháo sao mà mặn quá, phải chẳng nước mắt của cô trong đó hơi nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hương Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Show diễn thời trang lớn nhất nước, Cầm Tiên là người đi đầu trong bộ sưu tập mới của nhà thiết kế nổi tiếng J. Cô uyển chuyển và thần thái, cô còn là diễn viên nữa.

- Hay quá, chị ấy thật tuyệt.

- Chị ấy đẹp quá, là vợ của bác sĩ M.Hoàng đó.

- Ui, vậy à, đúng là trai tài gái sắc mà.

M.Hoàng cũng đứng đó, xem qua show của Cẩm Tiên trên tivi cũng nghe được những lời tán thưởng đó. Anh ko buồn cũng ko vui, thái độ vẫn dửng dưng lắm

.....

Cẩm Tiên bày ra bàn bao nhiêu món, 3 tháng nay cô vừa đi làm, rảnh thời gian là cô đi học nấu ăn, chứ tự học cô thấy thật là kinh khủng.

Sau khi show diễn xong là cô chạy ngay về nhà, vì M.Hoàng nói hôm nay anh sẽ về.

M.Phúc và Mận ngồi trên sofa, cả 2 cùng hướng mắt về chỗ bàn ăn, nơi Cẩm Tiên đang bày biện.

- Cậu ơi, thơm thật cậu ạ, em đói bụng quá.

- Ừ, thơm thật, tao cũng đói bụng lắm.

- Cậu, cậu nói xem cậu M.Hoàng có ăn ko?

- Tao ko biết nữa.

- Cậu, 3 hôm nữa sinh nhật em đó, cậu có dẫn em đi chơi như năm ngoái ko.

- À, ừ.

- Thật nhá, em thương cậu nhất nhá.

Sinh nhật nó lại đến rồi sao, năm ngoái hần đã bỏ lỡ sinh nhật nó, hần đã để M.Hoàng đi thay hần. Năm nay nhất định sẽ làm cho nó 1 cái sinh nhật thật vui.

M.Hoàng xuất hiện, dáng vẻ đã thay đổi khác, tóc cũng cắt khác rồi, còn đeo kính nữa chứ, khác gì thư sinh đâu. Cẩm Tiên chạy ngay lại xách cặp cho anh, ân cần đáng có.

- Anh về rồi à, anh đi tắm đi rồi xuống ăn cơm, hôm nay em nấu đó, em đã lấy nước cho anh tắm rồi.

- Um

Dáng vẻ vẫn lạnh lùng vậy đó.

.....

M.Hoàng ngâm mình trong bồn tắm, ngày hôm nay, cũng như những ngày trước, là những ngày anh kết hôn, nó dài quá. Anh ngã mình ra sau bồn tắm, lấy điện thoại ra, mở vào 1 file có mật khẩu. Anh say đắm ngắm người trong hình. Đó là Mận, anh chụp hình cho nó năm ngoái sinh nhật nó, nó đã mang cái váy mà anh tặng. Nó dễ thương, ngây thơ, nét dễ thương của nó lại lay động 1 gã trai ko dễ dãi là anh.

Yêu đơn phương mà, sao có thể nói quên là quên được, trong khi ngày nào nó cũng xuất hiện trước mặt anh. Anh biết anh như thế này là hèn lắm, nhưng biết sao được. Anh ko phải Thúy Kiều, anh có quyền được chọn người anh yêu, anh có quyền theo đuổi họ đến cùng, nên anh chọn cách hèn hạ này để làm tổn thương người yêu anh.

Anh vào phòng thấy Cẩm Tiên đang xem mấy hình vừa rồi cô diễn show. M.Hoàng mặt nhăn nhó lại, cau gắt với cô.

- Cô xem lại mấy show diễn của mình đi, phụ nữ có chồng mà cứ ăn mặt hở hang đi đi lại lại thế kia, phơi bày cho thiên hạ xem hết còn ra thể thống gì nữa.

- Anh à, em là siêu mẫu mà, là công việc của em mà.

- Nhưng tôi rất ghét loại phụ nữ đó, phụ nữ hiện đại ko hợp với tôi.

Nói rồi anh lại bỏ ra ngoài, để Cẩm Tiên đơn đơn chiếc chiếc trong căn phòng của vợ chồng son.

.....

- Cậu ơi cậu xong chưa, em xong rồi này. Cậu ơi...Aaaaa...

- Con.. con kia.. sao mày xông vào phòng tao thế hả.

- Sao... cậu lại thế, thật là xấu hổ quá mà.

Đúng là sự cố mà, đi tắm mà quên mang khăn, chỉ nghĩ là chạy nhanh ra thì ko sao. Ai ngờ cái nhanh của hấn lại ko bằng cái nhanh của nó. "Con đại bàng" chưa 1 lần được "xông chuồng" nay đã bị nó thấy rồi, thật uống công cho bao nhiêu năm mang quần của hấn quá mà.

Nó bịt mắt ngồi chồm hồm xuống đất, hấn mang đồ xong xuôi lại ngồi chồm hồm bên cạnh, thủ thủ nhẹ nhàng.

- Mận... lúc nãy mà... mà thấy hết rồi à.

- Dạ, em lỡ thấy mất rồi cậu ạ.

Hấn tức giận, dùng dùng đứng dậy.

- Mà.. mà phải quên đi mấy hình ảnh đó đi nghe chưa, khi nào lấy chồng mới được thấy nghe chưa hả.

- Ủa, sao mà lấy chồng thì mới được thấy hả cậu.

- Thì... thì... khi nào lấy chồng rồi biết. Đi.

- Đi đâu ạ, đi sinh nhật mà chứ đâu.

- O, mém tí em quên mất cậu à.

Bọn họ đi xuống cầu thang, mấy bác người giúp việc đang xem tivi, âm thanh khá to nên hấn cũng nghe thấy, hấn cũng dừng lại.

- Tội quá ha, cô ấy đang trên đà nổi tiếng mà.

- Ồi, đúng đó, mấy show cô ấy diễn tôi xem hết đó.

- Mà sao vậy nhỉ, có lý do gì chứ, tôi ko biết nữa. Ko biết cậu M.Hoàng có biết chưa.

Hấn lướt qua coi như chưa nghe gì hết, hấn lấy xe chờ Mận đi chơi.

- Cậu này giờ mình đi đâu.

- Mà muốn đi đâu, sinh nhật mà, cho mà chọn.

- Cậu đi đâu, em đi đó.

- Vậy tao dẫn mà đi ăn kem, đi xem phim rồi dẫn mà đi chơi trò chơi nhá.

- Dạ, mà cậu ơi, cậu ko mua quà cho em à.

- Mà tham vừa thôi con kia, được dẫn đi chơi còn đòi quà.

- Sinh nhật người ta mà cậu ko tặng quà à.

- Rồi, rồi mà muốn gì.

- Gì cũng được, cậu tặng là thích hết.

- Tao tặng sau. Đi ăn kem thôi.

.....

Chiếc xe dừng lại tại rạp phim lớn. Hấn mua 2 vé cho 1 bộ phim hài Việt Nam, rồi dẫn nó sang quán bên cạnh đi ăn kem.

Nó chọn cho mình 3 loại kem 3 màu ngon lành.

- Cậu, cậu ăn ko?

- Tao ko ăn.

- Vậy em ăn nha.

- Mà ăn đi cho béo.

Nó lườm hấn, cong môi lên rồi múc kem ăn. Kem ngon quá nên nó sẽ tha thứ cho lời xấu xa vừa rồi của hấn.

- Cậu ơi, aaaa....

- Tao ko ăn, tao ko thích ngọt.
- Vậy sao vừa rồi em tặng bánh kem cậu lại ăn.
- Vì là sinh nhật tao.
- Thế hôm nay là sinh nhật em, aaaaaa...

Hắn há miệng ngậm vào miếng kem nó dứt cho, hắn liếm môi rồi lờ đi "ngọt quá".

Cuối cùng nó cũng ăn xong, công nhận nó ăn ngọt thật. Vừa rồi bánh kem cũng toàn là nó ăn thôi.

Hắn đưa nó qua rạp phim, nó rất tự nhiên khi choàng tay hắn. Nhưng hắn cũng ko buông ra nên nó thích lắm.

Reng...reng...

- Tớ nghe đây.

[...]

- Cậu ở đâu?

[...]

- Tớ đến đây.

Hắn tắt máy.

- Mận, mày tự bắt xe về nha, tao đi có việc rồi.
- Cậu đi đâu, em đi với.
- Ko được, mày tự về nha.

Hắn đưa vé phim cho nó rồi chạy vù đi mất. Nó đứng đó buồn tẻ, lại bỏ đi. Sinh nhật nó năm ngoái cũng bỏ đi, ko bao giờ giữ lời được với nó.

Nó ko về, tự nó đi xem phim 1 mình, vé mua rồi, bỏ đi sẽ phí lắm.

.....

Hắn tìm giáo dật trong quán bar, nơi mà Cẩm Tiên hẹn hắn.

- Này, sao cậu uống nhiều thế hả.
- Cậu tới rồi sao, nào vào đây uống với tớ.
- Cậu sao vậy.
- Ngày hôm nay, tớ đã chính thức rời bỏ sân khấu, chính thức rời bỏ sàn diễn thời trang, rời bỏ mơ ước ấp ủ của tớ.
- Sao lại bỏ chứ.
- Vì M.Hoàng đấy, vì anh ấy ko muốn tớ làm nghề này. Anh ấy ko thích, tớ là vợ mà, tớ phải nghe lời chồng tớ chứ, phải ko nào.
- Ngốc quá.
- Đúng, tớ ngốc, tớ ngốc vì yêu M.Hoàng, tớ ngốc vì lấy anh ấy, tớ ngốc vì... ko thể xa anh ấy được. Tớ phải làm sao hả M.Phúc ơi.

Hắn thật ko biết khuyên Cẩm Tiên thế nào đây, Cẩm Tiên đau khổ, tìm hắn cũng nói lắm. Hắn chỉ biết ngồi đó xem Cẩm Tiên uống rượu mà thôi.

.....

Taxi dừng ngay đường vào biệt thự, nó về đến đó cũng tầm hơn 10h. Đáng lẽ nó về sớm hơn nhưng nó lại ghé qua tiệm game trong đó, chơi mấy trò linh tinh cho hết ngày.

Nó bảo taxi dừng cách nhà vài mét, nó đi bộ về. Về đến cổng, xe của M.Phúc cũng về đến nơi, nó mừng lắm chạy lại, thì thấy hắn diu Cẩm Tiên trong xe ra.

À, thì ra hần bỏ nó đó mà đi với Cẩm Tiên sao???

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hướng Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Nó đã biết được cảm giác bị tổn thương nó khác cảm giác yêu đơn phương thế nào rồi. Nó biết cho dù Cẩm Tiên đã có chồng nhưng người ta vẫn ko quên được. Thay vì nó chạy lại để phụ hần đỡ Cẩm Tiên thì nó lại vòng ra sau, về phòng.

- Anh 2, ko biết có chuyện gì mà Cẩm Tiên lại uống rất nhiều, còn khóc nữa đó.

M.Hoàng mặt vẫn dửng dưng đỡ lấy Cẩm Tiên.

- Vậy à. Mà em phải gọi cô ấy là chị dâu đó, cô ấy ko còn ngang lứa với em đâu.

M.Hoàng đỡ lấy Cẩm Tiên rồi ẵm cô ấy lên phòng. M.Phúc đã biết nguyên nhân, nhưng ko lẽ bây giờ đi trách anh mình, chuyện hôn nhân của anh ấy hần tự cảm thấy ko nên xen vào sẽ tốt hơn.

Hần lại chợt nhớ ra là quên gì đó, hần liền gọi điện thoại cho nó, gọi nhiều lần nhưng nó ko bắt máy. Hần phóng xe lại nơi bỏ rơi nó mà tìm.

Gần 11h30, rạp đã đóng cửa, đèn tắt tối thui, hần đi tới đi lui, ko biết phải tìm nó thế nào. Hần phóng xe quanh phố, đi bộ vào những đường ăn đêm. Hễ thấy dáng ai giống nó là hần dừng lại, lúc này hần mới lo nó bị bắt cóc, vì nó dễ tin người lắm.

.....

2h sáng hần trở về nhà, mồ hôi thấm đầm ướt áo. Hần vứt xe chạy vội vào phòng nó, nếu nó còn chưa về thì hần sẽ báo cảnh sát.

Hần gõ cửa gọi to.

- Mận... Mận... mày về chưa Mận.

Ko có tiếng trả lời, hần lại gọi.

- Mận.. Mận.. mày có đó ko.

Tiếng nó trong phòng vọng ra, đầy vẻ giận dữ.

- Em ngủ rồi, cậu đi ngủ đi

- Mày về lâu chưa, sao tao gọi mãi ko được.

- Em về lúc mà cậu đưa chị Cẩm Tiên về ấy.

Hần im lặng 1 lúc.

- Tao xin lỗi, hôm khác lại bù cho mày.

- Thôi em ko cần cậu ạ, qua ngày rồi nó ko còn ý nghĩa nữa, em ngủ đây cậu ạ.

Hần im lặng, nó im lặng. Hần ngồi dựa người vào cánh cửa phòng nó, nó ngồi bó gối khóc sau cánh cửa đó.

.....

Sáng sớm nó lại phải dậy tưới cây, dọn dẹp. Nói thật thì đêm qua nó cũng ko ngủ được. Mở cửa phòng nó thấy 1 bánh kem và 1 món quà. Nó ngồi xuống nhìn nhìn vào bánh kem, rồi từ từ mở hộp quà ra. Trong đó là 1 chiếc lắc tay rất dễ thương, nó thích lắm, nó đeo vào luôn. Nó nghĩ cậu nó coi vậy cũng được, có quà đền bù thì tạm tha thứ cho cậu nó. Nó chắc chắn đây là quà của cậu nó luôn, vì chỉ có mình cậu nó mới biết ngày sinh nhật của nó.

Nó đang lui cui xếp dịch mấy chậu cây thì M.Hoàng đi thể dục về.

- Mận.. em làm gì đó.

- Chào cậu, cậu về rồi à, em đang xê mấy chậu cây để quét trong này ấy mà.

- Nói hoài, gọi là anh nghe ko. Đưa đây anh xê cho.

Nói rồi nó và M.Hoàng cùng xê chậu cây, anh thấy cái lắc trên tay nó.

- Ai chà, lắc tay ai tặng mà đẹp vậy ta.

- Đẹp ko cậu... à, anh. Cái này cậu chủ em tặng đó, hôm qua sinh nhật em mà cậu chủ cho em leo cây, nên sáng nay tặng bù đó.

Nó vui vẻ đưa cái lắc khoe khoe, còn cười rất tươi nữa.

- Có phải món quà và bánh kem ngay trước cửa?

- Dạ đúng ạ, sao anh biết.

- Đó là quà của anh.

- Của anh?

Nó tròn mắt, trán nhăn nhu lại đầy vẻ ngạc nhiên.

- Sao anh biết hôm qua sinh nhật em?

M.Hoàng ra vẻ đầy áp úng.

- À, năm ngoái... năm ngoái...

- Năm ngoái sao ạ?

- Năm ngoái là M.Phúc nhờ anh đóng giả em ấy, đưa em đi chơi sinh nhật. Anh ko muốn em buồn vào ngày sinh nhật nên anh đã làm thế. Em đừng giận anh nha, vì anh muốn lúc đó em được vui thôi.

Mặt nó thay đổi sắc diện.

- Vậy à.

- Em cũng đừng giận M.Phúc nha. Anh lên lầu đây.

M.Hoàng có lẽ đã bỏ ra 1 chút tâm tư. Nó mà ko động lòng với M.Phúc thì anh sẽ còn cơ hội. Còn anh cứ ngược đãi thậm tệ với Cẩm Tiên, đến lúc Cẩm Tiên tự rời bỏ thì anh vẫn còn cơ hội. Chàng trai si tình, có phải vì lỗi anh quá yêu mà anh lại mang chút thù đoạn này ko???

.....

Sáng nay như mọi khi, đáng lẽ nó phải gọi hấn dậy, nhưng lại ko có, làm hấn ngủ đến gần trưa.

Hấn sực nhớ chuyện tối qua nên chạy vội xuống phòng nó.

- Mận... Mận ơi... mày có trong đó ko.

- Em ở đây.

- Mày thay đồ đi tao dẫn mày đi chơi bù nha, dẫn mày đi 1 tuần, à ko, nửa tháng lun.

- Có giống năm ngoái ko cậu? Cậu dẫn em đi chơi hay cậu để cậu M.Hoàng dẫn em đi chơi.

- Mày... mày biết rồi à.

Nó im lặng, ko trả lời hấn nữa.

- Tao xin lỗi.

- Cậu à, em... em nghĩ kỹ rồi. Em thôi ko yêu cậu nữa, yêu đơn phương thật khổ cậu à. Như cậu nói đó, thấy người mình yêu đi với người khác thì tim rất đau, đau nghẹt thở. Nên em sẽ ko yêu cậu nữa, em còn trẻ, em sợ vì đau tim kiểu này mà chết sớm lắm, từ giờ em đẩy cậu ra khỏi trái tim em thôi.

- Tao xin lỗi.

Hấn cũng tự thấy tim hấn nhói, Hấn biết tình cảm nó dành cho hấn lâu rồi, nhưng hấn ko biết được tình cảm của hấn ở đâu. Bảo vệ 1 người hấn yêu lại

làm tổn thương người yêu hắn. Hắn cũng đang đứng giữa dòng vì ko biết trái tim hắn trôi về ai.

.....

Tivi đang chiếu lại cuộc họp báo của cô, cuộc họp mà cô đã từ bỏ tương lai của mình. Đang lơ dờ cô tắt nó đi.. Cô lại nằm dài trên giường, hi sinh nhiều như vậy có đáng ko chứ.

Tiếng đẩy cửa làm cô ngồi bật dậy.

- Anh về rồi à.

Cô đơn đã chạy lại đón anh. Đã 4 ngày nay rồi anh mới về, chuyện trên bệnh viện chắc vất vả lắm.

- Tỉnh rồi à, sao hôm trước cô uống say vậy?

- À, em... em chia tay mấy chị đồng nghiệp á mà.

- Say vậy sao ko gọi tôi đón, lại gọi cho M.Phúc?

- Tại em nghĩ anh bận nên em ko gọi.

- Là người có chồng mà gọi cho em chồng như vậy mà được à?

- Em xin lỗi.

- Hay là 2 người có quan hệ gì với nhau, hay là tôi ko quan trọng với cô?

- Ko phải đâu, ko phải như anh nghĩ đâu chồng à. Tại M.Phúc hồi xưa đến giờ là bạn thân của em nên.

Anh tháo đồ rồi nằm lăn ra giường.

- Bạn thân? Cô chỉ có mình M.Phúc là bạn thân thôi sao?

- Ko phải đâu, em..

Cô đi lại bên giường, ngồi xuống bên cạnh M.Hoàng.

- Anh có thể nào bớt gay gắt với em ko? Em đã cố làm mọi thứ để anh vừa lòng, thậm chí bỏ cả công việc ưa thích của em... nhưng em thấy mọi cố gắng của em ko hề được anh quan tâm chút nào.

- Cô đi ra đi, tôi mệt, tôi muốn nghỉ 1 lúc.

.....

Ngay dưới chân cầu thang.

- Em trả lại cái này cho anh, em ko thể nhận được ạ, còn bánh kem em ăn mất rồi.

- Tại sao vậy, chỉ là 1 món quà nhỏ.

- Nhưng em..

- Món quà của anh trai tặng em gái mà em cũng ko nhận sao?

- Ko phải, ko phải. Mà vì...

Nó khó nói, nó lưỡng lự.

- Em sợ M.Phúc sẽ nhìn thấy nên em lo lắng.

- Ko phải đâu anh, em đã nói với cậu chủ là em ko yêu đơn phương cậu ấy nữa rồi, nên ko có gì phải lo anh à.

- Em vẫn cố chấp vậy, em có thấy đau ko?

- Em hết cố chấp rồi, em đẩy cậu ấy ra khỏi tim rồi, tim em bây giờ bình yên lắm, em sẽ đón người em yêu và người đó cũng yêu em vào đây này.

Nói rồi nó vỗ tay vào lồng ngực nó, nó chào anh rồi đi làm việc. Anh bảo nó cố chấp, nhưng bản thân anh có khác mấy đâu.

Chỉ là mẫu đối thoại vừa rồi đã có người nghe thấy hết.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cửa Tôi - Hương Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Cầm Tiên nâng ly rượu lên, xoay xoay rồi lại đưa lên miệng uống, ko biết cô đã uống bao nhiêu ly rồi.

M.Hoàng đi về để cặp lên bàn làm việc, thở dài. Anh lại ngồi đối diện với cô, anh cũng rót cho mình 1 ly, uống ực.

- Lại rượu à?

- Nếu ko uống thì anh bảo tôi phải làm sao? Công việc mất, ngay cả chồng cũng sắp mất rồi.

- Xăng bậy.

- Xăng bậy, anh nói tôi xăng bậy ư. Tôi hi sinh mọi thứ làm anh hài lòng, tôi đã đi học nấu ăn để mình xứng với 1 người vợ. Còn anh thì sao, anh chà đạp lên mọi thứ, anh chà đạp lên lòng tự tôn của tôi. Anh lại dành hết yêu thương cho con Mận.

- Tôi ko có.

- Vậy sao anh lại nhớ mà tặng quà sinh nhật cho nó hả? Anh nói đi.

Cầm Tiên dang ly rượu lên bàn, nói trong nước mắt, nói trong tức tối.

- Cô nghe lén tôi?

- Vô tình thôi.

- Tôi chỉ xem cô ấy là em gái.

- Em gái? Nực cười, trong khi tôi là vợ anh, hôm qua sinh nhật tôi mà, sao anh lại ko nhớ chứ. Tôi đã nghe thấy cuộc nói chuyện của anh với nó, tôi đã có an ủi mình rằng, đợi đến sinh nhật mình, anh ấy sẽ nhớ đến thôi. Nhưng tôi đã đợi suốt đêm mà anh ko về.

- Vì tôi ko nhớ sinh nhật của cô.

- Ko nhớ? Lý do đó thật nực cười, thật trẻ con. Anh ko yêu thương tôi thì ít ra anh cũng nên chúc 1 câu mừng sinh nhật tôi chứ.

M.Hoàng đứng lên lấy chìa khóa xe và ra khỏi phòng. Cầm Tiên ném ly rượu xuống đất.

- M.Hoàng anh đứng lại cho tôi. Để xem tôi sẽ khiến người anh yêu đau khổ thế nào.

.....

Cầm Tiên thấy Mận đang ghi ghi chép chép gì đó, cô chạy lại ngó ngó.

- Em làm gì đó Mận?

- Em chỉ đang luyện chữ thôi.

- Vậy à.

- Chị tìm em có gì ko chị.

- À, bên công ty cũ họ cho chị 4 vé du lịch nha trang đà lạt, nên chị rủ em với cả M.Phúc nữa.

- Thôi em ko đi đâu chị, chị với mấy cậu đi đi.

- Nè, mình là người 1 nhà mà, đi chung cho vui, nha nha. Năn nỉ đó.

- O, dạ.

Với tình huống này, M.Hoàng và M.Phúc đều ko thể từ chối được. Cả 2 "bắt đắc dĩ" phải đi theo thôi.

.....

Họ chạy xe tới nha trang, nhận phòng ở resort lớn. Tất nhiên vé cho cũng chỉ có 2 phòng.

- Lấy thêm 1 phòng nữa.

Cầm Tiên ngăn cản.

- Vợ chồng mình 1 phòng, còn để M.Phúc với Mận 1 phòng. Dù sao Mận cũng theo chăm sóc cho M.Phúc cho dễ.

- Nhưng...

- Nhưng sao chồng, ko lẽ chồng muốn em ở cùng Mận mà xa chồng à, em ko chịu đâu.

Nó chen vào.

- Thôi, em sao cũng được mà. Chỉ là chỗ ngủ thôi, ngủ với ai chả được.

M.Phúc, M.Hoàng tròn tròn mắt nhìn nó. Nó ngây ngô ko hiểu thái độ đó là gì, thì nó nghĩ đơn giản là ngủ thì leo lên giường rồi ngủ, có sao đâu mà.

.....

Phòng khá đẹp, đúng chuẩn 5 sao, tầm nhìn còn hướng ra biển nữa. Nó chạy lẩn xằng khắp nơi nhìn mọi góc ngách.

- Cậu ơi, đẹp chưa này, biển kia.

- Ồ.

- Cậu ơi, giường này to quá, to bằng giường của cậu ý, lại êm nữa chứ.

- Ồ.

- Cậu ơi, phòng tắm gì lạ thế, ko che chắn sao tắm hả cậu?

- Thì ai tắm thì kẻ còn lại ra ngoài, hỏi nhiều.

Xong nó không hỏi nữa, hần thấy nó chóc góc ngồi ngay góc tủ, hần tiến lại chỗ nó.

- Mà nhìn gì đó Mận.

- Cái gì đây cậu ơi?

Nó giờ máy cái "ba con sói" vẫy vẫy trước mặt hần.

Hần mặt đỏ lên như gấc.

- Con kia, mà lục ở đâu đó hả.

- Em có lục đâu, có sẵn trong này này, nó còn ghi là CHÚC HẠNH PHÚC nữa này. Mà cái này để làm gì mà hạnh phúc hả cậu.

Hần im lặng, mặt đầy máu lửa, tự dung lời ra, làm cho sinh lý của hần trở lên.

- O, cậu ơi, cậu bị sao mà mặt cậu nóng thế hả, trong này nóng lắm à.

- Mà... mà... cát vào ngay. Khi nào có người yêu thì mà sẽ biết thôi.

- O dạ.

.....

Sau mấy ngày đi thăm đây đó, rồi ăn hải sản các kiểu thì hôm nay họ đi vinpeal chơi. Họ ko tắm biển vì biển ở đây ko nhiều người tắm như lúc họ đi đà nẵng nên họ ko thích. Họ đi cap treo qua vinpeal, cap cao lắm, nhìn thấy xe container trên cảng mà có chút xú.

Nó từ khi lên cáp cứ ôm cứng lấy hần mà thôi. Hần thì ái ngại với 2 người kia nên cứ đòi gỡ tay nó ra.

- Con này buông ra coi, mọi người nhìn kia.
- Em sợ lắm cậu à, cậu ko thương em à, nhờ nó rót xuống thì sao.
- Mà đừng trù ẻo nha, buông ra.
- Ko, nhất định ko.

Cầm Tiên nhìn đôi trẻ cười khúc khích.

- 2 người đáng yêu quá, sao ko thành 1 cặp vậy?

M.Phúc phân bua.

- Ko phải đâu, Cầm... à, chị dâu đừng hiểu lầm.

Hắn lại kéo tay nó ra.

- Buông ra, mày qua ôm chị dâu kia.

Cầm Tiên tránh né ôm tay M.Hoàng.

- Ko đâu, tôi cũng sợ lắm đó.

M.Hoàng mặt nhăn lại, chưa hề nói gì.

.....

Đặt chân lên đến vinpearl, điều đầu tiên nó làm là nó nhảy căng lon, mặt vui vẻ hết cỡ.

- Chị Cầm Tiên ơi, đây là nơi nào đây, sao mà nó to quá đi mất. Đằng kia kia, chị xem có phải là lâu đài của hoàng tử ko?

Cầm Tiên chỉ cười, còn M.Phúc phán cho nó 1 câu.

- Lâu đài đó, mày vào đó mà tìm hoàng tử.
- Thật á.
- Này, mày chạy đi đâu đó hả?
- Em đi tìm hoàng tử mà.
- Bước lại đây, mày muốn bị họ bán sang Trung Quốc rủa chén ko hả.
- Sao ghê quá vậy, em ko thèm hoàng tử nữa.

Bọn họ đi chơi rất nhiều trò chơi, chụp rất nhiều hình kỷ niệm. Họ nghỉ ngơi đến chiều.

- Mận, Mận, chúng ta qua kia chơi đi.

Cầm Tiên nín tay nó rồi chỉ về đồng nhà phao đang nổi lơ lơ trên mặt nước. Nó xua tay lia lịa.

- Em ko chơi đâu, em ko biết bơi mà em cũng ko mang theo đồ tắm.
- Dễ ồm, mình đi thuê.

Cầm Tiên nín tay nó chạy đi đến chỗ thuê đồ. Xếp hàng chờ đến lượt.

- Chị ơi hay là thôi đi, mình ko chơi nữa, mặc thế này kỳ quá à.
- Kỳ gì chứ, rất đẹp luôn đó.
- Nhưng nó hở hang thế này à.
- Ồ, con bé này, đồ tắm ko hở hang, ko lẽ nó giống đồ mấy bà để ở cử à.
- Chị ơi có cái khăn che bớt lại ko.

- Ko có, đi thôi.

- Chị... khoan...

Con bé tội nghiệp bị Cẩm Tiên kéo đi ko thương tiếc.

Cẩm Tiên bước ra, 2 tên kia mặt đỏ lừng, ái ngại quay đi. Có nhiều người chụp hình vì biết cô là người mẫu, 1 số khác thì thấy body cô quá đẹp.

Chỉ tội cái người đi sau cô, đi cũng ko dám đi, cứ phải lấy tay che bớt đi những chỗ bị hở. Chỉ muốn có cái lỗ nào chui xuống cho rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hướng Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Khi Mận xuất hiện trong bộ bikini 1 mảnh màu đỏ đỏ, nói là 1 mảnh chứ nó có khác gì 2 mảnh đâu. M.Hoàng mặt còn đỏ hơn nữa, anh cảm thấy không khí nóng lên đột ngột. Còn M.Phúc á hã, hấn đơ luôn. Có mấy anh trai cứ xáp vào xin chụp hình chung, hấn chạy ngay lại kéo tay nó đi.

- Nè mày mặc kiểu gì vậy Mận, mặc thế này thà ko mặc còn hơn đó.

- Em có muốn đâu, chị Cẩm Tiên lựa mà.

Cẩm Tiên thấy rõ thái độ của M.Hoàng với nó, nên câu dẫn M.Hoàng đi nơi khác.

- Đẹp quá còn gì, đi chơi thôi nào.

Cẩm Tiên kéo tay M.Hoàng chạy trước, mặt dù anh ko muốn đi chút nào.

- Nè chị ơi, chờ em..

Nó nói với theo nhưng Cẩm Tiên đã chạy mất.

Nó thấy mặt mình cũng đỏ lên, cứ gần M.Phúc là nó ko kiểm soát được tần số của con tim.

- Cậu... cậu đi chơi với mọi người đi. Em ngồi trên này chờ cậu.

- Điện à.

Ko phải hấn chứ nó điên mà hấn tự chứ mình, hấn điên mới để nó 1 mình ở đây làm mồi cho "cá mập".

Nó di chuyển, bầu ngực căng tròn của nó cũng chuyển động theo. Hấn thì cứ phải sát vào nó mới có cảm giác nó được an toàn. Nhưng cứ va chạm da thịt thế này liệu có an toàn ko chứ.

Cẩm Tiên hứng khởi lắm, chạy chơi đủ chỗ, xong cô mới phát hiện được 1 điều thú vị.

- Chúng ta sang kia chơi.

Nói rồi cô chỉ tay vào ống xoáy nước.

- chị ơi, ko đâu, em sợ...

Chưa có cơ hội diễn tả nỗi sợ thì nó cũng lại bị kéo đi.

Theo lời của anh hướng dẫn thì nam ngồi sau, nữ ngồi vào lòng của nam, tay chéo lên 2 vai, còn nam thì ôm qua bụng của nữ. 1 trò chơi cặp đôi rất tình.

- M.Hoàng nhanh nhanh chúng ta trượt trước.

Tới lượt cặp đôi của nó, nó ngồi vào lòng hấn, hấn ôm lấy cái eo nhỏ của nó, da thịt lại ma sát nhau. Hấn còn ngửi thấy mùi thơm trên da thịt nó, ko phải mùi thơm của nước hoa hay những được liệu khác. Mùi thơm của "con cái" phát ra khiến hấn động tình.

Trượt xuống dưới, nước văng tung tóe, nó ướt sũng. Những giọt nước cứ như cố tình bám vào nó, làm tăng sự quyến rũ của nó lên. Hấn lại nắm tay nó kéo đi, tránh khỏi ánh mắt của những tên đàn ông đang nhìn chằm chằm quanh đó. Nói thật hấn chỉ muốn lấy cái chân cuốn nó lại cho rồi.

.....

Nguyên ngày hôm qua chơi vật vã, nó mệt rã rời, nên ngủ rất ngon. Mở mắt ra thấy hấn nằm bên cạnh rồi.

- Aaaaaa...

Hấn cảm rằm nó mà lười mở mắt.

- Gì vậy Mận, im cho tao ngủ coi.

- Cậu, sao cậu lại ngủ trên giường của em.

- Thì hôm qua đi chơi mệt rã rời, mày ko thể cho tao nằm ké cái giường êm ái được à. Có mày nằm ké giường tao thì có, theo luật tối hôm qua cái giường là của tao.

Nó ngó người ra mới nhớ lại luật chia giường. Trai đơn gái chiếc mà trong phòng có 1 cái giường, nên nó và hấn chơi oẳn tù tì, ai thắng ngủ giường, ai thua ngủ sofa. Đúng là tối hôm qua cái giường này của hấn thật.

Reng...reng...

Nó luống cuống bò qua nghe điện thoại.

- Em nghe chị

[...]

- Rồi rồi 15p nữa em xuống đây.

[...]

Nó quay qua réo to.

- Cậu ơi dậy dậy nào, chị Cẩm Tiên gọi xuống chuẩn bị đi Đà Lạt đó.

- Cho tao ngủ 10p đi, mày nằm ngủ gác ghê quá, tao ko ngủ được.

- Cậu, thật là...

.....

Cẩm Tiên và M.Hoàng đã ở trong xe, anh ngồi sau tay lái, còn Cẩm Tiên tô lại chút son. Anh có điều gì đó khó nói với Cẩm Tiên, anh cứ đắn đo.

- Cô đang có âm mưu gì.

- Âm mưu??? Anh nghĩ em có âm mưu gì

- Tôi ko biết chỉ là có chút linh cảm mà thôi.

- Anh nghĩ quá nhiều rồi, ông xã à.

M.Hoàng lại thấy sợ cái thái độ ngọt nhạt này của Cẩm Tiên. Đánh ghen đâu cần phải làm tổn thương kẻ thứ 3. Mà làm tổn thương người yêu thương kẻ thứ 3 mới gọi là đánh ghen của phụ nữ thông minh.

.....

Họ nhận phòng khách sạn cũng đã tối rồi. Cũng là nó và hấn 1 phòng, nó mệt rã rời nên chỉ muốn ngủ thôi, mặc dù nó đã ngủ trên xe rồi.

Cốc... cốc...

- Ai vậy.

- Mình đây.

- Ủa, sao cậu ở đây 1 mình vậy.

- M.Hoàng anh ấy mệt nên ngủ rồi, tớ lại muốn đi ra ngoài chơi nên rủ 2 người đây.

- Mận nó cũng ngủ rồi.
- Vậy à, tiếc quá, thôi tớ đi 1 mình.
- Để tớ đi với cậu.

Họ thuê 1 chiếc xe máy, chạy lòng vòng mọi nơi, đi chơi rồi đi ăn hàng. Cẩm Tiên cũng lần đầu mua đồ ngoài chợ thế này, khá là thú vị.

- Công nhận món này ngon quá ha Phúc.
- Um, tớ cũng lần đầu ăn đó. Cậu muốn ăn thêm gì ko?
- Mua thêm mấy xiên nướng nữa đi.
- Um.

Sau khi ăn xong mấy món ăn vặt tại chợ đêm, họ lại đi dạo vòng vòng.

- M.Phúc nè, cậu thấy Mận thế nào?
- Con cóc đó hả, suốt ngày làm tớ bức mình thôi, suốt ngày làm tớ lo lắng thôi, như hôm qua đó, lại ăn mất thế kia, ko biết ngoài đường nguy hiểm thế nào...

Cẩm Tiên cười

- Sao cậu cười chứ
- Cậu thích Mận???
- Thích nó??? Ko đâu, ai ngu mới thích nó.
- M.Phúc đừng tự dối lòng nữa. Qua thái độ và hành động, cũng như lời nói, tớ biết cậu thích Mận. Đừng làm tổn thương người yêu cậu, có lẽ lúc nào đó cậu sẽ hối hận đó.
- Vậy cậu có bao giờ hối hận ko?
- Vì sao phải hối hận chứ.
- Vì cậu đã bỏ qua tình yêu của mình dành cho cậu.
- Mình xin lỗi, nhưng mình yêu M.Hoàng, cho dù anh ấy thế nào đi nữa mình cũng yêu anh ấy.
- Cậu thật cố chấp.
- Vậy cậu ko nhận ra là Mận cũng cố chấp mà yêu cậu sao?
- Cậu... sao cậu lại biết điều đó.
- Là con gái với nhau, chỉ cần nhìn qua là thấy được thôi. Mận rất yêu cậu, nếu cậu ko yêu Mận thì hãy đẩy em ấy ra xa, để chàng trai khác yêu thương em ấy. Nếu yêu em ấy thì hãy giữ thật chắc vào. Giống như mình ấy.

.....

Cẩm Tiên về thấy M.Hoàng đã thức, anh đang ngồi nhấm nháp cafe.

- Anh dậy rồi à, anh ăn gì chưa, em có mua mấy món cho anh đây.
- Cô đi đâu về.
- Em đi ăn với M.Phúc, tại Mận nó ngủ nên ko đi.
- M.Phúc???? Cô vẫn có ý đồ với nó sao?
- Ko có, tại vì...
- Lăn lộn.

Cẩm Tiên để bịch đồ ăn lên bàn.

- Em biết anh chịu đi chơi với em là vì Mận. Cho dù anh đối xử với em thế nào em cũng chịu được, em ko làm gì có lỗi với anh hết, khi nào em ko chịu nổi nữa, em sẽ buồn anh ra, sẽ ko bao giờ để anh gặp lại em nữa.

Cô đi vào phòng tắm, ngược mắt lên trần để nước mắt ko rơi ra. Nãy giờ cô đã cố để mình mạnh mẽ rồi. M.Hoàng à, chỉ có em yêu anh thôi, anh đừng mơ cơ hội gì với con Mận nữa.

.....

TẠI CĂN PHÒNG KHÁC.

- Mận ơi, dậy đi, mày định nướng cho khét giường hả? Xem tao mua cho mày nhiều món lắm nè.

Vẫn ko thấy nó trả lời.

- Mận, mày điếc à.

Hắn lại kéo chăn nó ra. Người nó vã mồ hôi, thân thể run lên, trán nóng rực.

- Mận mày sao vậy hả?

- Em... em lạnh quá cậu à.

- Lạnh gì, người vã hết mồ hôi thế kia, bỏ chăn ra xem nào.

Hắn lại tù thuốc y tế, lấy kẹp nhiệt và thuốc hạ sốt cho nó.

Hắn bấm máy gọi cho Cẩm Tiên nhưng ko được, nghĩ vợ chồng họ đã ngủ nên ko làm phiền.

Hắn cho nó uống thuốc, rồi lau cho nó. Bộ đồ nó mặc trên người thấm đẫm mồ hôi, làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hướng Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Hắn gọi điện xuống quầy lễ tân, nhờ 1 bạn nữ lên giúp đỡ. Nhưng tối khuya rồi, lễ tân hay dọn phòng gì cũng về hết, nếu có thì họ cũng ko dám vào phòng.

Hắn cứ tiến rồi lại lui, đành liều thôi.

- Mận..Mận nè... tao tao phải thay đồ cho mày. Đồ mày ướt rồi, ko thay ko được. Mây... mày đừng nghĩ gì, vì tao... vì tao làm phước nên giúp mày đó nghe.

- Dạ.. cậu... mà em lạnh quá.

- Mây.. mày chờ tao tí.

Hắn qua lục đồ của nó, lấy cho nó bộ đồ, nhưng sao toàn là quần jean thế này, đồ bộ đâu vậy trời. Hắn đành lấy cái áo somi của hắn cho nó mang.

- Mận... Mận... tao, tao thay nha.

- Um...mmm

Hắn run run đưa tay tháo nút đầu tiên trên áo của nó, hắn phải cố nuốt nước bọt, rồi nút thứ 2. Khe ngực của nó lộ ra, hắn lại phải cố nuốt tiếp nước bọt mới có động lực mở tiếp nút thứ 3, rồi nút thứ 4...

Da nó ướt đẫm mồ hôi, má nó nóng ran đỏ ửng. Bây giờ đến phần khó khăn hơn là cởi...quần.

Hắn nắm chun quần của nó kéo kéo xuống, kéo xuống từ từ. Body của nó hiện ra, với bộ đồ trong màu nude.

Đây ko phải lần đầu tiên hắn thấy con gái mang bikini, nhưng trong tình thế này thật khó cho hắn quá, có những cái ko phải lúc mà "nó" vẫn dương cao biểu tình. Hắn phải cố lắm, gồng lắm mới lấy khăn lau cho nó được. Cái khăn trên tay của hắn cứ thế mà rà khắp thân thể của nó, hắn thì cứ phải nuốt

nước bọt đến khô sở. Cuối cùng hấn cũng mang đồ được cho nó.

Hấn cố đút cho nó miếng sữa, rồi giặt khăn ẩm mà lau cho nó, hơn 1h nó cũng hết sốt thật, hấn cũng yên tâm. Hấn nằm cạnh nó ngủ, sợ nó lại sốt.

.....

- Um...um...hfff

Hấn nghe tiếng rên cũng cố mở mắt ra xem, nó lại sốt lại. Hấn canh giờ vẫn chưa đến lúc cho nó uống thuốc, hấn lại giặt khăn lau. Hấn nhớ lại lúc hấn cũng bị sốt thế này, anh 2 hấn cho da tiếp da. Anh 2 hấn học y nên biết, mà lần nào cũng thế, hấn hạ sốt thật.

- Mặn... mảy... tao...

- Em. ummhh... lạnh quá..

- Tao... cái này là tao làm việc từ thiện để cứu mảy thôi nha.

- Lạnh... lạnh... quá cậu ơi.

Lại 1 lần nữa hấn phải gồng đê mà da tiếp da với nó. Hấn lại nuốt từng giọt nước bọt mà gỡ từng hột nút cho nó, đến cái khó là cái bra nó đang mặc. Tay hấn cứ đưa lại gần rồi tụt lại, nhưng hấn biết làm sao đây, tình thế bất buộc rồi. Chiếc bra cài trước được tháo nút, thì bộ ngực thiếu nữ của nó cũng được tự do.

Ánh mắt hấn ko thể rời khỏi cặp đảo hồng ửng đầy đặn đó. Hấn cảm thấy nhiệt độ thân thể hấn tăng vọt, khí thở bất ổn định, nhịp tim mất kiểm soát. Hấn lấy tay tự tát vào má hấn "Ko được mất kiểm soát, đang làm từ thiện cứu người". Hấn cũng nhanh chóng cời bỏ đồ của hấn, chỉ chừa lại chiếc quần nhỏ đang cố kiềm hãm cái vật động tình trong đó. Hấn leo lên giường nằm vào trong chăn ôm lấy nó, da thịt sát vào nhau, bộ ngực của nó nép sát vào người hấn. Nó thấy hơi ấm, nó cứ rúc sát vào.

- Ấm...ấm. quá cậu à.

Hấn thì sắp là bùng cháy rồi, có ai hiểu được nỗi khổ của hấn bây giờ chứ.

- Cậu... cậu ơi... có gì đó...

- Gì là gì hả, nằm im ngủ đi.

- Có gì đó... cứng... cứng... đụng vào người em.

- Kệ nó, mảy im lặng ngủ đi.

Nghe lời hấn, nó ôm hấn thật chặt mà ngủ trong yên bình.

.....

Tiếng điện thoại reo inh ỏi, hấn trường dậy, nhưng tay hấn, con Mận đang nằm trên đó. Hấn để nó xuống mà nghe điện thoại.

- Em nghe đây.

[...]

Thì bỗng nhiên tiếng con Mận réo lên.

Aaaaaa...aaaaaa..

Đầu dây bên kia lo lắng.

- À, ko có gì, ko có gì đâu, bọn em xuống đây, con Mận nó thấy con chuột á mà.

Hấn cúp máy phi nhanh qua chỗ con Mận, con Mận thấy nó chỉ mang 1 chiếc quần nhỏ, lại tiếp tục ré lên.

- aaaaaa...

- Nín, mảy nín cho tao.

- Cậu... cậu làm gì em

- Làm gì là làm gì, mảy ko nhớ hả Mận. Hôm qua mảy sốt, tao đã tốt bụng chăm sóc cho mảy, còn da tiếp da cho mảy khỏi nữa, chứ mảy tao đâu có thèm.

- Vậy hả cậu, tại em thấy trên phim mà như này là phải ré to lên đó, em cảm ơn cậu nha.

Mặt hấn màn đen u tối lại, chắc tức điên với con này. Mấy hoàn cảnh này mà nó làm giống trên phim, may là hấn chứ kẻ khác là nó bị ăn thịt rồi.

Hấn lấy cái khăn quần bên dưới lại, lại ngồi bên cạnh nó.

- Mận, nghe tao nói. Hoàn cảnh này mày ko được kể với ai nghe chưa. Đây là bí mật của tao với mày.

- Dạ.

- Còn nữa, khi nào mày gặp người yêu thương thật sự, thì mới có mấy cái cảnh này thôi nghe chưa.

- Dạ.

- Thay đồ, xuống ăn rồi đi chơi nữa.

- Dạ.

Nó đi vào buồng tắm, hấn mới nằm ngả lưng lên giường. Đêm qua thật là nguy hiểm quá, mà sao con này lâu lâu lại thấy nó có sức hút chết người thật.

.....

Sau đêm ở Đà Lạt, hấn nhìn thấy nó thì mặt cứ như quả gấc chín ấy, tay chân vụng về, miệng lắp bắp.

Nó thấy mặt hấn vậy, liền bỏ dở việc chạy qua sờ trán hấn, ân cần thăm hỏi.

- Cậu... cậu bị sốt hả, sao mặt đỏ thế kia, cậu lên giường cời đồ đi, em hạ sốt cho cậu.

Chỉ cần nghe tới 2 từ "cời đồ" là bao nhiêu hình ảnh đêm đó ùa về. Hấn kéo tay nó, đề nó lên giường, nhưng mặt nó vẫn ngo ngoe lắm, mắt nháy nháy ko biết gì. Hấn phải chạy vào phòng tắm, xả nước để dập đi cơn lửa đang bùng phát ấy." Chết tiệt, mình ko yêu nó, chỉ là bản năng đàn ông trời dặt thôi mà".

.....

Cầm Tiên ngồi bó gối nhìn ra ngoài cửa sổ. Ko biết bao giờ mới hết tình trạng ngóng chờ đây. Phải nỗ lực bao nhiêu nữa để khiến trái tim M.Hoàng động lòng đây. Cứ nghĩ đến câu nói của bạn diễn cô trước đó mà cô cứ thấy buồn cười "Trái tim đàn ông như củ hành tây, càng bóc càng khóc, nhưng rồi chợt nhận ra hành tây ko có tim".

Reng...reng...

- Ai đó.

[...]

- Có gì ko.

[...]

- Ở đâu tôi đến liền.

Người cô run lên, cô vội lấy chìa khóa xe chạy ngay xuống.

Cô đến khách sạn B, bạn diễn cũ của cô - Thảo Mai đang đứng đó.

- Chị, chị tới rồi. Chị lên đi phòng 1023 đó.

- Chị biết rồi.

Cô cùng Thảo Mai đi lên phòng khách sạn. Đứng trước cửa phòng, cô ko biết mình sẽ như thế nào khi thấy M.Hoàng ân ái cùng người đàn bà khác.

Thảo Mai gõ cửa.

Cốc.. cốc...

- Phục vụ phòng đây, đồ ăn quý khách gọi đã mang đến rồi.

Thảo Mai đẩy cửa để Cầm Tiên đi vào.

Trong phòng đèn mờ ảo, sau tấm rèm của chiếc giường, cô thấy có người nằm ở đó, cô đang cố giữ bình tĩnh. Nếu cô gặp con giáp 13 đó, cô sẽ đánh nó hay đánh M.Hoàng đây. Tay cô nắm lấy tấm rèm kéo ra, cô há hốc mồm ra, điều mà cô ko thể ngờ tới đó.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hướng Dương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

M.Hoàng lái xe về nhà, trong tâm trí anh lại nhớ đến lời của Mận. "Đừng đánh mất giá trị tình cảm của người yêu anh, nếu mất rồi muốn tìm lại cũng rất khó, mà có lúc hối hận thì còn khó hơn, vì lúc đó có 1 người hối và 1 người hận". Anh chưa bao giờ ghét Cẩm Tiên, chỉ là anh cố nín kéo 1 chút tình cảm với Mận. Những điều cô ấy làm cho anh, anh đã có lúc xiêu lòng, có lẽ người cố chấp nhất là anh.

Chuông điện thoại reo làm gián đoạn suy nghĩ của anh, đó là Cẩm Tiên.

- Cẩm Tiên, tôi...

- Cứu, cứu em...

Anh dừng xe kít lại, mặt đầy lo lắng.

- Cẩm Tiên có chuyện gì vậy.

- Khách... khách sạn B, phòng 1023, đường A...

Cẩm Tiên cúp máy, nghe qua điện thoại thì có tiếng la ré của ai đó. Ko suy nghĩ nữa mà anh phóng xe đi ngay.

....

Rầm... rầm...

- Con đi kia, mày ra đây cho tao.

Lão đạo diễn đề tiện chùi vết máu chảy gần trán, tức giận đập cửa phòng tắm

- Mày ra đây nhanh lên. Mày ko ra phải ko, để xem mày chịu được bao lâu.

Cánh cửa phòng bật mở, M.Hoàng cùng với 1 vài người của khách sạn xông vào. Nhìn thấy lão đạo diễn đề tiện chỉ quần 1 cái khăn cho thân dưới là M.Hoàng hiểu. M.Hoàng xông vào đánh đấm cho hắn đến ngất, đến nỗi người của khách sạn phải ngăn anh.

- Giao hắn cho cảnh sát, chờ tôi giải quyết hắn.

Nói rồi M.Hoàng tiến lại gần cánh cửa phòng tắm.

- Cẩm Tiên, là tôi M.Hoàng đi.

Cô mờ hồi vật vã, nước mắt ngấn dài, tay run run mới mở được cửa. Vừa gặp M.Hoàng cô ngã vào lòng anh.

- Cẩm Tiên, cô sao vậy, sao mờ hồi thế này.

- Em. em. bị hạ thuốc.. em em chịu hết nổi rồi.

- Hạ thuốc???

Nhìn cô vật vã như vậy anh cũng hiểu cô bị gì rồi.

Anh bế cô lên giường, mờ hồi thấm vào chiếc váy ngủ cô đang mặc, nó ôm sát vào người cô, lộ lên cặp nhũ hoa ko bị ràng buộc. Bởi lẽ khi nghe tin anh dẫn 1 cô gái vào khách sạn, cô đang trong bộ đồ ngủ. Vợ vội áo khoác mà chạy thôi, có kịp thay đồ gì đâu.

Cẩm Tiên quần quai trên giường, nhìn cô ko khác gì con nghiện bị thiếu thuốc.

Với cả body nóng bỏng như thế, những con quần quai gợi tình như thế, và 1 chút gì đó có động lòng với cô, thì anh ko thể "để yên" được nữa.

Anh tiến đến ôm eo cô, nhìn cô rồi đặt lên môi cô 1 nụ hôn đầu đời. Cô ôm lấy cổ anh đáp trả nhiệt tình, tay cô mở nhanh mở nhanh những hột nút trên áo sơ mi của anh. Tiếp đó mở nhanh mở nhanh dây thắt lưng và kéo khóa quần xuống, cho tay vào trong đó.

Anh bị kích thích, anh đè cô xuống, xé đi cái váy vướng víu đó. Anh hôn lên nhũ hoa căng mọng của cô, tay kia ko ngừng bóp nắn cái còn lại. Cô oằn người lên, trong cô bây giờ đang rất thèm muốn, lại thêm kích thích từ anh cô thật chỉ muốn đè anh ra ăn anh luôn cho rồi.

Tay anh lại đưa ra sau eo cô rê đến mông cô, kéo vút lun cái quần nhỏ con con. Anh lại tiếp tục bóp nắn mông cô, rồi nghịch nghịch nơi cô bé.

Cô bị kích thích quá độ, cô leo lên người anh, hôn anh, hôn rất nhiều. Tay cô cũng ko vừa, cũng kích thích quanh cơ thể anh, rồi đưa miệng kích thích ti của anh. Cô hôn xuống cơ bụng 6 múi của anh, tay cô lại kích thích dương v*t đang cương cứng của anh.

Anh lại lật cô nằm xuống, đưa dương v*t to lớn vào cô bé nhỏ nhỏ của cô. Đưa từ từ, mát xa lên xuống để cô bé "hả miệng" mà "tiếp nhận" dương v*t của anh.

- Umm..hhh... đau... từ từ.

Anh lại nhẹ nhàng đẩy vào.

- Aaaa... em đau.

Một tay anh vân vê đầu ti cô, đồng thời trấn an cô.

- Thả lỏng... thả lỏng cơ thể ra... sẽ ko đau đâu...

Mồ hôi anh vã ra như tắm, nhỏ lên mặt cô, nhỏ lên bầu ngực cô, kích thích.

- Um...um..hh... đúng rồi... như thế...

Anh tăng dần cường độ lên 1 chút.

- aaa...ummmm...em thích... thích... thế.

Tiếng rên của cô lại càng khiến anh kích thích hơn nữa, anh lại nhanh hơn nữa, tay cô bầu vào lưng anh đỡ rất.

Anh để cô ngồi dậy, 2 tay giữ thanh giường, cứ thế anh mặc nhiên ra vào.

- Ah...umm... nhanh... ahhh.. nhanh hơn... đi anh...em sắp...

Anh giữ tay vào hông cô, lắc nhanh cơ thể của mình. Rồi anh gằm lên như con thú, ngã lên người cô. Cô cảm thấy bao nhiêu tình túy của anh chảy trong cơ thể mình.

.....

Thức giấc sau 1 đêm vật vã, cô thấy cơ thể mình rã rời như muốn rớt từng bộ phận ra vậy. Điều đầu tiên sau khi mở mắt là mắt cô mở thật to, to hết cỡ rồi lấy tay bịt miệng lại. Bên cạnh cô là M.Hoàng, đêm qua cô và anh đã....

Cô thẹn, cô nhìn anh thêm 1 lúc, đây là lần đầu tiên cô nhìn anh thật gần như vậy. Và lúc như thế này anh sẽ ko gắt gỏng với cô, đẩy cô ra xa.

Cô dậy tìm quần áo để mang về, nhưng tìm được quần áo thì cô lại ko biết mang về thế nào đây. Nhưng nhìn đồng quần áo bị rách này cô lại nhớ anh đêm qua quá, anh mạnh mẽ, anh cuồng nhiệt, anh khiến cô say mê. Cô vội tìm áo khoác, xem hôm qua tên kia kéo ra ném đi đâu.

Áo khoác và quần nhỏ, có lẽ đây là thời trang mà chỉ cô dám mang ra ngoài, rồi tìm chìa khóa, rồi tìm điện thoại nữa. Cái tên đạo diễn biến thái dê tiện đó có cần phải thuê 1 cái phòng lớn như vậy ko chứ.

- Tìm thấy chưa?

- Mới có điện thoại à, còn chìa khóa xe nữa thôi.

Cô đứng hình vì giọng nói này, chủ nhân của giọng nói đã tỉnh rồi sao, cô quay qua cười cười.

- Anh à, anh tỉnh rồi sao. Anh ở lại em về trước.

Trán anh nhăn lại, mặt mày u tối, răng nghiến chặt. Tay anh chống lên.

- Cô định bỏ đi và ko chịu trách nhiệm đêm hôm qua sao?

- Ko, M.Hoàng à, anh nghe em, ko phải đâu, do lão đạo diễn ấy...
- Tôi ko nói lão đạo diễn, tôi nói tôi, cô xoi tôi xong rồi cô chùi mép mà đi hà.
- Anh... ý anh là sao.
- Cô ko chịu trách nhiệm việc mình làm đêm qua với tôi à.

Cô mừng rơi nước mắt.

- Em chịu... em sẽ chịu trách nhiệm cả đời với anh mà.

Anh mở mền lên ngoắc cô lại.

- Lại đây.

Cô ko ngần ngại mà chạy nhanh lại sà vào lòng anh. Anh ôm lấy cô hôn lên tóc cô. Còn cô thì khỏi nói, cảm giác lúc này rất khó tả.

.....

- Cậu ơi, có khi nào 2 người đó hôm nay lại ko về ko?
- Làm sao mà tao biết được.

Nó và hấn cùng chống cằm ngồi ngay bậc thềm trước nhà mà ngóng ra cửa.

- Kia, về rồi kia, cậu ơi.
- Tao thấy rồi.

Hấn và nó cùng đứng lên đón đôi vợ chồng trẻ về.

- Chị ơi, hôm qua chị ở đâu mà em gọi mãi ko đc vậy.
- À, chị... chị...
- Chị bị ốm hay sao mà mặt đỏ vậy. Chị chỉ cần nói cậu M.Hoàng lên...

Hấn nhanh tay bịt miệng nó lại.

- Haha... ốm cứ mua thuốc uống thôi nha.

Cầm Tiên nhìn M.Hoàng rồi lấy 2 tay che mặt mà chạy về phòng. M.Hoàng thái độ cũng khó hiểu rồi cũng về phòng. Chỉ có 2 kẻ tội nghiệp ko hiểu gì

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hướng Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Cầm Tiên lên giường ngủ, vẫn là thói quen cũ. Cô nằm vào 1 góc của chiếc giường, cô nín thở, sợ M.Hoàng lại gất gồng với cô.

- Sao lại nằm đó.

Cô ngồi dậy lấy mền gối bỏ đi. M.Hoàng lại nhăn nhó.

- Cô định đi đâu?
- Em... em ra sofa.
- Sao lại ra sofa?
- Em... sợ anh ko thoải mái.

- Lại đây.

M.Hoàng vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh anh. Cẩm Tiên lặng lẽ lại nằm bên cạnh, M.Hoàng ôm lấy cô.

- Em sợ tôi ăn thịt em hay sao mà em sợ vậy?

- ko.. ko phải, em sợ anh lại gắt gỏng với em.

- Ngốc.

Cô cũng rón rén đưa tay ôm lấy body anh, hít hà mùi hương trên người anh.

- Đi du lịch ko?

- Đi, đi, anh đi đâu em đi đó.

- Có lẽ chúng ta cũng nên có 1 thời gian riêng tư, em nói xem làm gì mà hôm đó em lại ở trong khách sạn.

Cô như cái lò xo, ngồi bật dậy, chạy ngay đi.

- Em đi đâu?

- Em đi xử lão đạo diễn.

Nhưng cô nhìn mặt anh cứ như sắp có giông tố, bão táp gì đâu.

- Giờ này mà em còn đi hả.

Cô lại trở về giường, trở về trong vòng tay anh.

- Hôm đó, em nghe điện thoại của 1 bạn diễn cũ, cô ấy nói rằng thấy anh đang cặp với 1 người phụ nữ khác vào khách sạn, cô ấy bảo em nhanh đến đó, cô ấy chờ. Ko kịp suy nghĩ gì, hay thay đồ, em vợ vội chia khóa xe chạy đến đó. Đến đó cô ấy mở cửa phòng cho em, em lúc đó giận lắm, nếu kéo tấm rèm đó ra mà gặp anh và cô gái khác thật em ko biết phải làm gì nữa. Em kéo rèm ra thì thấy lão đạo diễn ở đó, lão kéo em lại, lão đè em xuống và đổ nước gì đó vào miệng em. Em cố gắng quơ được cái gạt tàn gần đó, đánh vào đầu lão rồi em chạy vào phòng tắm. Lúc đó người em nóng ran khó chịu lắm, em đã gọi cho anh, may anh đến kịp.

- Em nghĩ tôi dễ dãi vậy ko.

- Em sợ lắm đó, sợ anh có người đàn bà khác bên ngoài.

- Ngốc, ngủ đi.

- Dạ.

Cô ôm lấy anh thật chặt, sợ là chỉ cần rời lỏng tay 1 chút anh sẽ bỏ cô đi.

.....

Trong căn phòng khách sạn cũ, lão đạo diễn và Thảo Mai đang ở đó.

- Xin mấy người tha cho tôi, tôi có làm gì đâu.

Cả 2 khóc lóc van xin, Cẩm Tiên bước vào.

- Tại sao 2 người lại muốn hại tôi hả.

- Chị Cẩm Tiên tha cho em, em biết lỗi rồi, tha cho em.

- Tha cho cô? Còn lão ăn đòn 1 lần chưa sợ à, còn có gan hạ thuốc tôi sao.

Cô ra lệnh cho vệ sĩ.

- Hạ thuốc họ cho tôi. Tôi cho mấy người thấy cảm giác bị hạ thuốc như thế nào. Và nhớ, ko cho họ lại gần nhau.

Cẩm Tiên ra khỏi phòng, vẫn còn nghe tiếng van xin phía sau vọng lại.

.....

- Anh chị đi chơi vui về nhé.

- Um, cảm ơn em. Chị sẽ mua quà cho em nhé

Cầm Tiên cầm tay Mận cười vui vẻ. Hấn và nó cùng tiễn vợ chồng M.Hoàng ra sân bay.

Cầm Tiên nắm tay M.Hoàng, anh cũng ko từ chối mà buông tay cô ra. Cầm Tiên quay lại nhìn Mận, may quá, thật may khi cô và Mận ko thành kẻ thù, và thật may khi cô ko phải dùng cách thứ 2 để hại Mận.

Nhìn bóng họ khuất xa M.Phúc cảm thấy thật nhẹ lòng. Để Cầm Tiên được vui vẻ hạnh phúc là điều mà hấn thấy mãn nguyện lắm. Còn nó này giờ cứ khóc suốt suốt.

- Mà làm gì vậy Mận.

- Cậu ko thấy là em đang khóc sao.

- Ai làm gì mà mà khóc?

- Tiễn anh chị ấy đi xa đó, em nhớ.

- Người ta đi chơi chứ có đi chết đâu mà mà khóc vậy hả? Định trù ẻo à, nín đi. Trà sữa ko?

- Dạ có.

Nó quệt nước mắt rồi lon ton đi theo hấn.

Rột.. rột...

- Ngon quá cậu à, nhớ hồi trước cậu M.Hoàng cũng hay mua trà sữa cho em lắm. Haizzz... rột.. rột..

- Thái độ gì vậy Mận?

- Em đang nhớ cậu M.Hoàng, cậu ấy tốt với em lắm, ko như cậu đâu, toàn bỏ em đi thôi.

- Rồi, rồi, sau này mỗi ngày đều mua trà sữa cho mà, chịu chưa.

- Dạ được.

- Mà đang uống vị gì đó Mận.

- Dâu á.

- Tao hút miếng.

Hấn hút miếng trà sữa trong cái ống hút của nó, mặt nhăn nhó.

- Ko ngon. Mà uống thử xem

- Ngon mà.

Nó ngậm vào nơi hấn vừa ngậm, còn hấn thì nhoen miệng cười.

- Cậu cho em uống của cậu xem nào.

- Ko cho.

- Ích kỷ.

- Mà đi chơi ko Mận, tao dẫn mà đi công viên trò chơi.

Mắt nó sáng rực lên

- Dạ đi.

.....

Reng... reng...

Hắn bấm tắt máy, nhưng điện thoại vẫn đổ chuông.

Reng... reng...

- Con nghe đây.

- Bảo bối à, con ngủ sao.

- Chứ làm gì mà ko ngủ chứ. Mẹ gọi con làm gì sớm vậy.

- Mẹ sắp về tới nhà, mẹ có quà bất ngờ cho con.

- Quà sao? Con ko cần quà đâu.

- Con ko cần cũng phải nhận đó con. Xiu gấp lại nha.

30p sau...

Chiếc xe đậu trong sân biệt thự, cô gái tóc nhuộm vàng nâu, áo 2 dây hở rốn, quần short ngắn sát hán, chân đi boot. Con Mận nó đang ngo ngoe ko biết ai đây?

- Anh Phúc đâu?

- Cậu chủ trên phòng.

- Phòng nào?

- Tầng 2, lên lầu rẽ trái, phòng thứ 2 bên phải.

Cô gái đi nhanh vào trong nhà, bà Đoàn Trang mới bước ra trong xe.

- Con chào bà chủ mới về.

- Um, sắp tới vất vả cho con rồi.

Bà Đoàn Trang vỗ vai nó rồi cũng vào trong nhà.

.....

- Phúc ơi, em tới rồi, em nhớ anh quá.

Cô xông thẳng vào phòng của Phúc, ngang nhiên nhảy lên trên người M.Phúc rồi cúi xuống ôm hắn.

- Lu..lucy... sao em tới được đây?

- Em đã đi theo mẹ của anh về đây. Có nhớ em ko? Muah....

Cô ko ngại mà hôn lên mặt hắn.

- Em leo xuống xem nào, kỳ cục quá.

- Ko, em ko thích.

Rồi con Mận bước vào.

- Cậu ơi, cậu...

Nó đứng hình khi thấy hành động đó. Hắn đẩy nhanh Lucy qua 1 bên.

- À, em xin lỗi.

Nó bỏ ra khỏi phòng, tìm nó đập dòn, hơi thở bất ổn. Cô ta là ai vậy, sao lại ôm cậu chủ của nó 1 cách thân thiết như thế.

.....

- Mẹ, sao mẹ lại dẫn Lucy về đây vậy.

- Mẹ có muốn đâu, con bé cứ bu theo. Mà con làm sao thì làm, chứ nó là con gái rượu của đối tác làm ăn của ba con đó. Đối tác quan trọng.

- Mẹ này... con....

Lucy đi xuống, vẫn phong cách thoáng đảng của con gái nước ngoài, váy thun dây dài, trề ngực, sẽ tà.

- Chào mọi người.

Cô xuống ngồi ngay ghé bên cạnh của M.Phúc. Níu tay anh, dựa vào vai anh.

Con Mận nó thấy hết, nó chỉ buồn chứ nó dám nói gì được. đâu. Như mọi khi nó sẽ đứng đó phục vụ cậu nó ăn cơm, nhưng nay nó đi thẳng xuống bếp, nó ra bệ cửa quen thuộc sau vườn ngồi. Hấn cũng như ngồi ko yên.

- Con xuống bếp lấy ít đồ.

Lucy vẫn bám chặt.

- Kêu người làm lấy được mà anh.

- Thôi ko cần phiền.

Hấn gỡ tay Lucy ra rồi xuống dưới tìm nó.

- Mày ngồi đây làm chi vậy.

- À cậu, cậu ko ăn cơm sao.

- Tao hỏi sao mày ngồi đây.

- Em chỉ ngồi thôi.

- Mày đừng để ý đến Lucy, cô ấy bằng tuổi mày, tao gặp hồi du học bên đó, cô ấy với tao chỉ là bạn.

- Em có nói gì đâu, cậu đi ăn cơm đi, em cũng phải đi ăn cơm đây.

Nó cười rồi đứng lên đi vào bếp, hấn muốn kéo tay nó lại, giải thích cho nó thật nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hương Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Cả tháng nay Lucy cứ bám lấy M.Phúc mọi lúc mọi nơi, chắc có lẽ ngoài việc đi đại tiện là cô ko thể theo được. M.Phúc thấy rất phiền nhưng ko thể đuổi cô về, nên suốt ngày cứ tránh đi ra ngoài thôi.

- Phúc ơi, anh dậy chưa?

Cô ngơ ngác khi thấy nó đang dọn dẹp phòng cho Phúc.

- Mày làm gì vậy? Anh Phúc đâu?

- Tôi đang dọn phòng, cậu chủ đi đâu tôi ko rõ.

- Mày là đây tớ mà vậy à, chủ đi đâu cũng ko biết, hứ...

Lucy bực dọc ngồi lên tấm drap mà nó đang trải giờ, kéo kiểu gì cũng ko được.

Lucy lấy điện thoại gọi nhiều lần nhưng ko ai bắt máy.

- Nay tí mày mang sữa tươi lên đổ vào phòng tắm cho tao, tao gọi họ mang tới dưới nhà rồi đó.

- Mang sữa tươi qua làm gì hả cô?

- Tắm chứ làm gì, đồ nhà quê.

Nói rồi cô bỏ đi, còn nó thì lại thấy bức mình.

Nó xuống nhà, người ta đã mang sữa tươi qua thật, 50 lít sữa đang nằm la liệt trong phòng khách. Giá cả của những thứ này cũng thật đắt đỏ, tắm thôi có cần xài vài chục triệu vậy ko chứ, đúng là người có tiền, tắm cũng phải phung phí quá.

Nó vác từng bình, từng bình vào phòng tắm cho Lucy. Đổ bình cuối vào phòng tắm, tay nó như muốn rút ra ngoài.

Lucy ko ngăn ngại mà lột sạch đồ trước mặt nó, nó là con gái mà cũng thấy ngại nữa, con gái nước ngoài thoáng quá.

- Mày mang mấy cái này đi giặt cho tao, phải giặt bằng tay đó, chứ giặt máy mà hông đồ tao thì mày có ở đợ 10 năm cũng ko đến nổi đâu, cái quần chip ko là cũng hơn tháng lương của mày đó.

- Tôi...

- Còn đứng đực ra đó, mau đi giặt đi.

Nó mang quần áo xuống nhà, mang đồ vào phòng tắm.

- Mặn, làm gì đó con.

- Con giặt đồ cho Lucy.

- Sao con phải giặt, công việc của con là chăm sóc cậu chủ thôi mà, đi vào để đó vú giặt cho.

- Thôi ko sao đâu vú, con làm được mà, ở nhà con cũng giặt đồ bằng tay hoài à.

.....

Bà Đoan Trang đi trên lầu xuống, cười vui vẻ. Lucy thả tay M.Phúc mà chạy lại níu tay của bà Đoan Trang.

- Cô ơi, cô xuống rồi sao, hôm nay nhiều món ngon lắm nè cô.

- Ời, con ăn đi chứ chờ cô làm gì.

Bà Đoan Trang ngồi vào ghế, Lucy cũng ngay lập tức lại níu vào M.Phúc. Hấn tỏ ra rất bức bối, nhưng ko dám to tiếng với Lucy.

- Nào, bỏ anh ra, ăn đi em.

- Dạ.

Lucy gấp nhiều món bỏ vào chén cho M.Phúc, rồi cô ăn món soup của mình.

- Um.. sao mà mặn quá vậy nè. Mang xuống làm lại cho tôi.

Cô đưa chén soup cho nó, rồi vô tình lỡ tay chén soup rơi xuống nền, nước nóng văng lên chân của nó. M.Phúc ngay lập tức bế nó vào phòng tắm, xả nước vào chân nó.

- Nóng ko, sao bắt cần vậy chứ.

- Ko sao đâu cậu, nó cũng nguội mà.

- Khùng, chân có sẹo sao mày mang vấy được.

Lucy thấy hành động đó, tức giận vô cùng. Thì ra anh trốn tránh cô là vì con nhỏ đó, để xem, cô sẽ đối xử với nó thế nào, rõ ghét mà.

.....

Thấy nó đang đứng phoi đồ, Lucy lại kiếm chuyện.

- Vô mang mấy bình sữa lên phòng tắm cho tao.

- Tôi đang bận, cô chờ chút, hoặc tôi nhờ chú 4 mang lên cho cô.

- Trừ anh Phúc ra thì tao ko muốn tên đàn ông nào khác vào phòng tao.

- Vậy cô chờ tôi 1 chút, tôi sắp phoi xong rồi..

Lucy giặt mấy cái đồ xuống.

- Đồ tao mà mày giặt vậy đây hả, dơ quá đi, giặt lại cho tao.

Lucy thả đồ xuống nền cỏ, giẫm giẫm lên nó rồi bỏ đi.

Nó thở dài, giặt mãi mới xong đồng đồ này, toàn là đồ của cô ta thôi, giờ lại phải giặt lại rồi.

Nó lại vác từng thùng sữa lên phòng cho Lucy, cô ta ngồi đó mà soi gương.

- Mày biết ko, anh Phúc ấy mà, anh ấy thương tao lắm. Lúc tao bị ốm nặng, anh ấy đã hiến tủy cho tao, anh ấy còn ở lại rất lâu để chăm sóc tao. Tao ấy mà, cuộc đời này tao phải làm cô dâu của anh ấy. Mày nhìn tao xem, tao và anh ấy thật xứng đôi.

Nó ko nói gì, chỉ im lặng và lắng nghe mà thôi, thì ra cậu nó về trễ là bạn ở bên cô ta.

- Thôi mày mang mấy thùng còn lại xuống đi, hôm nay tao ko muốn tắm sữa nữa.

- Nhưng..

Lucy rút cho trôi hết số sữa mà nó vừa đổ vào. Ngồi trên thành buồn tắm mặt con con.

- Nhưng gì?? Tao thích vậy đó.

Nó lại phải còng lưng vác những thùng sữa khác xuống.

.....

Nó lại ngồi nơi góc cũ quen thuộc, ngó ra bầu trời đêm. Bầu trời hôm nay sao lại ko có ngôi sao nào vậy nhỉ. Nhớ nhà quá...

- Mận, mày làm gì ngồi đây vậy.

- Cậu về rồi à, em chỉ ngồi thôi. Cậu lên phòng đi, cô Lucy đang chờ cậu đó.

- Cô ta.. ở phòng tao sao, sao mày lại cho cô ta vào đó.

Hắn lại ngồi bên cạnh nó.

- Em được quyền ko cho sao.

- Ủ ha. Vất vả cho mày rồi.

Nó trầm ngâm 1 lúc rồi nói rất nhỏ.

- Cậu.. em biết lý do vì sao cậu về trễ rồi.

- Thì tao đi trốn mà.

- Ko. Ý em nói là cậu nói 3 năm cậu về, mà những 4 năm cậu mới về. Em đã nghe Lucy nói.

- Mày giận tao sao.

- Ko, vì sao em giận cậu chứ.

- Thì tao cứu người mà, mà tin tao hay tin Lucy?

- Em tin cậu.

- Nhớ đó, dù bất cứ chuyện gì phải tin tao nhé.

- Nhưng vì sao em phải tin cậu chứ.

- Vì... vì... tao là chủ của mày. Trà sữa ko?

- Dạ có.

- Đi.

Nói rồi hắn kéo tay nó đi vòng ra phía sau vườn.

- O, sao đi lối này hả cậu.
- Chui lỗ chó.
- Nhưng em đâu phải chó.
- Thế mày định đi công khai cho Lucy lại gào lên à.
- À, chui lỗ chó, cậu là chó, em cũng là chó.
- Tao giết mày giờ.

Phía sau vườn, có chỗ bờ tường thấp, hấn đẩy nó lên, nó leo lên tường ngồi chờ. Hấn leo lên sau, hấn nhảy ra ngoài trước.

- Nhảy xuống tao đỡ.

Nó hét lên.

- Oa, cậu ơi em chưa muốn chết, em còn trẻ lắm, cao thể này sao cậu xúi bậy thế.
- Suyt, nín coi, mày ko nhảy ngồi đó cho muỗi chích, tao đi trà sữa 1 mình.
- Cậu, cậu ơi, nhảy, để em nhảy.

Nó nhảy xuống lọt vào vòng tay hấn, 2 mắt chạm nhau, cơ thể cũng chạm nhau, hấn lại nhớ chuyện đêm đó. Mặt đỏ bừng mà buông hấn ra.

- Cậu cậu, giờ mình đi bằng gì hả cậu.
- Đi ra ngoài đường kia rồi gọi taxi.
- Dạ.

Hấn nắm tay nó đi trong đêm, khu biệt thự của hấn bây giờ làm gì có người. Cậu nó đi đâu, nó theo đó, đó là điều hạnh phúc nhất đời nó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hướng Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Cốc... cốc...

5p rồi mà nó ko nghe tiếng trả lời, ko lẽ ko có ai trong phòng.

Cốc... cốc...

- Cô ơi, cô dậy chưa, cô có trong đó ko cô.

Vẫn ko nghe tiếng trả lời, nó thử đẩy cửa xem sao. Cửa ko khóa, là có người trong đó. Nó tiến vào, lại gần giường, Lucy tím tái, nó hoảng sợ.

- Cô ơi, cô sao vậy cô ơi... cứu.. cứu với..
- Gì vậy Mận, có chuyện gì mày hét to thế.
- Cô Lucy... cô Lucy...

Hấn lại xem tình hình Lucy. Rồi hấn ẵm Lucy lên đưa ra xe, nó cũng đi theo.

.....

Nó ngồi ngoài cửa chờ lâu quá, gần cả tiếng rồi, ko biết cô ấy có sao ko nữa. Hấn đi ra, tay có miếng dán.

- Cậu, cậu bị sao mà người ta dán cậu thế này hả cậu ơi..

- Tao ko sao, tao truyền máu cho Lucy ấy mà, mày đừng lo.
- Cậu, cậu ngồi đây nghỉ đi cậu.
- Mày ở lại chăm Lucy, tao về, có gì mày gọi tao. Nữ với nữ dễ hơn.
- Dạ, cậu gọi xe về đi, chứ cậu lái xe em ko yên tâm đâu.

Hắn đề tay lên má nó véo véo.

- Biết rồi.

.....

Hơn 2h sau Lucy cũng tỉnh lại, mặt đã bớt nhợt nhạt hơn. Cô ấy ngủ thì ko sao, chứ mở mắt ra là lại giọng điệu chua ngoa lắm.

- Ai cho mày ở đây, cút đi, gọi anh Phúc cho tao.
- Cô nghỉ ngơi đi, cậu ấy về tí lại lên mà.
- Cô có cần uống nước ko, tôi mang cho cô nha.
- Cút đi, tao ko cần, gọi anh Phúc cho tao.

Nó sợ quá chạy ra ngoài gọi hắn đến.

Vừa nhìn thấy M.Phúc, Lucy đã khóc lóc nhõng nhẽo. M.Phúc phải ôm cô ấy vỗ về

- Anh oi em mệt quá, em ốm mất rồi, anh ôm em đi.
- Đây, anh đây, Lucy ngoan nha. Anh có mang cháo cho em nè.
- Anh dứt em mới chịu ăn cơ.
- Rồi rồi, anh dứt.

Hắn dịu dàng chăm sóc Lucy, giống như lúc hắn chăm nó bị ốm vậy. Lòng nó nhói lên 1 chút ganh tỵ, nó cảm thấy mình ích kỷ quá khi ghen tỵ với người ốm.

.....

Hơn 10 ngày Lucy cũng khỏe lại, mọi việc lại đầu vào đó.

- Mận, mày làm gì đó.
- Tôi làm nước cam cho cậu chủ, cô uống ko, tôi làm cho cô luôn.
- Tao ko cần, mày đưa đây tao mang lên.
- Ko cần đâu cô, tôi mang được rồi.
- Đưa tao.

Cuộc giằng co giãn ra, ly để, mảnh vỡ văng tung tóe.

- Có chuyện gì vậy.
- Anh oi, em làm cam mang lên cho anh mà va trúng con Mận đổ hết rồi.
- Rồi ngoan đi lên nghỉ đi, còn chưa khỏe mà.

Lucy lại giả vờ mệt mỏi, ốm yếu để bám vào M.Phúc. M.Phúc cứ thế đi lên ko nói gì đến nó. Nó cứ nhìn theo thôi, nó cũng ko muốn tranh cãi với người ốm. Tay đụng vào mảnh ly vỡ chảy máu, nhưng ko đau bằng sự thờ ơ của ai đó.

.....

- Nào Mận, con cũng lại đây đi.

Bà Đoàn Trang gọi nó lại ngồi bên cạnh bà. Còn Lucy thì vẫn cứ như sam, dán chặt vào thân chủ.

- Mận là người của M.Phúc phải ko?
- Người hầu chứ cô, con mới là người của anh Phúc.
- À, người hầu. Sau này M.Phúc sang nước ngoài thì Mận cũng phải theo nhì.

Nó ngẩn ngai.

- Dạ, con... con...
- Vậy qua nước ngoài sống thì phải cần học tiếng anh nhì.

M.Phúc chen vào.

- Mẹ yên tâm, con sẽ dạy tiếng anh cho nó.
- Con dạy Mận thì Lucy đi chơi với ai nào.
- Thì Lucy cứ việc về nước thôi mẹ à.

Lucy nhú mồm nũng nịu.

- Ko, em ko về, em phải ở đây, phải làm cô dâu của anh cơ.
- Lucy, ko được bướng bỉnh, ko sợ ba mẹ em lo à.
- ko, em xin ba mẹ rồi.

Bà Đoàn Trang can ngăn.

- Thôi được rồi, Lucy muốn ở bao lâu cũng được mà. Vậy mẹ sẽ thuê người đến dạy tiếng anh cho Mận.
- Dạ, bà bảo sao con nghe vậy.

.....

Ngày hè đúng là nóng nực oi ả thật, nó ra chỗ cây gần hồ bơi, tự thưởng cho mình ly nước ép mát lạnh ngon lành.

Hình ảnh ko vừa ý lại đập vào mắt nó. Lucy mặc bikini cực kỳ kêu gọi, kéo tay M.Phúc ra đó. Nó thấy cậu chủ nó ko bơi cùng, chỉ ngồi trên ghế thôi. Nó thấy Lucy nhảy xuống hồ bơi, nó mới lại ngồi cạnh M.Phúc. Nó ko thích Lucy cứ độc chiếm cậu chủ nó như thế. Khi nào cậu chủ nó công khai yêu ai thì nó mới tránh ra. Tuy nó nói nọ đây cậu nó ra khỏi tầm rồi, nhưng nó ghét cảm giác này quá. Nó cũng muốn chọc tức Lucy.

- Mận, mày làm gì đây.
- Em ngồi bên gốc cây kia, thấy cậu nên em qua đây. Trời nóng ghé cậu ha.
- Um. Nóng lắm, đưa tao uống miếng nước.
- Để em làm cái khác nha, cái này em uống lỡ giờ rồi.
- Ko cần đâu, phiền lắm.

Hắn hút 1 hơi hơn 1/2 ly, mặt nhăn nhó.

- Mận, sao khẩu vị mày tệ quá vậy, dở ẹc hờ.
- Ngon mà.
- Tao đùa mày thôi.

Lucy bơi dưới nước, thấy cảnh đó liền đi lên bờ. Cô đứng ngay cạnh của hồ bơi.

- Mận, lại tao nhờ chút, cột lại dây áo dùm tao, nó tuột rồi.

Bất đắc dĩ nó lại cột dây áo cho Lucy. Nhưng sau lưng nó đâu biết Lucy đang cười nhếch mép.

- Aaa... em bị chuột rút... đau quá... aaaa.

Lucy ngã xuống nước, kéo nó ngã theo. Xuống dưới nước cô đẩy nó ra xa khỏi cô, cô cố vùng vẫy và nó cũng thế.

- Cứu... cứu...

M.Phúc chạy lại nhảy xuống kéo Lucy lên, nhưng Lucy vẫn cố bám vào M.phúc kéo dài thời gian. Bất ngờ ở đâu xuất hiện 1 thanh niên cũng nhảy xuống cứu Mận.

Đưa được nó lên bờ, cậu thanh niên vỗ lưng cho nó ọc nước ra. Nó ho sặc sụa.

- Này, cô ko sao chứ, cô... Mận, Mận tỉnh dậy.

- Anh... anh là...

- Là anh, anh Khánh đây, anh gần nhà em đó.

- Anh.. Khánh. Sao anh... sao anh ở đây.

Đúng lúc đó bà Đoan Trang và mọi người chạy ra.

- Nè, mấy đứa có sao ko.

Lucy tui thân.

- Con bị chuột rút, đau lắm, còn bị ngã xuống nước nữa.

- Lucy ngoan, ko sao rồi mà.

- Mận, con có sao ko?.

Nó lắc đầu, thờ dõc. Bà Đoan Trang mới bắt đầu giới thiệu cậu thanh niên kia.

- Đây là Khánh, gia sư của Mận, sẽ dạy Mận thời gian này. Và cảm ơn cậu đã cứu nó kịp lúc.

Khánh ko quan tâm đến lời cảm ơn của bà Đoan Trang mà chỉ quan tâm tới nó.

- Em khỏe chưa, còn sợ ko?

- Được rồi, em ổn.

- Biết là sợ nước rồi mà sao cứ lại gần chỗ có nước vậy hả.

- Được rồi, em ổn.

Nó đứng lên đi về phòng. M.Phúc chỉ nhìn theo, hần thấy mình thật là vô dụng. Lúc đó hần chỉ muốn thật nhanh đưa Lucy lên bờ rồi cứu Mận, vì Lucy bơi rất giỏi, ko ngờ.

.....

Hần cứ đứng trước cửa phòng nó, đi tới đi lui, lúc này cũng đã khuya lắm rồi. Nhưng sự việc đó làm hần ko tài nào chợp mắt được, hần lo cho nó.

- Mận... mận... mày ngủ chưa.

Nó ko nghe nó hồi đáp.

- Mận, tao xin lỗi. Lúc đó tao định..

Hần nghe thấy tiếng la hét của nó trong phòng.

- Ko, cứu... cứu tôi.. tôi ko biết bơi..

Hần không ngần ngại mà xông vào, nó vã mồ hôi, nó đang gặp ác mộng.

- Mận, tỉnh lại... là tao... là tao đây.

Nó mở mắt, nó ôm chặt lấy hần, nó thờ như chưa bao giờ được thờ. Hần cảm nhận được cơ thể nó run lên.

- Ko sao, ko sao, có tao đây có tao đây.

Hắn vỗ về trấn an nó. Rồi nó cũng buông hẳn ra, chui vào chăn ngủ.

- Mận à... tao...

- Cậu về đi, em buồn ngủ quá.

- Mày giận tao sao.

- Ko đâu, em nào dám giận cậu, tại em mệt.

Hắn đi ra. Nó nghe tiếng đóng cửa, nó mới gỡ chăn, mắt nhìn lên trần. Nó biết Lucy là nhân vật quan trọng, nhưng giây phút sinh tử đó, cậu nó lại ko chọn bảo vệ nó, nó cảm thấy ghen tỵ với Lucy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hương Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Nó và Khánh học trong phòng nó, nên không gian cũng khá yên tĩnh.

- Em khỏe chưa? Có thể học ko?

- Cảm ơn anh, em khỏe rồi, em học được.

- Anh nghe mẹ em nói em đi làm trên thành phố, ko ngờ gặp được em ở đây. Đúng là mình có duyên quá ha.

- Đúng á anh, nhớ hồi đó hay đi chăn trâu, đi câu cá, bắt ốc cùng nhau, vui ha. Mà anh đậu đại học rồi hả, sao làm gia sư đây?

- Ủ, anh đậu rồi, anh học trên này, nên cũng đi làm thêm.

- Vậy thích quá ha, mình lại gặp nhau thường xuyên như trước, tha hồ nói chuyện.

- Ủ, thôi mình bắt đầu học nha.

Bên ngoài có người cứ lén la lén lút, hóng tai vào cửa như tên trộm.

Lâu lâu "tên trộm" ấy cứ đi vào, hết mang đồ này lại mang đồ nọ. Thời gian có 2h mà hắn vào cũng hơn 10 lần.

Học xong nó tiến Khánh ra tận ngoài cổng, còn nói chuyện ngoài đó nữa.

- Mày làm gì mà nói chuyện với tên đó lâu thế, nhiều chuyện.

- À, bạn cùng quê lại gần nhà em. Hồi trước em và anh ấy thân lắm, từ hồi lên đây giờ mới gặp lại đó.

- Đồ hám trai, thấy mặt là tơm tớp.

- Ờ...

Hắn giật dỗi bỏ lên phòng, làm con bé cứ ngẩn ra, ko hiểu cậu nó bị làm sao nữa.

.....

Hôm nay cũng như mọi hôm khác Khánh lại xuất hiện ở phòng nó, 2 thầy trò chuẩn bị học thì cánh cửa phòng bung ra. Hắn đi đầu, bên cạnh lúc nào cũng có Lucy và thêm 2 người nữa mặc đồ bảo hộ.

- Ủa, gì vậy cậu, em đang học mà.

Hắn cho tay vào túi quần, rồi dựa vào cánh cửa.

- Nhà này mấy nay xuất hiện nhiều côn trùng quá, rồi muỗi, rồi chuột nên tao phải kêu họ qua xịt côn trùng, tao sợ lây bệnh lắm.

Nó ngó quanh 1 lượt.

- Làm gì có con nào đâu cậu, em có thấy con gì đâu.

Hắn tức tối rồi bỏ đi.

- Tao nói có là có, xuống dưới nhà dưới mà học.

Nó thì ngu lắm, cậu nó nói gì nó cũng nghe theo hết. Nó ôm sách vở xuống dưới phòng khách ngồi.

Nó kê 1 cái bàn ngay phòng khách, còn hắn thì ngồi thỉnh linh ngay ghế sofa. Lucy lâu lâu ồm ờ đút cho hắn vài miếng trái cây rồi cười khúc khích, thật là nó ko thể học nổi. Nó liếc mắt qua đó, còn hắn như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

- Thôi hôm nay chúng ta nghỉ nha, mai lại học.

- Dạ, để em tiễn anh.

- Um

Hắn thấy nó đi ra với Khánh thì trong lòng ko yên chút nào hết, cứ nhóm người mãi thôi. Lucy thì thấy khó chịu lắm, mặt nhăn nhó lại bao nhiêu.

- Anh, sao anh quan tâm con nhỏ đó hoài vậy, kệ nó đi, bộ anh thích nó hả.

- Đâu, đâu có, tại nó là người hầu nên sợ bị họ dụ á mà. Ăn đi, ăn đi.

Nói rồi mắt hắn vẫn dán ra ngoài cửa, còn tay thì đút cho Lucy bao nhiêu loại trái cây.

.....

Nó mang 1 váy hoa hướng dương vàng nhẹ, tóc buộc hững hờ, môi còn đánh chút son nữa, tung tăng cầm túi xách chạy xuống nhà, Miệng hát líu lo.

Ngay lúc đó hắn và Lucy đi từ ngoài vào.

- Mày đi đâu đó Mận.

- Em đi chơi với anh Khánh cậu à.

- Ai cho mày đi.

- Em xin bà chủ rồi.

- Mày là người hầu của ai.

- Của cậu.

- Mày xin tao chưa.

- Cậu xem máy cậu đi, em nhắn cho bao nhiêu tin nhắn kia, cậu "bạn" đâu có xem được.

- Em đi đây.

- Mày...

Nhưng cái người tức đỏ mặt lại là Lucy, thái độ quan tâm con Mận của hắn quá rành rành như vậy.

....

Khánh chờ nó trên xe máy cũ kỹ, nó mang váy ngồi sau ôm eo Khánh.

- Anh Khánh như này mình giống hồi xưa quá ha, anh hay chở em trên xe đạp, vui thật.

- Em thích ko, tối nào anh cũng chở em đi chơi.

- Ui, vài bữa thì được chứ ko dám đi thường xuyên đâu. Nãy đi ra là cậu chủ em đã nhắn nhó rồi.

- Cậu chủ em khó tính lắm hả?

- Ko khó, cực kỳ cực kỳ khó, còn xấu tính nữa nữa.
- Vậy à.
- Um, mà kệ đi. Anh lên đây rồi anh ở đâu.
- Anh thuê ở trọ gần trường, khi nào qua chỗ anh chơi.
- Sẽ qua nếu đi được. Ghé kia đi anh, quán này em hay uống.
- Ngon lắm hả.
- Um, cậu chủ hay chờ em qua đây.
- Cậu chủ em thường chờ em đi uống trà sữa sao?
- Tùy tâm trạng cậu ấy thôi.

.....

Có kẻ ở nhà cứ bức bối, đá cái này, vứt cái kia, điện thoại thì cứ ngóng ra xem giờ. Đã 9h kém rồi mà vẫn chưa về, đồ con gái hư, đi chơi gì mà tối mù tối mịt vẫn chưa xuất hiện. Liệu rồi nó có cho tên đó uống chung trà sữa ko, uống chung với tên đó dơ chết được.

- Mận... mày ở đâu đấy, mày về chưa?

[...]

- Hà, mày biết mấy giờ rồi ko?

[...]

- Sớm gì mà sớm, mày về đi, tao ốm rồi. Mày về trễ tao chết mày đền mạng cho tao.

Cậu chủ ngang nhiên cúp cái rụp, cậu đưa ra 1 lý do chính đáng gọi nó về.

Bây giờ phải làm sao cho ốm thật, hần cũng chịu khó chui vào chăn trùm cho kín, cho mồ hôi đổ ra thật nhiều mới được.

.....

Nó hót hơ hót hời xông vào phòng hần, ko quên mang kẹp nhiệt và thuốc hạ sốt.

- Cậu ơi, cậu ơi em về rồi, cậu đừng chết cậu ơi.

Nó dỡ chăn ra thấy hần mồ hôi ướt trán lại ướt áo nữa.

- Cậu ơi sao mồ hôi thế này hả, sao ko bảo chị Lucy chăm cậu hả.

- Mày hay quá mà, mày là người hầu của tao hay Lucy hả.

- Là em, nhưng cậu suốt ngày yêu thương chị Lucy còn gì.

- Mày ghen à.

- Em thèm.

- Này.. mày... mày làm gì vậy Mận.

- Em hạ sốt cho cậu, nào, mau mau cởi áo ra nào.

- Thôi, ko cần, ko cần, chưa tới lúc phải cởi, cứ mang thế vào đây hạ sốt cho tao được rồi.

- Dạ.

Nói rồi nó chui vào chăn ôm lấy hần, hần cũng ôm nó, hít hà mùi thơm tóc nó. May quá, trên người nó ko có mùi đàn ông lạ.

Chương 28

Khánh vui vẻ xách theo bịch cóc ối, xoài, món ăn hàng mà nàng nào cũng khoái. Anh đến là thấy Mận ngồi dưới phòng khách rồi.

- Chào em.
- Chào anh mới tới.
- Anh mang quà cho em nè.
- Oa, cảm ơn anh. Anh ngồi đây chờ em đi lấy muối ớt.
- Um.

1 lúc sau nó mang ra, nó chấm miếng xoài cho vào miệng, chua lè nhưng nó thích lắm. Ngày xưa toàn đi hái trộm xoài mới có ăn.

- Hôm nay tên ấy ko có nhà hả?
- Ài? Cậu chủ hả? Đi chơi với gái rồi.
- May quá.
- May gì cơ.
- À, ko có gì đâu.
- Ăn nhanh rồi học nha.

Nó viết bài, còn Khánh chăm chăm nhìn nó. Nó như miếng xoài non vậy, chua nhưng làm người ta thêm thưởng.

- Mà anh Khánh ơi, sao bữa ngoài hồ bơi anh nhận ra em vậy, đã bao nhiêu năm rồi.
- Có bao nhiêu năm đi nữa, anh cũng nhận ra, vì...
- Vì sao hả anh.
- À, ko có gì, em viết xong chưa.
- Đây, anh xem đi.
- Um, đẹp đó.
- Tối anh mời em đi trà sữa nữa nhé. Anh mới biết quán này ngon lắm á.

Mắt nó sáng rực.

- Đi ạ.
- Vậy tối anh đón nha.
- Dạ anh.

.....

Nó ngồi ngay bậc thềm ngoài cửa chờ điện thoại của Khánh, Lucy từ ngoài vào bĩu môi.

- Mày chờ thầy của mày à.
- Kệ tôi.

Lucy hứ lên rồi cười khinh bỉ.

- Loại như mày mới xứng với loại như hắn, còn tao mới xứng với anh Phúc, biết chưa đồ giẻ rách.

Nó tức tối đứng phất dậy.

- Dù rồi đó, cô miệt thị người khác như vậy vui lắm sao.

- Vui chứ sao ko, mấy thứ bá dơ như mày mà đòi dụ dỗ anh Phúc à. Đừng có mơ.

- Tôi ko dụ dỗ cậu chủ, cô đừng nói thế.

- Ko, ko mà sao anh Phúc cứ quan tâm mày, đồ hồ ly tinh, giờ để xem anh Phúc bênh mày hay bênh tao.

Nói rồi Lucy tự xé áo rách buồm, cào da chảy máu, rồi xù tóc lên. Nó hoảng quá ngăn cản Lucy.

- Nè, cô làm gì vậy, đừng làm vậy mà...

Đúng lúc đó M.phúc đi xuống, Lucy hét lên.

- Đừng vậy mà Mận, tao xin lỗi, tao ko lại gần anh Phúc nữa đâu... tha cho tao...

M.Phúc nhăn mặt kéo tay Mận ra.

- Mày làm cái gì vậy Mận, sao lại làm thế này với Lucy.

- Ko.. em ko có... em..

Lucy ra về đau đớn, oan uổng lắm.

- Vì em hay lại gần anh mà nó làm thế này với em, em xin lỗi, do em yêu anh nhiều quá.

- Lucy ngoan, nín nào anh thương.

Nó tức lắm vì bị đồ oan như thế.

- Em..

- Mày nín đi.

M.Phúc mắng nó rồi đưa Lucy về phòng, còn Lucy cứ cười đắc ý.

Nó nhìn theo, nó bỏ ra ngoài. Bây giờ nó giận cậu nó lắm, vậy mà bảo là tin cậu, vậy mà cậu ko tin nó.

.....

Nó nhìn qua gương ngó ra phố xá nhộn nhịp bên ngoài, trong lòng nó trống rỗng, món trà sữa ưa thích cũng bị thất sủng.

- Mận... mận... em sao vậy, quán này trà sữa ko ngon sao?

- À, ko, ngon lắm anh.

- Em đang nghĩ gì vậy chứ.

- Ngó đường phố chút thôi.

Bắt gặp Khánh nắm tay Mận, nhìn nó chăm chăm, miệng khẽ cười.

- Mận, nếu giờ có người đòi lời hứa năm xưa em có thực hiện ko?

- Lời hứa? Lời hứa nào vậy anh?

- Em ko nhớ sao. Năm 10 tuổi em hứa sau này sẽ gả cho anh. Lời hứa đó còn hiệu lực ko?

- À, lời hứa lúc bé. Nhưng cưới nhau phải yêu nhau mới cưới chứ.

- Anh yêu em, anh luôn chờ em.

- Nhưng em ko yêu anh, nếu chúng ta ko gặp lại anh có nói những lời này ko?

- Chẳng phải là chúng ta đã gặp lại rồi sao, đó là có duyên còn gì.

- Em... em...em hơi mệt. Mình về sớm đi.

.....

Lucy thấy hành động trước đó được M.Phúc bảo vệ nên được đà lấn thế.

Thấy nó đang cầm dao cắt rau củ làm bếp, Lucy lại tiếp tục kế hoạch mới.

Lucy đứng khoanh tay gần chỗ nó cười đắc ý.

- Lần trước mày đã thấy chưa, anh Phúc bênh tao thôi, mày ko là gì hết, chỉ là con hầu thôi.

Nó ko thèm chấp, cũng ko thèm nói lại.

- Mày biết mày thua rồi sao, con giẻ rách.

Nó vẫn im lặng. Lucy đẩy nó ngã sòng soài trên nền, đồ ăn rơi vãi.

- Con kia, mày khinh tao à, sao mày ko thêm trả lời.

Nó đứng lên phui quần áo.

- Cô quá đáng lắm rồi đó.

Lucy trừng mắt với nó, tức giận cao trào. Cô cầm lấy con dao, rạch vào tay mình.

- Để rồi xem, tao quá đáng thế nào...

Mận thấy thế giành lấy con dao trên tay cô. Cô bắt đầu la hét.

- Cứu... cứu tôi với..

Mọi người trong nhà chạy xuống. Khánh mới tới cũng chạy xuống.

M.Phúc đỡ lấy Lucy.

- Lucy.. em sao vậy, sao bị thương thế này...

- Con Mận, em.. em xin lỗi nó vì em đã làm nó giận hôm trước, mà nó hận em.. nó...

Nó thì ko biết phân bua thế nào, con gà nó còn ko dám giết thì nó dám động dao vào ai chứ.

- Em ko có... thật đó.. cậu tin em đi.

- Im.. tao bảo mày im đi, về phòng.

Khánh chen ngang.

- Có cậu mới phải im đi, em Mận ko làm mấy chuyện ấy.

Hắn hếch lên với Khánh.

- Mày cũng im đi, mày biết gì mà xen vào.

- Ít ra, tôi biết Mận ko làm mấy chuyện này, tôi tin Mận, còn cậu thì ko.

Hắn thả Lucy ra đâm vào mặt của Khánh, máu miệng Khánh chảy ra. Khánh cũng ko vừa, cũng mạnh tay đánh trả. Ai cũng vào can ngăn. Chỉ có nó nhìn 2 người đánh nhau, 2 hàng nước mắt nó chảy dài, nó hét lên.

- Đủ rồi, cả 2 thôi đi.

Nó lại xoa xoa vết thương trên mặt Khánh.

- Anh có đau lắm ko.

Hắn cũng đau lắm mà nó lại ko quan tâm.

- Mà đang lo cho ai vậy hả, ai mới là chủ của mày.

- Là cậu, cậu là chủ, suốt đời này cậu là chủ, và mong kiếp sau nữa cậu và em ko còn quan hệ gì nữa.

- Mận.. mày đứng lại đó... mày..

.....

Nó xem cậu như cậu chủ thật, ko còn thân thiện yêu thương nữa. Lòng tin của nó đã bị cậu chà đạp ko thương tiếc.

- Mày giận tao hả Mận, mày nói mày tin tao mà.

- Em tin cậu vậy cậu có tin em ko.

- Tao...

Nó tiếp tục phơi mớ quần áo mới giặt xong.

- Mày đừng giận, tao có nỗi khổ riêng, sau này mày sẽ biết, mày phải tin tao là được.

- Em ko ngu ngốc nữa đâu.

Ko khí căng thẳng bị quá vỡ bởi tiếng còi xe tin tin phía trước. Họ ra xem là ai.

M.Hoàng bước xuống xe trước, qua phía cửa bên kia mở cửa cho Cẩm Tiên. Cẩm Tiên sao có vẻ béo lên nhiều và còn mang váy thụng thế kia chứ.

- Chào mọi người, bọn tôi về đây. Mận ko mừng chị sao.

Nó chạy lại ôm lấy Cẩm Tiên.

- Nhớ chị nhiều lắm, mà chị ơi, đi chơi thôi mà có cần phải ăn nhiều vậy ko, béo lên rồi nè.

Cẩm Tiên nhìn M.Hoàng cười thích thú. M.Hoàng cốc nó 1 cái nhẹ.

- À, anh mới tặng cho cô ấy em bé ấy mà.

Nó che miệng vì ngạc nhiên lắm.

- Tặng.. em bé sao? Dễ thương quá. Khi nào anh cũng tặng em bé cho em đi.

Ai nấy đều sặc sụa, nhất là M.Phúc mặt còn đỏ gay lên. Cẩm Tiên dịu dàng cầm tay nó.

- Khi nào gặp người em yêu thương, thì em bé sẽ xuất hiện thôi. Mà cả 2 cùng yêu thương nhau mới được nghe ko?

- Dạ.

Nó theo Cẩm Tiên tán dóc để quên đi chuyện buồn phiền vừa qua.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hướng Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Nó hạn chế gặp mặt với Lucy, cũng tránh lun gặp mặt hắn. Bao nhiêu thời gian rảnh nó chỉ lo làm việc, anh Khánh bị hắn đuổi đi, ko cho đến dạy nó nữa. Nó cũng tiếc lắm.

Ting... ting..

Nó mở điện thoại ra đọc, đó là tin nhắn của Khánh. Nó cười tủm tỉm.

- Trốn việc nhắn tin với trai vui quá ha.

Nó ko thèm chấp, coi như Lucy ko có mặt ở đó.

Lucy kéo áo nó.

- Mà khinh tao à, con kia.

- Tôi ko có gì nói với cô hết, cô cũng đừng lại gần tôi nữa.

- Tao thích thì sao.

- Máy thủ đoạn của cô, cô ko thấy cô hèn hạ lắm sao.

- Vậy là mày ko biết rồi. Tình yêu nếu ko phải của mình thì phải giứt lấy, nó mới thành của mình.

Nó bỏ đi, Lucy hất đồ thùng nước lau nhà trên tay nó, nước tràn khắp nhà.

- Cô lại định làm gì nữa vậy.

- Mày xem rồi.

Lucy ngã nhào xuống đó, ôm chân rên rĩ.

- Aaa... Mận ơi tha cho tao... tha cho tao đi.

M.Phúc và Cẩm Tiên đi xuống thấy Lucy nằm ngay trên nền ướt át, hấn lại vội đỡ lấy Lucy xoa xoa cho cô ấy.

- Lucy, em có sao ko, có đau chỗ nào ko. Nói anh.

- Nó lau nhà ướt quá, em nói nó, nó đẩy em ngã. Em đau chân chỗ này nè.

M.Phúc mặt đầy lo lắng.

- Anh đưa em đi viện kiểm tra.

- Không cần đâu, em có thuốc xoa tí là đỡ, anh ẵm em lên lầu.

M.Phúc ẵm Lucy, nhìn Mận như muốn nói gì, rồi bỏ lên lầu. Nó cũng nhìn lại, mặt ko cảm xúc, vì nó biết sau này có chuyện gì hấn cũng sẽ bệnh Lucy và ko tin nó.

Giọng Cẩm Tiên gọi, kéo nó về thực tại.

- Em sao vậy Mận. 2 người sao lạ vậy.

- Ko sao chị, để em điu chị qua kia, ở đây khéo ngã.

- Um

Nó điu Cẩm Tiên ra ngoài ghế sofa ngồi.

- Chị có em bé có mệt ko chị?

- Mệt lắm em, ăn ko ăn được, ngủ ko ngủ được nhưng vui lắm, mỗi lần nghe con đạp rất hạnh phúc nhé.

Nó đưa tay lên sờ bụng bầu của Cẩm Tiên, bất giác có chuyển động, nó rất ngạc nhiên.

- Chị ơi, em bé đạp tay em nè. Cưng quá đi, sau chị sinh nhớ cho em ẵm nhé.

- Sẽ cho mà em ẵm hết ko, những 2 bé lận đó.

Nó che miệng lại, mắt trở ra.

- Thật á, ôi em vui quá chị ạ, sắp đón mấy tiểu cậu chủ rồi.

- Mận nè, giữa em và M.Phúc có chuyện gì vậy. Chị thấy có gì đó khác khác.

Mặt nó lại trầm lại, đầy vẻ nản lòng.

- Có sao đâu chị, vẫn vậy mà. Chủ tớ thì có gì mà khác đâu chứ.

- Nhưng rõ ràng là....

- Là sao hả chị?

- Ko có gì.. ko có gì đâu em

.....

Nó đi xuống và hần đi lên, họ lại gặp mặt nhau ngay cầu thang, nó lách qua hần đi lun.

- Mà ko thêm nói chuyện với tao sao?

- Em phải có chuyện gì để nói với cậu sao?

- Tao nói mày hãy tin tao, vì tao có nỗi khổ, sau này mày sẽ biết.

Nó ko nghe nữa đi lun, còn kẻ đứng đó đau lòng, nhưng nỗi lòng lại khó giải bày.

Hần lại nhìn thấy Khánh đi vào, và Mận đang nói gì đó với Khánh, hần chạy ngay xuống kéo tay Mận lại.

- Mày vào đây bằng cách nào, thằng khốn.

- Bằng cách nào là chuyện của tôi.

- Mày đến đây làm gì.

- Tôi đến đưa Mận.

- Nó dám đi sao, tao đã mua nó rồi.

- Vậy tôi sẽ chuộc cô ấy về.

- Thân mày lo chưa xong mà đòi chuộc ai chứ, thằng đối rách.

- Cậu ra giá đi, tôi sẽ chuộc Mận về, cho dù cô ấy có theo tôi hay ko, tôi vẫn muốn cô ấy có cuộc đời tự do, ko phải chịu đựng kẻ hách dịch là cậu.

- Chịu đựng? Sao mày biết nó phải chịu đựng tao chứ. Mà mày muốn chuộc nó à, 100tr, mày có ko?

Cả 2, mỗi người 1 tay kéo qua kéo lại. Nó như con mồi nằm giữa 2 con hổ đói.

- Đủ rồi, tôi ko phải món đồ chơi của mấy người.

Mận hất tay cả 2 ra chạy về phòng. Khánh cũng bỏ đi, chỉ có Lucy đứng từ xa thấy hết mọi sự. Nó làm mọi điều như vậy mà ko có kết quả gì sao, nhất định phải đổi kế hoạch thôi.

.....

Cốc... cốc

Hần chạy lại mở cửa phòng, mặt hờ hơ hớn hời.

- Lucy... là em sao.

Lucy đưa chai rượu lên cười với hần.

- Vậy anh nghĩ là ai, Mận sao?

- À ko, em vào đi, em tìm anh có chuyện gì.

- Em sắp trở về Mỹ rồi nên muốn uống với anh 1 trận ra trò đó mà.

- Nè, em đang bị ốm, bác sỹ dặn em ko được dùng mấy thứ này.

- Ko sao, em chỉ uống 1 ly thôi. Ko lẽ có vậy anh cũng ko chịu sao.

- 1 ly thôi đó.

Hắn và Lucy ngồi với nhau mỗi người mỗi ly. Lucy đợi hắn uống hết lại rót cho hắn, rồi ly thứ 2 hắn gục xuống sàn. Lucy cười đắc ý " để xem lần này anh có là của tôi ko".

.....

- Mận, em thật sự ko muốn ra khỏi đó sao. Anh có thể chuộc cho em mà.
- Em cảm ơn, nhưng em ko muốn mang ơn anh đâu.
- Anh cũng ko muốn em mang ơn anh, coi như là anh cho em mượn, rồi em trả lại cho anh sau.
- Được rồi, em rất biết ơn anh, anh trai của em ạ.
- Anh trai? Suốt bao năm bên nhau như vậy mà em chỉ xem anh là anh trai?
- Vậy chứ là gì nào?
- Em... ko có tình cảm nào khác dành cho anh sao?
- Tình cảm khác là tình cảm gì anh?
- Tình yêu trai gái chẳng hạn.

Nó cười, nụ cười ngây thơ lắm.

- Ko có đâu anh.

Mặt Khánh tiêu ngủ.

- Ko sao, nếu em cần cứ gọi anh, anh sẽ sẵn sàng giúp em như lúc chúng ta còn bé ấy.
- Dạ, cảm ơn anh.

.....

Nó lưỡng lự trước cửa phòng hắn, nó định xin hắn về quê vài hôm vì nó nhớ nhà, nhớ mẹ quá. Nhưng sợ hắn ko cho, thôi thì cố tỏ ra tươi cười vậy.

Nó đẩy cửa vào. Điều đập vào mắt nó đầu tiên là hình ảnh Lucy thân thể ko quần áo nằm ôm lấy cậu chủ nó, áo quần lung tung. Lucy ra vẻ hoảng hốt lắm.

- Mận... mày... sao mày vào đây.

Lúc đó hắn cũng tỉnh và rất nhanh chóng nhận ra sự việc.

- Mận, ko phải vậy... tao...

Nó bình thần lắm.

- Xin lỗi đã làm phiền 2 người rồi.
- Mận... mận.

Tay nó run run đóng cửa lại, nước mắt vô ý chảy ra, có lẽ đây là nhát đâm đau đớn nhất mà nó nhận. Thôi hết rồi, ko còn hi vọng, ko còn tình yêu. Nó lặng lẽ về phòng.

Còn 2 nhân vật trong phòng.

M.Phúc cuống cuống tìm quần áo mang lại, Lucy vẫn bình thần quần chắn ngồi đó. Hắn lại ngồi trước mặt Lucy, cố trấn an Lucy, nhưng thật ra là cố trấn an hắn.

- Lucy, đêm qua, đêm qua... chúng ta...
- Chuyện đêm qua anh ko nhớ sao, vậy xin lỗi do em ngu ngốc rồi.

Lucy bật khóc oan ức.

- Ko Lucy đừng khóc, đừng kích động, anh sẽ chịu trách nhiệm mà.

Tìm hấn đau đớn tới độ, đau hơn cả nó nữa. Trách mình uống say làm ra chuyện ngu ngốc này, trách bản thân ko tự lượng sức mình.

.....

Khách xách đến 1 túi đen, đưa ra trước mặt hấn.

- Đây là 100tr, tôi muốn đưa Mận đi.
- Mày hãy đưa Mận đi đi, tao ko cần tiền.

Mận đã xách sẵn balo xuống, nó đem theo những gì người khác tặng, chỉ để lại những gì có liên quan đến hấn.

Cầm Tiên can ngăn.

- Mận ơi, em suy nghĩ kỹ chưa hả, em ngốc quá.
- Chị dâu để cô ấy đi đi.

Nó cười với Cầm Tiên.

- Em đi đây, chị phải giữ sức khỏe nhé, chúc chị luôn hạnh phúc bên người chị yêu nhé.
- Mận. Mận.

Nó rẽ trái ra cổng theo Khánh, ko 1 lần quay lại nhìn ngôi nhà thứ 2 của nó. Hấn rẽ phải về nơi có thể nhìn bước nó đi từ xa. Hấn tệ quá, từ nay ko thể nhìn thấy nó, từ nay ko thể bảo vệ nó nữa rồi, và câu yêu nó có lẽ cũng ko bao giờ cất lên được nữa

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cửa Tôi - Hướng Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Ngồi xe máy tiếng nó cũng về đến quê. Chiếc xe dừng lại ngay đầu làng nó. Bao lâu rồi nhi nó chưa về đây, nhớ quá. Nhớ hàng dừa xanh bóng mát, nhớ đồng lúa vàng trĩu, nhớ ao cá sau đình và nhớ nhất là ngôi nhà nhỏ của nó.

Khánh lấy xe máy xong chở nó về nhà. Tâm trạng nó bây giờ hồi hộp ghê lắm, nó mừng tượng ra lúc gặp mẹ nó sẽ như thế nào đây.

Xe Khánh dừng lại trước nhà nó, cả 2 chào nhau rồi ai về nhà nấy.

- Mẹ ơi... mẹ, con về rồi mẹ ơi...

Mẹ nó từ nhà dưới chạy lên, mặt lấm lem nhọ nôi.

- Mận... con về làm gì, mau trốn đi con.
- Sao vậy mẹ?
- ko sao trắng gì hết, mau mau...

Tiếng đàn ông ồm ồm pha lẫn hơi men trong nhà vọng ra.

- Đứng lại, mày định dẫn nó đi đâu...

Ba tôi bước ra, chân đi liu xi, từ ngày tôi biết nhận biết thì chưa giây phút nào ba tôi ko có men trong người.

- Con. con. chào ba.
- Mày về đúng lúc lắm, tới lúc mày phải trả cái ơn cho tao rồi đó.

Mẹ nó ngăn lại.

- Ông đừng nói nữa mà, tôi xin ông.

Chát...

Tiếng bạt tai khá mạnh, mẹ nó ôm 1 bên má khóc, nó lên tiếng trách móc.

- Ba, sao ba đánh mẹ hoài vậy.

- Vì nó là đồ đàn bà hư, đồ ko biết đẻ nên mới lượm mày về nuôi.

Mẹ nó lại van xin.

- Ông ơi, tôi xin ông mà, đừng nói nữa mà.

Nó cứ như bị cái gì chèn ngan cổ, nghẹn lại.

- Con... con.. là con nuôi?

- Đúng, mẹ mày nhặt mày ngoài chợ đó. Nên giờ mày nên trả hiếu đi. Tao thiếu tiền người ta, giờ tao bán mày cho thằng Tám chọt xóm dưới làm vợ đó, mày coi rồi về nhà chồng đi.

- Ko được, con mới được anh Khánh chuộc thân, 100tr đó, ba trả được cho anh Khánh rồi ba bán con đi đâu thì bán.

Nó xách túi đi vào nhà, giờ ai muốn làm gì nó thì làm, muốn bán mua gì đó cũng được, đời nó khổ nạn đến thế là cùng.

.....

Từ ngày Mận đi, M.Phúc cứ hay ngồi trên ghế sofa ngóng mắt ra cửa, cứ như mong chờ điều gì đó sẽ xuất hiện.

M.Hoàng đưa cho M.Phúc lon nước rồi ngồi lại bên cạnh hắn.

- Em suy nghĩ kỹ chưa, bây giờ còn thay đổi được mà.

M.Phúc nhấp 1 ngụm rồi thờ dài.

- Mình là đàn ông phải ra mặt nam tử chứ anh, với lại việc em làm thì em phải chịu thôi.

- Còn Mận thì sao?

- Em trả tự do cho nó rồi.

- Anh ko hỏi ý đó, anh hỏi tình cảm của em với Mận thì sao.

Hắn cười đầy ngiệt ngã.

- Cái tình cảm đó chưa kịp phát triển thì bị đập tắt rồi.

M.Hoàng cũng chỉ biết thờ dài theo.

Tiếng Lucy ngoài cổng đã vang lên.

- Anh Phúc ơi, em về rồi.

Lucy chạy ngay lại ôm cứng M.Phúc. Còn M.Hoàng chạy tới để dìu Cẩm Tiên đi phía sau.

- Anh biết ko, chị Cẩm Tiên đã lựa cho em váy cô dâu thật đẹp, em mang vào cứ như công chúa vậy đó.

- Um, em vui là được rồi.

Hắn suy tư, đám cưới hắn liệu có nên báo cho nó biết. Nó biết rồi nó sẽ vui hay lại thêm buồn.

.....

Nó đứng dưới bóng dừa, tay cầm bịch đen chờ đợi ai đó.

Tiếng xe máy dừng kít ngay chỗ nó.

- Chào, em hẹn anh có chuyện gì ko?

- À, em... em trả lại số tiền mà em nợ anh.

Khánh mặt nhẩn lại đầy vẻ khó hiểu.

- Tiền? Ở đâu mà em có nhiều vậy.

- Em... em sắp lấy chồng, ba em bán em cho người ta. Đây là tiền người ta đưa đó.

- Em trả lại đi, anh cũng có thể mua em mà.

- Ko được đâu anh, nhà người ta giàu có, lại máu mặt, mình thấp cổ bé họng, dám đụng vào đâu.

- Em chấp nhận lấy người ko yêu sao?

Nó cúi xuống nhìn dưới nền đất sỏi, cố che đi 1 chút cảm xúc.

- Em đâu có quyền chọn lựa chứ. Em cảm ơn anh vì giúp đỡ em rất nhiều. Mình có duyên mà ko có nợ rồi.

.....

Hắn nằm đó nhìn cái hình hắn chụp lên nó hồi đi du lịch nha trang, hắn nhớ nó quá. Hắn quen với việc nó làm phiền hắn mỗi ngày, giờ ko có nó, hắn thấy lòng trống vắng lạ lùng.

Reng...

Đó là số điện thoại của... nó.

- Tao đây.

- Cậu ơi, em đây, cậu khỏe ko?

- Tao khỏe, mày thì sao? Chắc xa tao, ko ai hành mày nên mày vui lắm hả?

- Đúng rồi đó cậu, ko có cậu em khỏe vô cùng.

Hắn buồn lắm khi nghe nó nói thế, 2 đầu dây im lặng 1 hồi lâu.

- Cậu à, em... em sắp lấy chồng rồi, ba em bán em cho ông Tám chọt làng bên, lúc đó... lúc đó cậu có đến dự đám cưới của em được ko.

- Ngày 12 tháng tới.

- Ngày đó... tao bận rồi. Tao chúc mày được hạnh phúc nha.

Hắn cúp máy trước, hắn ko thể nào nói với nó. Ngày nó đi lấy chồng cũng là ngày hắn lấy vợ.

.....

Còn 2 ngày nữa là đám cưới diễn ra, ngày hôm nay hắn cùng Lucy đi thử lại đồ cưới, và ngày hôm nay nhà nó và nhà Lucy ai cũng về.

Hắn đã thử xong trang phục của mình, và giờ ngồi đó chờ Lucy chọn thêm váy cưới.

Cái màn kéo xoạc ra, Lucy khá xinh trong bộ váy cưới, nhưng hắn ước người mang bộ váy đó sóng bước với hắn trong lễ đường, ko phải là Lucy.

- Anh Phúc ơi, anh xem nè, xem em đẹp chưa nè.

- Ủ, em đẹp lắm

- Em chọn 5 váy lun đó, lúc đó em thay hết.

- Em vui là được.

Lucy đang cười khoái chí, tự nhiên sắc diện cô thay đổi, máu mũi cô chảy ra, nhò tong xuống váy sọc trắng. M.Phúc chạy nhanh lại đỡ lấy Lucy.

- Lucy, Lucy... em sao vậy... Lucy.

- Phúc... em... em...

Mắt Lucy chớp mở nhẹ nhẹ rồi đóng hẳn.

M.Phúc gào to lắm.

- Lucy.. Lucy... gọi cấp cứu cho tôi.

.....

Trong căn phòng cấp cứu ấy, ngoài ba mẹ Lucy có thêm hấn. Hôm nay đúng ra là ngày cưới của hấn và Lucy, nhưng giờ cô ấy nằm đó vẫn chưa tỉnh.

Mẹ Lucy cứ nắm chặt tay con gái mà cầu nguyện. Còn ba Lucy lại vỗ vai hấn.

- Cậu đã làm rất tốt, chúng tôi cảm ơn.

Tay Lucy khẽ chuyển động.

- Lucy, mẹ đây, mẹ đây con tỉnh lại đi.

Lucy giọng yếu ớt thều thào.

- Anh.. Phúc...

M.Phúc chạy ngay lại, kê tai bên chỗ ống thở của Lucy.

- Anh đây, em nhất định khỏe lại mà.

- Đêm... đó... ko có... gì. Tìm... tìm. Mặn...

Nói được chừng đó, nước mắt Lucy chảy ra, bất tỉnh.

M.Phúc bất ngờ, nước mắt anh rơi, ko phải vì câu nói của Lucy, mà vì anh thương cho Lucy lắm. Một cô gái trẻ năng động mà lại phải thua số phận rồi.

Phòng cấp cứu bây giờ đầy ắp bác sỹ y tá, tiếng hô hào, la hét, tiếng khóc lóc đau thương.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hương Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

M.Phúc ra khỏi phòng cấp cứu, dành lấy chìa khóa xe trên tay M.Hoàng.

- Em đi đâu.

- Em đi cướp đầu. Anh chuyển về tài khoản dưới quê cho em 300tr nha, nói ngoại rút dùm em.

Hấn lái xe chạy như bay xuống nhà của Mặn.

Còn ở nhà Mặn, hôm nay đông vui lắm, bà con hàng xóm qua rất sớm phụ nhà nó dựng rạp dựng cổng hoa. Nó ko mang váy cưới, nó mang áo dài cô dâu màu đỏ. Mẹ nó cứ đi ra đi vào trấn an nó.

- Con ơi, hay là con chạy đi, có gì để mẹ chịu cho. Chứ...

- Ko sao đâu mẹ. Cũng tới lúc con trả ơn cha mẹ rồi mà.

Ba nó đi vào, hôm nay ngày trọng đại của nó mà ba nó cũng ko bỏ được rượu, vẫn toàn mùi men.

- Mày nhanh lên, nhà trai đến đón rồi kìa.

Xe hoa đến đón nó, ko có chú rể, là chiếc xe 12 chỗ cũ kĩ. Nó nhìn mà tủi thân lắm, nó thật giống món hàng bị bán đi. Đến cả đón dâu cũng quá tệ, chưa bao giờ nó nghĩ nó sẽ lấy chồng theo cách này.

.....

Đi tầm 20p, chiếc xe dừng lại tại 1 ngôi nhà, ở quê thì nó được cho là khá to và khá khang trang. Ba nó đi trước, mẹ nó dẫn nó đi sau. "Chú rể" của nó là ông chủ gần bằng ba nó, mặt chột 1 bên, chân còn đi cà thọt. Nghe nói nhà này cho vay nặng lãi, và hán "cưới vợ" kiểu này cũng ko phải lần đầu. Vừa thấy nó, tên Tám chột đã cười hí hửng sờ tay vào người nó. Nó rùng mình lùi người lại, mẹ nó đứng ra cản lại.

- Thăng Sáu... à ba Sáu, nay con xin kính ba 1 ly. Từ nay ba là ba vợ của con, con sẽ bảo kê cho ba hết mọi sòng bạc. Đồ thằng nào dám đụng vào ba.

Ba nó cười khoái chí.

- Tốt, tốt. Cảm ơn con rể.

Buổi lễ bắt đầu, đến lúc trao nhẫn để chính thức thành vợ chồng. Vợ cả của hán mang ra 1 khay gồm vòng vàng, dây chuyền các kiểu.

- Đây là món quà anh tặng em, cô dâu mới.

Nó lại sợ lão, sợ cái điệu cười hềnh hếch của lão, sợ ánh mắt thăm dò cơ thể nó từ trên xuống dưới. Vậy là cả cuộc đời nó lại sống với lão già đáng sợ này ư.

Tiếng xe dừng kít ngay sân nhà lão, tông bay lun cái cổng hoa kết bằng dừa tinh xảo. Hán xuống xe, tay xách theo 1 bao lát dùng để đựng gạo. Vào đám cưới, nó thấy hán nó ngạc nhiên vô cùng.

- Cậu... cậu đi đâu vậy?

- Ko phải mày mời tao đi đám cưới là gì?

- À, vậy mời cậu ngồi kia.

Lão Tám chột lớn giọng.

- Nể mày là bạn vợ tao, nên tao ko xử mày tội làm tan hoang đồ ngoài kia của tao.

Hán liếm môi nhếch mép cười.

- Làm lễ chưa, với lại người ta đã đồng ý làm vợ chú chưa.

- Mày... định phá tao à.

- Tôi ko phá, tôi chỉ lấy đi những gì của tôi thôi.

- Ở đây có cái gì của mày chứ.

Hán kéo tay nó kéo sát vào người hán.

- Nó là của tôi.

Nói rồi hán vứt bao tiền xuống đất.

- Đây là 300tr, đủ rồi chứ.

- Khoan, chừng này ko đủ. Tao là dân cho vay, ngày nghỉ tao bỏ ra 1 đồng mà lấy lại 1 đồng à.

Hán rút ví ra, vứt vào mặt lão thẻ vip vàng.

- Trong này có 500tr, rút đâu cũng được. Còn gói kia cho ông đó, ông bố tẻ bạc.

Hán kéo tay nó đi khỏi đám cưới, nó bất đắc dĩ đi theo.

- Cậu.. sao cậu làm thế này chứ, ko phải là cậu...

Hán hôn lên môi nó, khóa miệng nó lại cho khỏi nói nhiều.

- Mày là của tao, tao chưa cho phép mày ko đc lấy chồng.

Nó then, mặt đỏ ửng, nó mím môi vì nụ hôn quá ngọt của cậu. Còn hán vác nó vứt vào xe, phóng đi mất. Những người ở đám cưới tha hồ bàn tán. Mẹ nó vui mừng lắm vì nó ko bị gã vào đây. Còn ba nó vui mừng lắm vì được bao tiền, và tất nhiên "chú rể" hụi cũng vui mừng lắm, vì vụ làm ăn quá lời.

.....

Nó lại được về lại căn phòng của nó, về lại với công việc ưa thích của nó là bị cậu chủ hành hạ. Nó quen từng góc ngách từng con người ở đây nên ko muốn đi đâu hết. Nó nhớ lại hôm nó làm cô dâu, may ko bị gã vào đó, chứ ko nó đời nó héo tàn rồi.

Reng...

- Em nghe đây cậu.

- Mận ơi tao ôm

- Cậu ôm à, cậu... alo... alo.

Cậu nó tính kỳ quá, ít nhất phải nghe nó nói hết chứ. Có cúp máy, chạy vô phòng của hấn.

- Cậu ơi, cậu... cậu ôm sao đấy.

Hấn nằm trên giường đang sẵn tay.

- Tao ôm giống lần trước.

- Có cần hạ sốt ko cậu.

- Ko cần. Mày lại đây.

Nó chui ngay nằm vào vòng tay hấn. Nó ôm hấn và hấn cũng ôm nó, hít hà mùi tóc của nó. 2 con tim đập loạn xạ, người nóng lên, ấm áp.

- Cậu ơi, bữa đó cậu ngẫu ghê á.

- Bữa nào?

- Bữa cậu cứu em lúc ở nhà lão Tám chột á.

- Ờ.

- Em nhớ lúc đó cậu nói là Em là của Cậu, còn hôn em nữa ý. Em cảm ơn cậu đã cứu em.

- Thì mày là của tao mà.

- Chứ cậu ko yêu thương Lucy nữa à. Lucy đâu...

- Cô ấy... mất rồi.

Nó hoảng quá ngồi dậy, nhưng rất nhanh lại bị kéo lại.

- Sao mất ạ?

- Năm đó tao hiến tủy cho cô ấy, nhưng bác sỹ bảo cô ấy ko thể sống được lâu, tốt nhất là ko nên để cô ấy bị kích động hay nóng giận. Ngày cô ấy qua đây, mẹ cô ấy đã gọi cho tao, bảo tao làm hết sức có thể... Nhưng tao chỉ làm được thế, xin lỗi lúc đó đã làm mày buồn.

- Ko phải ạ, em xin lỗi cậu vì đã ko tin cậu.

Xong hấn lại nhìn nó say đắm, con tim hấn cứ thúc dục phải làm gì đó, nếu ko sẽ ko thể vui đi chút nổi nhớ những tháng vừa qua.

- Mận nè, tao nói này cho mày nghe, là bí mật của tao đó.

- Dạ, cậu yên tâm đi, em kín tiếng lắm.

- Mày là thuốc hạ sốt của tao, là thuốc giảm đau của tao nên mày suốt đời này mày chỉ được ở bên tao thôi hiểu ko?

Hấn đặt lên môi nó nụ hôn nhẹ, xong hấn cắn lấy đôi môi cánh mọng của nó, chiếm lấy lưỡi nó ngấu nghiến.

Nó thì vã hết cả người ra, nhịp tim ko ổn định, cậu nó cứ ngọt thế này thì làm sao mà nó sống thọ được đây.

.....

Thấy nó vui vẻ hót líu lo, Cẩm Tiên nê nê bụng bầu lại chỗ nó.

- Làm gì mà vui vậy Mận.

- A, chị..sao lại ra đây, bụng bự thế kia rồi.

Nó dìu Cẩm Tiên ra ghế ngồi.

- Ủ, cứ nằm 1 chỗ buồn chân lắm, nên xuống kiếm em nói chuyện đây.

- Em với M.Phúc hòa lại chưa.

- Em với cậu chủ á..

Nó đưa tay lên che đi 2 má nóng ra, khi ai nhắc đến cậu của nó, nó lại nhớ ngay đến nụ hôn rất ngọt.

- Nè, khai ra mau xem nào, hồi hộp quá đi mất.

Nó đưa vào tai Cẩm Tiên thủ thủ.

Cẩm Tiên hét lên.

- Hôn rồi sao.

- Chị, nhỏ tiếng thôi.

- Xin lỗi, chị vui quá, chúc mừng 2 người.

- Chúc mừng gì hả chị?

- Thì 2 người tiến 1 bước mới.

- Ủa, vậy là có tiến bước hả chị, là cậu chủ có thích em hả chị?

- Tất nhiên rồi đó.

Bỗng dung chỗ Cẩm Tiên ngồi nước xò xuống. Nó hoảng quá thét lên.

- Oa, nước gì vậy chị ơi.

- Chết rồi, chị vỡ ối rồi, có M.Phúc ở nhà ko gọi dùm chị.

- Chị ngồi đây chờ em chút.

Nó chạy nhanh lên phòng M.Phúc, hấn vẫn còn ngủ. Nó kéo tay thật mạnh.

- Cậu ơi, nhanh nhanh dậy cứu người.

Hấn vẫn giọng ngáy ngủ.

- Gì vậy Mận, mày làm như cháy nhà vậy.

- Đề... chị Cẩm Tiên sắp đẻ rồi.

Hấn bật dậy, vợ vội áo rồi cùng nó đưa Cẩm Tiên đi viện.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hương Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Hấn và nó, mỗi người ngồi 1 bên nôi, nhìn vào trong có 2 thằng nhóc cưng hết phần thiên hạ trong đó.

- Con nít sao mà dễ thương quá cậu ạ.

- Um, yêu thật đó.

- Thích quá, em cũng muốn có em bé.

- Mà thích thì khi nào rảnh tao tặng mày cặp.

Mặt nó sáng rực.

- Thật à cậu.

Miệng hắn nở nụ cười vô sỉ.

- Thật.

Con nhỏ ngốc đầu ngờ mình vừa dính thính của hắn.

M.Hoàng đi vào.

- 2 đứa định đóng đinh ở đây đến bao giờ.

Mặn năn nỉ.

- 1 chút nữa thôi cậu M.Hoàng, nhìn yêu quá.

M.Hoàng tự đắc lắm.

- Con của ai chứ. 2 đứa vào kia với Cẩm Tiên đi.

Nó và hắn vào phòng thấy Cẩm Tiên nằm đó. Nó chạy ngay lại.

- Chị ơi, chị khỏe chưa ạ???

- Ko khỏe được em ạ, đau dã man lắm, quá kinh dị, như muốn rách thịt rách da, ko bao giờ chị dễ nữa...

Mặt nó tái nhợt, giọng run run.

- Ghê... ghê vậy lun à...

M.Phúc mặt nhăn nhó.

- Chị dâu, có cần phải hù nó vậy ko...

Cẩm Tiên cười méo xẹo.

- À, chẳng qua là chia sẻ 1 chút kinh nghiệm đề thường thôi, còn đề mỗ thì khác.

- Chị thấy mặt nó còn giọt máu nào ko chứ. Bọn em về đây, chúc mừng anh chị nhé.

- Cảm ơn, chúc em cũng nhanh giống chị nhé.

Cẩm Tiên cười gian xảo, còn nháy mắt với hắn. Hắn mặt đỏ tía tai, kéo con Mặn ra khỏi phòng.

.....

Bà Đoàn Trang đầy đầy nôi cho 2 nhóc cứ cười măn nguyện lắm. Bà hồn nhiên nói với M.Phúc.

- Bảo bối à, con xem anh 2 con đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ rồi, con tính khi nào?

- Thì khi nào tới nó sẽ tới mà mẹ.

Bà như chợt nhớ ra điều gì?

- À, Mặn, gia sư của con vừa rồi xin nghỉ đột xuất quá, bây giờ ta tìm gia sư khác cho con.

Hắn thả nhanh ly nước xuống bàn ngăn cản.

- Ko cần, ko cần đâu mẹ, nó là của con, con dạy được rồi.

Bà Đoàn Trang trán nhiều lại, mặt khó hiểu.

- Của con?

- À, người hầu của con, con tự quản được. Mẹ lo chăm sóc sắc đẹp đi, dạo này con thấy có nếp nhăn rồi đó.

- Thật sao? Mẹ đưa ta cái gương.

Bà đưa tay sờ mặt mình rồi nhìn vào gương, thờ dài.

- Do con chứ ai, vừa rồi tưởng đâu sẽ có thêm nằng dẫu, ai ngờ hụt mất hờ, con tính sao rồi đèn cho mẹ đi.

- Rồi rồi sẽ đèn mà.

.....

Mới 10h mà nó đã ngủ ngon lành. Nó quay sang định ôm cái gối heo quen thuộc, nhưng gối heo của nó sao cứ cứng cứng mà lại ẩm ẩm vậy nè.

- Ủa, cậu... sao cậu ở đây.

- Mà có khóa cửa đâu, hỏi sao tao ko ở đây.

- Sao cậu ko gọi em

- Mà xem đt mà bn cuộc gọi nhớ hả.

Nó ngồi dậy mò quanh giường, rồi mở điện thoại ra xem, 19 cuộc gọi nhớ.

- Em xin lỗi cậu.

- Mà để điện thoại thế nhớ tao lại ôm thì sao hả.

- Em xin lỗi mà.

- Đi.

- Đi đâu cậu.

- Hôm nay tao rảnh nên có quà tặng mà.

Hắn kéo nó ra khỏi giường.

- Khoan chờ em thay đồ.

- Thôi khỏi.

- Nhưng mà...

.....

Chiếc xe chạy véo 1 lát là tới ngay bến vũng tàu, hắn dừng lại 1 bên đường nhìn ra biển.

- Mà biết đây là đâu ko?

- Biển.

- Có đui cũng biết là biển, ý là thành phố nào.

- Sao em biết được.

- Vũng tàu, mà mà biết sao tao dẫn mà tới đây ko?

- Dạ ko?

- Hơn 1h nữa là sinh nhật tao.

- Oa, sao cậu ko nói trước để em tặng quà.

- Có rồi, tí tao nhận.

Nói rồi hấn phóng xe đến resort đã đặt sẵn. Đến nơi và nhận phòng, vẫn là căn phòng quay ra biển, gió thổi mát lạnh mà khỏi cần điều hòa.

Nhưng ko may lúc xuống xe lại mưa, lúc chạy từ chỗ đỗ xe đến khách sạn cũng khiến họ ướt hết.

Hắn lột áo pull và quần ngoài ướt sũng quần lên ghế, lấy khăn lau lau tóc

- Mận... lại đây

- Mận, mày làm gì mà vòng tay hoài vậy, tao đợi từ sớm đến giờ.

Nó thả 2 tay ra, mặt hấn auto đỏ.

- Cậu xem, em bảo chờ tí rồi, mà cậu cứ kéo đi, có kịp mặt đâu.

Bàn lĩnh đàn ông trong hấn trời dấy rồi, hấn ép nó sát vào tường

Mắt hấn nhìn vào mắt nó đầy tình, nó cứ như bị hút vào đôi mắt ấy.

- Mận... mày yêu ai?

- Em. em. chỉ yêu cậu.

Chỉ chờ có thế, hấn đặt ngay môi hấn lên môi nó mút mút, đưa lưỡi liếm rồi cắn môi nó.

- Mày là của tao thôi, chỉ của mình tao thôi, hiểu ko?

- Dạ...

Hắn đưa lưỡi luồn vào miệng nó, tìm lấy cái lưỡi nhỏ hồng của nó mà cuống lấy mà xoắn lấy. Ko biết cậu đã hôn ai chưa mà điều luyện quá, làm nó bị mê đi.

Hắn kéo nó vào phòng tắm.

- Tắm chung nghe.

Hắn nhanh tay lột đi bộ pizama thấm nước, cơ thể nó hiện ngay trước mắt hấn, trần trụi thanh thoát, hấn cũng lột lun những gì còn lại của hấn. Cự vật của hấn đã cương cứng lắm rồi.

Nó chỉ tay vào đó, lắp bắp.

- Cậu ơi, nó.. nó...sao khác lúc em mới nhìn thấy quá.

- Vì ở gần mày nên nó bị vậy đó, do lỗi của mày.

Hắn áp sát vào nó, giang 2 tay nó lên cao. Hắn lại hôn vào môi nó, cổ của nó, chiếc lưỡi của hấn nhanh nháu liếm vành tai của nó, nó như tê dại. Tim nó đập nhanh mất kiểm soát, hơn cả lần chơi trò chơi cặp đôi với cậu.

- Mận.. tao yêu mày...

- Em...em...cũng yêu cậu.

Hắn bế nó lên đi vào trong giường, chứ cặp ngực đầy đà cứ ép vào người hấn thế này sao mà chịu nổi chứ.

- Minh.. ko tắm nữa à cậu.

- Để sau.. giờ làm chuyện khác.

- Chuyện gì ạ.

- Sản xuất em bé.

Hắn đặt nó lên giường rất nhẹ. Hắn bắt đầu mút liếm, tay thì đùa nghịch với cặp ngực đầy đà của nó. Nó cảm nhận được mấy giây thần kinh ở đó giật giật. Hắn nghịch chưa chán lại đưa tay luôn xuống mông nó, bóp nắn, nó thích thú lắm, cái cảm giác lạ quá.

- Thích ko..

- Có... em có...

Hắn lại hôn xuống ngay bụng, ngay rốn, ngay chân. Hắn đưa tay mát xa vào cô bé nhỏ của nó, khiến cô bé chảy ra bao nhiêu là nước. Hắn lại trườn lên nhìn nó, hắn rà cự vật của hắn lên người nó. Đi ngang qua cô bé của nó, lên rốn lên ngực và... lên miệng.

- Làm hành động như ăn kem đi, nó muốn thế"...nhiệt tình vào...

Hắn đút cự vật của hắn vào miệng nó chậm chậm, nó thì cứ liếm mút nhiệt tình như lời cậu nó bảo. Nó lại cảm thấy 1 cảm xúc nơi cô bé khác lạ.

Cái miệng nhỏ của nó, ẩm áp ẩm ướt khiến hắn rất khó chịu. Hắn rên rỉ, hắn rút ra và đưa tay tách 2 chân của nó

- Đủ, đủ rồi. Tao vào đây...

Nó vẫn ngơ nghe lắm.

- Cái.. gì.. vào ả..

Hắn nhấp nhẹ nhàng nhẹ nhàng, rồi đẩy mạnh 1 tí.

- Đau.. đau em..

- Nào... nhìn tao... thả lỏng 1 chút, ngoan.

Nó cố làm theo lời cậu nó nói. Nó bấu tay chặt vào cánh tay cậu nó.

- Đỡ chưa..

Nó gục gục.. hắn lại từ từ đều đều. Đây là lần đầu của hắn, hắn cũng có chút đau, nhưng cô bé của nó cứ ôm khít lấy cự vật của hắn, khiến hắn sung sướng ko chịu được. Nó cố mím môi kìm chế cảm xúc...

- Ko được kiềm chế cảm xúc...

- Em.. ummhh.. ahh..

- Ngoan... thích ko..

- Ahh.. ahh.. thích...

Tiếng rên của nó làm hắn càng thích thú mà nhanh hơn nữa. Nó rên to hơn.

- Nhanh.. nhanh.. ahh.. quá.

Hắn chậm lại, nhẹ nhàng hơn, hắn lại hôn lên môi nó, rồi lại cắn mút ti của nó. Khiến nó khoái cảm cực độ.

Hắn quay người nó lại, để gối cao dưới bụng nó. Rồi lại cho cự vật vào từ phía sau, cặp hông trắng mịn của nó cứ làm hắn kích thích.

- Ahh...umm.. nhanh.. nhanh chút.

Hắn lắc nhanh rồi ưỡng người ra sau, nó cảm thấy có gì đó chảy vào bên trong của nó. Hắn ngã người xuống giường, kéo nó ôm vào người. Mồ hôi này giờ của 2 người bọn họ bết vào nhau, ướt át, 2 cơ thể vẫn còn độ nóng của lửa tình.

2 anh em hắn, đúng là sinh đôi thật mà, làm tình cũng mạnh mẽ, cuồng nhiệt như nhau

Bạn đang đọc truyện *Em Là Của Tôi - Hương Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Nó mở mắt nhìn lên trần nhà, nơi này ko phải phòng ngủ nó. Nhưng người bên cạnh thì quen vô cùng, đó là cậu nó.

- Tỉnh rồi sao.

- Dạ.

- Hôm qua... có mệt ko...

- Ko, nhưng giờ lết ko nổi rồi cậu ạ, chân em mỏi rồi.

Hắn siết tay ôm nó cứng hơn, hôn lên trán nó.

- Vậy mà bảo thích em bé, giai đoạn sản xuất em bé nó thế đó, biết ko???

- Vậy à cậu, nhưng sinh em bé với cậu em vẫn muốn.

- Khi nào rảnh sẽ tặng nữa.

- Dạ, cậu nằm đây đi, em đi tắm.

Nó quấn khăn vào người bỏ qua người hắn để đi vào nhà tắm. Hắn cứ thấy nó loay hoay đi ra đi vào.

- Mà tìm gì à.

- Cậu ơi phòng tắm gì mà ko che chắn sao tắm.

Hắn lại nở nụ cười vô sỉ.

- Để tao.

Hắn tổng ngừng lại kéo tay nó, vứt lun cái khăn nó đang quấn trên người. Đặt nó vào buồng tắm, xả nước rồi hắn cũng leo vào.

- Cậu ơi.. thế này... thế này... em ngại.

Hắn quay người nó lại ngồi vào trong lòng hắn. Cặp mông mềm mại của nó đang cố tình khêu gợi cự vật của hắn. Hắn ôm nó, cầm tựa lên vai nó, nhưng tay hắn vẫn ko tha cho cặp ngực của nó.

- Mặn nè, tao sắp ra nước ngoài tu nghiệp.

- Cậu đi bao lâu?

- 2 năm.

- Lâu vậy hả cậu?

- Um, mày ở nhà chờ tao về nghe ko? Ko được lén phéng với thằng nào nghe chưa.

- Em ở trong nhà thì có gặp ai đâu.

- Dặn chừng vậy thôi.

- Có cậu ra ngoài thì nhiều cô ấy.

- Ai biểu tao thông minh đẹp trai.

- Hờn.

Hắn cắn lên vai nó, hôn trên cổ nó, 2 tay chạy loạn xạ 2 đường, nó lại bị kích thích nữa rồi. Nó ngã người ra sau, miệng thở hổn hển hưởng thụ. Hắn để nó nằm trên chỗ cao của bồn tắm. Hắn hôn nó từ cổ dọc sống lưng, hắn áp sát vào người nó, rà cự vật ngay mông nó. Nó tê rần như bị điện giật. Hắn đẩy từ từ cự vật vào cô bé của nó, chậm dần đều.

- Uhj... um... thích... em thích...

Hắn đưa tay lên trước bóp nắn ti nó kích thích cực độ.

- Ahh... um.cậu...umm...

Hắn được đà lăm nhanh dần nhanh dần.

- Em. em. yêu... umh...cậu.

- To lên.

- Em.. ahh... yêu.. yêu... ahj.. cậu..

Câu nói đó càng làm hắn thêm hưng phấn. Lắc cái eo của hắn nhiệt tình, hắn bắn vào đó cả 1 đoàn quân tinh binh hùng mạnh.

Hắn lại ngã lên người nó, và ôm nó.

.....

Nó tiến hẳn ra sân bay, cả 2 vẫn quyến luyến nhau lắm.

- Đừng buồn, đi 2 năm là tao sẽ về mà. Nhớ luôn giữ điện thoại bên cạnh nghe ko.

- Dạ, cậu nhớ giữ gìn sức khỏe.

Nó cố mỉm cười nhìn hắn khuất sau đoàn người. Nó ngồi thụp xuống đất, ôm mặt khóc nức nở, cảm giác yêu xa thật khó chịu. Nó giống tình yêu đơn phương, yêu thôi chứ ko thể chạm vào nhau.

.....

Nó và hắn gọi nhau mỗi ngày, nhắn tin mỗi ngày, nhưng ko làm sao vui đi được nỗi nhớ.

Mỗi ngày nó đều chăm chỉ học tiếng anh, còn theo Cẩm Tiên đi tập thể dục nữa. Cẩm Tiên nói phụ nữ là vú phải to, đàn ông mới thích, nó cũng muốn cậu nó thích nên rất siêng.

Quá ngày hẹn rồi mà cậu nó vẫn chưa về, nó cứ ra ngóng vào trong, cả điện thoại cũng ko gọi được, làm nó lo chết được áy.

Nó nhìn thấy hắn đang nhìn nó, ngay chỗ giường của nó. Nó lại tự an ủi, lại là mơ thôi, nó quay vào trong ngủ. Vết cắn nhẹ bên tai làm nó tỉnh cả ngủ lun, nó ngồi bật dậy ôm chầm lấy hắn khóc nức nở.

- Cậu ơi, cậu về rồi, em nhớ cậu chết mất.

- Ngoan, nín nào, tao về rồi.

- Sao cậu lâu về thế, em gọi kiểu gì cũng ko được, làm em lo lắm.

- ko phải là tao còn nguyên vẹn đây sao, nín nào. Ở nhà có ngoan ko, có nhớ tao ko.

- Có, gì cũng có hết.

- Vậy thưởng nóng cái nào.

- Hà, bây.. bây giờ... lun...

Hắn chồm người tới, chiếm lấy môi nó, rồi chiếm thân thể nó. Thân thể đó là của hắn, hắn nhớ nó nhiều lắm. Nhiều khi nhớ mà ko thể tập trung làm việc được, nhớ mùi da thịt của nó bất tận.

.....

Trên chiếc ghế sofa 2 thằng đàn ông lại ngồi nói chuyện với nhau.

M.Hoàng lên tiếng trước.

- Em tính thế nào?

- Tính gì?

- Em ko định tính gì ư?

- Sắp xếp rồi, ko cần phải tính, nhưng em ngại.

- Ngại thì phải làm sao đi chứ.

- Biết rồi mà anh 2.

Cẩm Tiên mang ra món ngon cho 2 người uống rượu, đó là món tôm hùm sốt thái, rất ngon. Cẩm Tiên tự làm, tay nghề lên khá cao.

- Mời mọi người ăn nào, Mận đâu.

M.Phúc bình thân trả lời.

- Nó ngủ rồi.

- Sao ngủ giờ này chứ.

- Mệt.

- Sao mệt.

- Quá sức.

- Chứ ai bắt nó làm gì mà quá sức.

- Em

Cầm Tiên đánh đét vào vai M.Phúc.

- Ghê nha, ăn đi nào.

M.Hoàng ăn 1 miếng rồi nhả nhanh lắm.

- Cầm Tiên, em cho bao nhiêu chanh vậy.

- 5 trái, sao vậy.

- Chua lắm, ko ăn được.

- Em xem. Ngon mà.

Cầm Tiên ăn liền mấy miếng ngon lành, 2 anh em nó nhìn Cầm Tiên ngờ ngàng, lẽ nào....

.....

Thấy cậu chủ nó trẻ vậy vẫn chưa xuống nó lại vào gọi.

- Cậu chủ, dậy ăn sáng nào.

Hắn nằm lý trên giường, mặt quay vào trong, giọng buồn bã.

- Bác sĩ bảo tao bị bệnh nặng, tao buồn lắm.

Nó ngốc nghếch lo lắng.

- Bệnh... bệnh nặng sao. Tại sao bệnh được. Phải có cách gì chứ.

- Bác sĩ bảo tao phải kết hôn mới khỏe được.

Nó mặt hớn hờ.

- Vậy còn chờ gì nữa, cậu chủ kết hôn đi.

Hắn thở dài, nó vẫn lo lắng.

- Sao vậy cậu ơi.

- Không có ai chịu hi sinh tình nguyện kết hôn với tao.

Nó xung phong, vì nó rất thương cậu chủ nó.

- Em... em sẽ kết hôn với cậu.

Hắn đắc ý, cười vô si.

- Tuyệt đối không hối hận chứ.

Nó hùng hồn.

- Tuyệt đối không hối hận.

- Cái này là mày tự nguyện cầu hôn tao đó.

.....

Hắn trả cho nó 1 đám cưới thật rồn rã, to bự. Người đứng trước mặt hắn, trong bộ váy cô dâu đó, hắn ko ngờ nó lại có vẻ đẹp đằm thắm thế. Nhưng hình như có gì đó sai sai.

- Mận... ai cho mày ăn mặc vậy hả.

Nó cười méo xẹo nắm ngay đầu váy gần ngực kéo lên.

- Chị Cẩm Tiên lựa cho em, chị bảo mình đẹp phải khoe, có 3 vòng khoe ra.

- Lựa kiểu gì vậy ko biết, ngực thì hờ, ôm sát vậy, phơi mông cong cớn thế kia.

- Vậy em thay cái khác.

- Khỏi, hết giờ.

Hắn hành diện vòng tay nó đi vào lễ đường, nơi đây có bao nhiêu người thân yêu chúc phúc cho vợ chồng nó. Sau ngày hôm nay thôi, nó sẽ chính thức là vợ cậu. Sẽ cùng cậu đi suốt cuộc đời, yêu thương cậu suốt cả cuộc đời. Sau ngày hôm nay nó sẽ gọi cậu là chồng và cậu cũng sẽ gọi nó là vợ. Nó cầu mong 1 cuộc sống viên mãn suốt đời với cậu.

5 THÁNG SAU TẠI MỸ

- Chồng chúng ta li hôn thôi.

- Vì sao.

Nó lo lắng, vẻ mặt hết hy vọng.

- Em bị ốm rồi chồng ạ, hơn 3 tháng nay rồi, em thấy mệt lắm nhé, lại không buồn ăn gì, mà cậu nhìn xem cái bụng em nó to lên này. "Ngày dâu" của em mấy tháng nay không tới.

Hắn mừng hết cỡ nhưng vẫn giả vờ.

- Thì sao.

- Em ốm rồi, em không muốn lây bệnh cho chồng, em thương chồng lắm.

Hắn lại gần, đưa sát mặt hắn vào mặt nó.

- Vậy nhé, thương tình em giúp chồng 1 lần, lần này chồng sẽ tình nguyện bên em cả đời cho em hết ốm nhé.

Nó mừng lắm, ngưỡng mộ cậu lắm, vì cả đời này nó lấy được cậu chủ quá tốt bụng.

- Hết rồi cả nhà ơi -

Bạn đang đọc truyện *Em Là Cửa Tôi - Hương Dương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.